

Yêu Ở Hào

Contents

Yêu Ở Hào	1
1. Chương 1-1: Tiết Tử	1
2. Chương 1-2: Cuộc Sống Ở Chung	4
3. Chương 2: Hai Ba Chuyện Xui Xẻo Của Nữ Vương	6
4. Chương 3: Không Có Khí Phách Và Cổ Chấp	9
5. Chương 4: Tên Mù – Tông	12
6. Chương 5: Cạm Bẫy Dị Dạng	15
7. Chương 6: Chịu Ấm Ưc	17
8. Chương 7: Sự Kiện Quan Trọng Mang Tính Thành Công	20
9. Chương 8: Bác Sĩ Vu	24
10. Chương 9: Chỉ Tiêu Luyện Tập	28
11. Chương 10: Hạng Mục Thông Thường	31
12. Chương 11: Sóng Gió Thuận Trị	34
13. Chương 12: Nhà Có Người Thành Thật	38
14. Chương 13: Khả Tương Đương	43
15. Chương 14: Cảnh Trong Mơ	46
16. Chương 15: Bánh Quy Ngày Lễ Tình Nhân	50
17. Chương 16: Điều Là Do Nước Hoa Gây Họa	53
18. Chương 17: An Ổn	56
19. Chương 18: Bản Sửa Chữa V2.0	59
20. Chương 19: Ghi Chép Nhỏ Về Cơn Bão	60
21. Chương 20: Công Viên Nước Và Nghiêm Phạt Lúc Về Nhà	62
22. Chương 21: Cái Gọi Là Phản Công	66
23. Chương 22: Phiên Ngoại 1: Kịch Trường Ngụy 100 Câu Hỏi	68
24. Chương 23: Phiên Ngoại 2: Thô Bạo Và Dị Dạng	89

Yêu Ở Hào

Giới thiệu

Thể loại: Ông chủ tiệm bánh tử tế ôn nhu trung khuyến công x bán nước hoa nữ vương đánh đá dụ thụ, vui vẻ thư sướng

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/yeu-o-hao>

1. Chương 1-1: Tiết Tử

Trung khuyến công dụ dàng lần đầu gặp nữ vương dụ thụ.

“Cậu Vu, đây là chìa khóa nhà, cậu cầm lấy đi. Tình huống cụ thể thì cậu có thể bàn bạc với cậu Hạ.”

“Được, cảm ơn.”

Thanh niên tao nhã nhận chìa khóa rồi cảm ơn chủ nhà.

Vu Nhược Tường tích góp được một số tiền nhỏ trong mấy tháng, cuối cùng cũng quyết định chuyển đi khỏi căn phòng vừa nhỏ vừa cũ nát lúc trước, bắt đầu đi tìm thuê một căn phòng khác rộng rãi sáng sủa hơn chút. Lúc ở trung tâm môi giới nhà ở anh đã vừa ý nơi này, là một căn hộ nằm trong khu chung cư ở giữa trung tâm.

‘Thuê chung. Yêu cầu: Nam giới.’

Anh tính toán, một căn phòng rộng khoảng 130 mét vuông, nếu như thuê chung với người khác thì có thể giảm được một nửa tiền thuê, sau này cũng có thể chia tiền điện nước gas, cực kỳ không tệ.

Phòng 801.

Vu Nhược Tường khép cửa lại vang lên một tiếng ‘cách’, cúi đầu liền nhìn thấy bốn chiếc giày vứt lung tung ở chỗ huyền quan.

“Cậu Hạ –?”

Thấp giọng gọi một tiếng, không có tiếng trả lời – Không có ai ở nhà sao?

Vu Nhược Tường xoay người kéo cánh cửa, trong thoáng chốc lại giống như như thấy có tiếng động truyền đến từ gian phòng bên trong, từng đợt từng đợt một.

“Ừm, nhanh thêm chút nữa... Nhanh, a a...”

Người trong phòng rõ ràng là đang làm gì đó.

Bây giờ còn chưa đến tối mà, Vu Nhược Tường nghe thấy liền đỏ bừng từ mặt đến tận cổ, đứng im tại chỗ không biết nên tiến hay lùi.

Không bao lâu sao, cửa gian phòng bên trong mở ra, một thanh niên nhìn qua vô cùng trẻ tuổi tùy tiện đi tới, cậu ta chỉ khoảng đầu hai mươi mà thôi, gương mặt thanh tú xinh đẹp, trên người tùy tiện mặc một chiếc áo sơ mi rộng màu trắng, bên dưới là đôi chân thon dài trần trụi.

Nhìn thấy Vu Nhược Tường đang đứng ngơ ngác trong phòng khách, cậu ta nheo mắt vò vò mái tóc lộn xộn.

“Anh là ai hả?!”

“Tôi, tôi...”

Nhất thời Vu Nhược Tường luống cuống tay chân, ấp úng hồi lâu.

“Tôi là người thuê chung nhà với cậu. Chủ nhà đưa chìa khóa cho tôi, tôi không biết là...”

Anh chỉ lo cắm đầu nói chuyện, cũng không dám liếc nhìn cậu ta nhiều thêm một cái.

“Vậy anh đứng ngốc ra đó làm cái gì? Tôi đi tắm, anh nên làm gì thì làm đi.”

Người kia liếc mắt nhìn anh rồi bỏ vào phòng tắm.

Vu Nhược Tường vừa nhắc chân muốn đi thì lại thêm một người đàn ông đi từ trong phòng ra, rõ ràng là đã mặc xong quần áo. Người đàn ông xa lạ lạnh nhạt nhìn anh, nhắc túi hồ sơ đặt trên bàn trà rồi mở cửa rời đi.

— Đây đại khái chính là cái gọi là ‘bạn pháo’*... đúng không?

Vu Nhược Tường nhìn lướt qua toàn bộ căn nhà này một lượt, cơ bản có thể hiểu rõ tình hình sinh hoạt của người này – phòng khách lộn xộn bừa bãi, bàn trà, sofa pha đều chất đồng đám tạp chí thời trang và vỏ đồ ăn vặt ăn xong vứt đó; trên bàn ăn cơm ném một loạt miếng bánh mì bị ăn mất một nửa, cũng không biết là đã hỏng hay chưa.

Anh đi vào một phòng ngủ khác thuộc về mình, căn phòng này đã bị cậu ta dùng làm kho chứa đồ linh tinh. Vừa mở cửa ra đã bị mùi nước hoa nồng đậm ập vào mặt, nhìn kỹ thì trên bàn dưới đất đều là mấy chai lọ nước hoa – lẽ nào tên nhóc kia có sở thích kỳ quái là sưu tầm nước hoa?

“Này!”

Ngay lúc đang nhìn hăng say thì phát hiện ra cậu ta đã đứng ở phía sau mình.

“Anh đang làm gì đấy!?”

Cậu ta vươn tay qua ‘soạt’ một tiếng kéo cửa lại, cực kỳ nghiêm trang đứng chắn cửa, hai tay khoanh trước ngực, đôi mày nhướn cao nhìn Vu Nhược Tường.

“... Đây là phòng của tôi đúng không?”

“Đúng.”

Cậu ta vẫn trằm trề chiếc sơ mi thật dài như cũ, thân dưới chỉ mặc một chiếc quần lót.

“Nhưng đó là sau khi tôi chuyển hết đồ của tôi đi.”

Cậu nhóc này cũng thật sự đủ kỳ lạ... Vu Nhược Tường nhin không được nghĩ.

“Anh biết làm gì?”

Cậu ta đẩy đồng tạt chí bừa bộn ra rồi ngồi xuống sô pha, hỏi.

“Biết làm gì là làm gì?”

“Mua sắm, nấu nướng, dọn dẹp, sửa chữa, giặt giũ, anh biết làm những gì?”

... Cậu cũng không phải là đi thuê bảo mẫu, hỏi mấy cái này làm chi? Trong lòng thì nghĩ như vậy, ngoài miệng vẫn trả lời rất thành thực.

“Đều, đều được cả.”

Nghĩ đến các sở trường của mình còn không quên thêm một câu:

“Tôi biết làm bánh ngọt...”

“Rất tốt.”

Cậu ta cười đến mức hai mắt híp lại, co người nằm trên sô pha giống như một con mèo lười.

“Vậy thế này, tiền thuê nhà bao gồm toàn bộ chi phí điện nước gas tôi sẽ chịu trách nhiệm, nhưng anh phải phụ trách việc quét dọn nhà cửa, làm việc nhà. Trước tiên giao hẹn ba điều: buổi tối nếu có việc quan trọng không về nhà ngủ thì phải nói trước cho người kia; thứ hai, không được can thiệp vào cuộc sống riêng của nhau; thứ ba, không được đưa bạn gái về nhà qua đêm. Nếu không có vấn đề gì thì quyết định như vậy, nếu có vấn đề thì có thể quay người lại đi ra khỏi cửa không tiến. Anh nghe rõ ràng chưa?”

“A, ừ.”

“Tôi tên là Hạ Trần.”

Toàn bộ thân thể người kia đều nằm gọn trên sô pha, cười rạng rỡ giống như một đóa hoa rừng.

Đây là lần đầu tiên bọn họ gặp mặt.

Mỗi khi Vu Nhược Tường nhớ lại lúc đó thì đều không thể quên được Hạ Trần lúc ấy. Nói cũng lạ, lúc đó anh chỉ cảm thấy Hạ Trần nhất định là một yêu tinh, mà Hạ Trần quả thực cũng bị coi là một yêu tinh.

— To be continued —

*Chú:

Bạn pháo: theo cn.uncyclopedia thì pháo hữu () tiếng Anh là *** buddy, hoặc có thể gọi là bạn giường (tiếng Anh là pillow friend), Trung Quốc còn gọi là bạn tình, là bạn bè không có tính yêu đương hay hôn nhân mà chỉ có tính quan hệ. Mục đích chủ yếu là để giải quyết vấn đề *** của đối phương, cũng không

nhất định phải tìm kiếm một đối tượng ổn định để phát triển, mà hành vi giữa các bạn pháo còn có thể gọi là ‘hành vi mang tính không chính thức’ (tiếng Anh: casual ***). Tìm bạn pháo khác với chơi ***, bởi vì hai bên không dính dáng đến tiền tài mà cho nhau theo nhu cầu, mỗi bên đều tìm được sự thỏa mãn từ trên người đối phương (Friends with benefits).

Còn một vài loại bạn pháo nữa nhưng không có liên quan trong trường hợp này nên mình không nhắc đến.

2. Chương 1-2: Cuộc Sống Ở Chung

Cuộc sống ở chung và ‘Cuộc săn mới’.

Vu Nhược Tường ngồi ở trên sofa lắng nghe Hạ Trần giống như một nữ vương hạ xuống điều lệ ở chung một hai ba – “Thứ ba, không cho phép đưa bạn gái về nhà qua đêm.” Anh thâm thở phào nhẹ nhõm, bản thân anh cũng chẳng có bạn gái, là một người độc thân, mà trước kia từng có hai bạn trai nhưng cũng đều lấy chia tay để kết thúc cho xong việc.

Hai lần yêu đương trước đều có tình huống rất giống nhau. Người yêu trách cứ anh muốn có thứ gì thì không có thứ đó, chỉ có một cửa hàng nho nhỏ, cả ngày làm bánh ngọt đồ ngọt không nhàn rỗi lấy được một ngày, lại còn là người quá thành thật quanh năm không nói ra nổi một lời dễ nghe.

Anh quả thực có thể xem như là một bậc thầy làm bánh ngọt: bánh ngọt, đồ ngọt, thứ nào anh cũng biết làm. Đường như cho đến giờ anh cũng không có kế hoạch hay chí lớn gì, thâm nghĩ có được một cửa hàng, làm chuyện mà mình thích rồi cứ thế đi hết một đời mà mình muốn. Anh là một người rất bình thường, chui vào trong biển người rồi sẽ không tìm thấy đâu. Nếu như muốn nói đến ưu điểm duy nhất của anh thì đại khái chính là thành thật dịu dàng.

Mà so với anh, Hạ Trần lại đặc biệt hơn nhiều lắm, chỉ cần một gương mặt xinh đẹp thanh tú kia là đã đủ để thu hút vô số ánh mắt. Cậu ta tuyệt đối là một người sưu tầm nước hoa, còn làm nhân viên bán hàng ở quầy nước hoa hàng hiệu trong một tòa nhà thương mại lớn của thành phố. Ngày đầu tiên vào ở trong căn hộ thuê chung, Vu Nhược Tường đã được mở mang kiến thức về căn phòng chất đồng nước hoa ấy.

“Vu Nhược Tường, tôi chết đói rồi đây!”

Hạ Trần vừa rời giường, đầu tóc hây còn lộn xộn đang đập cửa phòng Vu Nhược Tường rầm rầm. Cái tên đáng chết kia chẳng lẽ vẫn còn chưa dậy sao? Vậy ông đây ăn cái gì? Lát nữa còn phải đi làm nữa đấy. Nghĩ đến đây thì cậu càng thêm không kiên nhẫn mà đập lên cửa phòng hai cái.

“Vu Nhược Tường!!”

Lúc Vu Nhược Tường xách hai túi lớn đi vào thì vừa vặn nhìn thấy dáng dấp nóng nảy này của Hạ Trần.

“Tôi đi siêu thị một chút -”

“À, bữa sáng ăn cái gì?”

“Tôi nấu cháo hoa với thịt bò và trứng, sắp được ăn rồi đấy.”

Cháo, hoa, thịt, bò, trứng – Trong đầu Hạ Trần lặp lại từng chữ này một lượt. Người này được lắm, nghe cũng không tệ đâu, ngoài mặt lại lắm bả mọt câu:

“Nhanh lên một chút, tôi đi đánh răng trước.”

Đợi đến lúc cậu ta đi ra thì trên bàn trong phòng ăn đã đặt hai bát cháo mới múc ra, còn có cả đậu phộng và tương để ăn kèm nữa.

Hạ Trần nheo mắt nhanh chóng ngồi xuống trước bàn ăn, cúi đầu nhìn món cháo nóng hổi mê người kia, múc một thìa lên đưa vào trong miệng –

“Nóng, nóng!”

Nhắm mắt nuốt hết một miếng cháo xuống, thực quản, đầu lưỡi và khoang miệng gần như muốn bốc khói.

“Cậu ăn chậm một chút!”

Vu Nhược Tường vội vã đưa khăn tay qua cho cậu ta.

Ừng ực ừng ực, một bát cháo đã thấy đầy, vẫn còn chưa thỏa mãn mà liếm liếm môi – Ăn ngon!

“Này, mức thêm bát nữa.”

Vu Nhược Tường có chút giật mình, ‘ùm’ một tiếng, nhận lấy bát của Hạ Trần rồi đi vào bếp mức một bát cháo nữa ra cho cậu. Có lẽ là Vu Nhược Tường không biết, món ăn đơn giản như món cháo này lại mà món ngon nhân gian đối với Hạ Trần – ít nhất là so với mì gói và mấy lát bánh mì đã ăn bấy lâu nay kia.

Đánh sạch sẽ hai bát liền, Hạ Trần rút giấy ăn ra lau miệng, đáy lòng tràn đầy thỏa mãn vỗ vỗ bụng, gương mặt tươi cười rạng rỡ để lộ ra hai chiếc răng nanh.

Xoay người chui về phòng thay quần áo rồi đi ra, lại đi vào trong nhà tắm. Vu Nhược Tường biết rõ, đó là giai đoạn chuẩn bị cuối cùng trước khi cậu ta ra khỏi nhà – chải chuốt lại kiểu tóc và xức thêm nước hoa.

Từ sau khi Vu Nhược Tường vào đây sống thì một nửa số nước hoa của Hạ Trần trong căn phòng được chất vào trong ngăn tủ ở nhà tắm, một nửa còn lại chỉ có thể đặt trong chính phòng của cậu ta. Ngày nào cậu ta dùng loại nào cũng không cố định, hoàn toàn là dựa vào tâm tình, bình thường vào lúc sáng sớm có thể nghe thấy tiếng cậu ta ồn ào nóng nảy:

“Vu Nhược Tường! Bình XXX của tôi ở đâu rồi!?”

“Cái gì?”

Vu Nhược Tường mù tịt về nước hoa, hoàn toàn không biết cậu ta đang nói đến loại nào.

“Mẹ nó, tránh ra tránh ra.”

Hạ Trần đi từ trong WC ra, đẩy Vu Nhược Tường đứng chắn giữa đường rồi đi thẳng vào phòng mình tiếp tục tìm kiếm.

“Chính là cái chai vuông màu vỏ quýt này này, anh vẫn chưa từng nhìn thấy nó bao giờ sao?”

Vu Nhược Tường bắt đắc dĩ gơ hai tay lên, thăm nghĩ, sao tôi biết được cậu để ở chỗ nào chứ...

Biết mấy thứ chai chai lọ lọ kia là bảo bối của Hạ Trần, mỗi lần quét dọn phòng anh cũng đặc biệt cẩn thận... Dần dần anh cũng có thể hiểu rõ mấy thứ kia, biết rõ nhãn hiệu và mùi hương mà Hạ Trần hay dùng nhất nên đặt chúng ở chỗ dễ thấy. Huống chi Hạ Trần luôn nóng nảy sơ ý, toàn bộ đều do Vu Nhược Tường để ý dùm.

“Light Blue của tôi đâu?”

“Ô đầu tiên hàng thứ hai bên trái!”

Vô cùng quen thuộc.

“Đi đây.”

“Ừm, đi đường cẩn thận.”

Thu dọn bát đĩa của bữa sáng một chút, thay quần áo, giờ cũng nên đến tiệm rồi.

Tính thêm cả anh thì tiệm cũng chỉ có hai người. Một cô bé nhân viên tên Tiểu Ưu luôn tràn đầy nhiệt tình với việc làm bánh, tốt nghiệp cao trung xong cũng không lên đại học mà đến trường dạy nấu ăn học làm bánh ngọt. Tay nghề cũng không tệ lắm, có thể giúp được rất nhiều việc trong tiệm cho Vu Nhược Tường.

Bởi vì cửa hàng nằm ở đoạn đường không tẻ, giao thông tiện lợi lại có trường học và khu dân cư vây quanh, việc làm ăn cũng có thể coi là tốt.

Chín giờ sáng mỗi ngày Tiểu Ưu đều đến mở cửa hàng đúng giờ. Buổi sáng thường khá là nhàn rỗi, đến giữa buổi chiều thì khách hàng trong tiệm sẽ bắt đầu đông dần lên.

“Ông chủ, anh xịt nước hoa à?”

Gương mặt đầy vẻ tinh quái của Tiểu Ưu nghiêng qua đây ngửi ngửi.

“A! Là D&G? Gu của anh cũng không tệ đâu.”

“Hửm?”

Vu Nhược Tường nâng tay mình lên ngửi ngửi, hình như là có chút mùi, là mùi của cậu nhóc kia...

“Phải, phải...”

Vu Nhược Tường cười gượng hai tiếng, thực sự lúng túng.

“Nhãn hiệu này dù là hương của nam hay nữ cũng đều rất dễ chịu, là loại kinh điển đó.”

Tiểu Ưu đi về phía nhà bếp ở đằng sau, lấy nguyên liệu mới ra, thấp giọng cười thần bí.

“... Là một trong những nhãn hiệu kinh điển mà gay thích nhất đó ~ ông chủ anh sắp bắt đầu sản xuất rồi sao?”

... Không hiểu vì sao trong đầu Vu Nhược Tường lập tức xuất hiện gương mặt cười đến yêu nghiệt của Hạ Trần.

Tiểu Ưu trước nay luôn nói chuyện thẳng như ruột ngựa, cá tính cũng tùy tùy tiện tiện, có đôi khi thậm chí còn không có dáng vẻ mà một cô gái nên có. Nhớ lại mấy tháng trước lúc mình mới chia tay với bạn trai cũ, Tiểu Ưu còn uống rượu cả đêm với mình ở Hamô. Khi đó cô vỗ vai Vu Nhược Tường, la hét:

“Cũ không đi thì mới sẽ không đến, nào, uống!”

Ai, nháo cái cũng đã qua mấy tháng rồi. Thôi, quá khứ thì cứ để nó là quá khứ đi, nghĩ nhiều cũng vô ích.

Có thể là vì cuộc sống mới cũng không tệ, nghĩ đến việc làm ăn trong tiệm hiện tại luôn khá tốt, trước giờ cũng là mình nhờ vào nơi này rồi tích góp chút tiền đổi sang được nơi ở mới, Vu Nhược Tường mỉm cười an tâm, cứ an an ổn ổn mà sống qua ngày thôi.

— To be continued —

3. Chương 2: Hai Ba Chuyện Xui Xẻo Của Nữ Vương

Vu Nhược Tường ngoan ngoãn im miệng – Nữ vương gần đây rất nóng nảy.

Gần đây mọi việc của Hạ Trần đều không thuận.

Đầu tiên là lúc xuống phố mua đồ thì bị một thằng nhóc đạp xe đạp tông vào. Cậu còn chưa kịp tránh ra thì chiếc xe đạp này đã lao cực nhanh qua đây, không kịp phanh lại nên kết quả là đâm thẳng vào cẳng chân cậu – bị thương luôn. Trong nháy mắt đó cậu và thằng nhóc kia đều hét ầm lên, đáng tiếc cậu là bởi vì đau, nhóc kia là vì cảm thấy kích thích.

“Này, mày là đứa nào!? Có được dạy dỗ hay không thế? Mẹ mày không dạy mày là không được đạp xe nhanh như vậy hay sao hả?”

Thằng bé kia mở to đôi mắt tròn vo, vẻ mặt vô tội nhìn cậu.

Hạ Trần cảm thấy bản thân đã tức giận đến mức đỉnh đầu cũng sắp bốc khói.

“Này, mày điếc hay câm, ông đây đang nói chuyện với mày đấy! Đâm vào người khác cũng không biết mở miệng ra nói một tiếng à?!”

Thằng nhóc kia nghiêng đầu:

“... Xin lỗi chú.”

Chú – Chú –! Lại dám gọi mình là chú... Mẹ nó, ông đây hào hoa phong nhã như vậy lại bị gọi là chú...

Tuy rằng nghĩ như vậy nhưng cậu vẫn bày ra gương mặt tươi cười, nghiêng qua dạy dỗ thằng nhóc kia:

“Không phải chú, là anh. Ngoan, kêu một tiếng anh nghe xem.”

Thằng nhóc kia cũng cười:

“Anh chú!”

... Vạn kiếp bất phục.

Mẹ nó, Hạ Trần thầm chửi rửa một tiếng trong lòng.

“Cút đi, đến từ chỗ nào thì quay về chỗ ấy! Càng nhìn càng thêm phiền.”

Liếc liếc cẳng chân của mình, bị bong một mảng da lớn, còn thấy máu. Bất giác đưa tay chạm nhẹ vào một cái, mẹ nó, sao lại đau thế chứ, sớm biết vậy đã không mặc cái quần lửng chết tiệt này, đồ cũng không thèm mua nữa, về trước rồi tính tiếp.

“Ồ, đồ đâu?”

Thấy hai tay cậu trống không đã quay về, Vu Nhược Tường không khỏi có chút tò mò.

“Anh biến đi!”

Hạ Trần lười nói nhiều với anh nên chỉ nói một câu, lại nhìn nhìn vết thương trên chân mình, làm thế nào bây giờ? Ừm, hay là xối nước một chút? Cứ xối nước chút đi!

Vu Nhược Tường đứng ở cửa nhà vệ sinh nhìn, thấy Hạ Trần cầm vòi hoa sen giờ về phía cẳng chân.

“Cậu đang làm gì thế?”

Anh đến gần nhìn mới phát hiện thì ra là cậu ta bị thương ở chân.

“Này, xối thẳng nước máy lên vết thương sẽ bị nhiễm trùng đấy.”

Hạ Trần bịt vết thương trên chân mình, không hề quay đầu lại.

“Đừng dài dòng.”

Vệ Nhược Tường bắt đắc dĩ, đành cướp cái vòi hoa sen trong tay cậu ta.

“Qua đây, tôi làm cho cậu.”

Bị ấn ngồi xuống sô pha.

Vu Nhược Tường lấy hộp thuốc cấp cứu trong nhà ra, dùng một cái nhíp sạch sẽ gấp một miếng bông thấm dung dịch sát trùng tẩy rửa vết thương cho cậu.

“Ai da – đau, đau!”

Cẳng chân vô thức rút về, lại bị Vu Nhược Tường dùng một tay bắt được mắt cá chân.

“Đau không? Kiên nhẫn một chút, sắp được rồi.”

Bông thấm thuốc sát trùng, thuốc đỏ, băng lại. Sau khi làm xong tất cả, bàn tay nắm chặt mắt cá chân Hạ Trần của Vu Nhược Tường buông ra. Cậu ta rất gầy, chân gầy giống như chân con gái vậy.

“Rốt cuộc là cậu có ăn uống đầy đủ không đấy, dinh dưỡng không đầy đủ...”

Vu Nhược Tường liếc mắt nhìn cậu, trong lời nói tràn đầy trách cứ cùng với chút gì đó khác nữa.

Hạ Trần buông chân xuống.

“Thối lắm!”

Cái này gọi vẻ đẹp của khung xương.

Chuyện xui xẻo còn lâu mới chấm dứt chỉ với một việc này.

Tiết kiệm tiền một tháng chuẩn bị đi mua một lọ nước hoa mới mà trong lòng mình yêu thích đã lâu, kết quả là trên đường đi lại bị kẻ trộm móc mất túi tiền. Bị trộm sạch không còn một cắc, Hạ Trần một lòng thầm nghĩ muốn chết. Lúc về nhà thì không thấy Vệ Nhược Tường đâu, cậu chỉ đành trút hết giận dữ vào cái sọt đựng giấy vụn vô tội.

Đợi đến khi Vu Nhược Tường mang theo đồ ăn về nhà, vừa vào cửa liền nhìn thấy chiếc sọt đựng giấy vụn đã méo mó không ra hình thù gì nằm lẩn lóc trên nền nhà – đã hy sinh anh dũng, mà thủ phạm – vị nữ vương kia đang im lặng ngồi trên sô pha. Nhìn thấy cảnh tượng này, trong lòng anh cũng ngầm đoán được gì đó, tám phần mười là lại xảy ra chuyện gì rồi.

Vu Nhược Tường bận rộn trong nhà bếp, nấu được hơn nửa bữa cơm thì phát hiện ra nhà hết gừng mất rồi. “Hạ Trần, nhà hết gừng rồi, cậu xuống dưới mua một ít được không? Tôi còn đang bận nấu đồ trên bếp.”

Vừa nói xong câu đó, anh liền ý thức được mình vốn không nên mở miệng.

“Ông đây không có tiền!”

Máy hát của cậu ta được bật lên, bắt đầu ngồi trên sô pha tự mắng mỏ một mình.

“Dám móc ví tiền của tao, tao nguyên rửa tay mày bị nát bét. Nát bét, nát bét, nát bét!”

Vừa mắng vừa hung hăng ấn điều khiển từ xa.

Vu Nhược Tường ngoan ngoãn im lặng – nữ vương dạo này rất nóng nảy.

Đó là tháng đầu tiên Vu Nhược Tường chuyển vào. Trong ba mươi ngày này, Hạ Trần cảm thấy bản thân mình đã trải qua rất nhiều chuyện xui xẻo. Có những lúc, cậu rất muốn chửi vắn Vu Nhược Tường: vì sao từ sau khi anh đến đây ở thì ông đây lại xui xẻo như thế!?

Hiếm có được một lần ra ngoài tụ họp với mấy thằng bạn cũ, chơi đùa cả một đêm lại uống thêm chút rượu, ngày hôm sau không ngờ bị phát sốt, bất đắc dĩ chỉ có thể xin quản lý cho nghỉ một ngày.

Vu Nhược Tường nấu cháo loãng ăn cùng trứng gà muối cho cậu.

“Tôi nói cậu đấy, chắc, dù sao cũng phải chú ý về mặt đó một chút...”

Hạ Trần uống cháo, toàn thân không còn sức, ý nghĩa sâu xa trong lời nói của Vu Nhược Tường cũng không quá rõ, cậu hoàn toàn không nghe ra được.

“Cứ luôn như vậy cũng không tốt cho thân thể của cậu đâu...”

Vu Nhược Tường ghen một lúc lâu mới hỏi tiếp:

“Thực sự không cần đi bệnh viện?”

“Sốt có tí chút thế này cần quái gì phải đi bệnh viện!”

“Nhưng mà...”

“Mẹ nó anh có ý gì mà cứ lằng nhằng thế hả?”

Vu Nhược Tường đón lấy cái bát không.

“Buổi chiều tôi phải đến tiệm rồi, cậu ngủ một lát...”

Một lúc sau lại hỏi:

“Chỗ đó... đã được rửa sạch chưa?”

Đầu óc Hạ Trần trì trệ không theo kịp tiết tấu chuyển nhanh như vậy, cuối cùng cũng hiểu rõ ý của Vu Nhược Tường.

“Anh bị ngu ngốc chắc?! Tối hôm qua tôi đâu có làm với người khác!”

“Ờ?”

Không có à?

Hạ Trần vỗ trán.

“Thôi, anh đến tiệm của anh đi.”

Chẳng qua nghĩ đi nghĩ lại thì thân thể của mình quả thực cũng kỳ lạ, ngoại trừ bản thân mình ra thì còn ai lại vào lúc khí trời trong xanh thời tiết tốt đẹp thế này mà không hiểu sao lại phát sốt. Khó trách tên ngu ngốc kia hiểu lầm là...

Sau khi ăn cháo rồi uống thuốc Vu Nhược Tường đưa qua, nằm trên giường mà đầu óc cũng kêu ong ong, mí mắt cậu cũng bắt đầu dính vào nhau. Trong lúc mơ mơ màng màng cậu nghe thấy tiếng của Vu Nhược Tường:

“Tôi đến tiệm đây, sẽ quay về sớm một chút.”

Cậu lười mở miệng, nghe được tiếng cửa ‘cạch’ một cái khép lại, toàn bộ căn nhà cũng khôi phục sự yên tĩnh, trong phòng dường như vẫn còn vương lại mùi cháo cùng trứng muối nhàn nhạt.

— To be continued —

4. Chương 3: Không Có Khí Phách Và Cố Chấp

Kiểm điểm là cái gì? Khí phách có thể ăn được sao?

Kiểm điểm là cái gì? Khí phách có thể ăn được sao?

Ngồi trên sofa xem phim ngôn tình đầy cảm xúc trên TV lúc bảy giờ, Hạ Trần không khỏi nhú mày.

Vì sao mấy năm này đám diễn viên trong phim truyền hình kẻ nào cũng diễn đầy cảm xúc cô đọng thế chứ. Thích thì thẳng thắn đè xuống đi, rề rề rà rà treu ghẹo làm cái gì? Quá không thú vị.

Cậu cắn hai hạt dưa, cầm điều khiển từ xa lên chuyển kênh. Điện thoại kêu vang, cậu lười biếng nằm trên sofa nhấc máy.

“Buổi tối rảnh không?”

Giọng nói này trầm thấp, còn có chút khàn khàn mang theo ám muội không rõ.

À, là anh ta – nghe được giọng nói ở đầu bên kia, Hạ Trần liền mỉm cười. Là bạn giường từng chơi đùa vài lần, làm quản lý trong một xí nghiệp lớn, hơn ba mươi tuổi, đã có vợ. Nhưng những điều đó đều không quan trọng, quan trọng là... người này rất đẹp trai, với lại – rất mạnh, hợp khẩu vị của Hạ Trần.

Cậu liếc nhìn đồng hồ treo tường một cái – bảy giờ ba mươi lăm phút. Nhớ ra thì Vu Nhược Tường nói tối nay có việc, chắc là phải khuya mới về nhà.

“Có.”

Cậu oằn mình nằm trên sofa, cười vô cùng yêu nghiệt.

“Tôi đến chỗ anh?”

Người đàn ông ở đầu bên kia cũng thấp giọng cười.

“Mở cửa cho tôi, xe đã đỗ bên dưới nhà cậu rồi.”

Hạ Trần nhồm dậy rời khỏi sofa đi đến bên cửa sổ nhìn xuống, chiếc Porsche màu đen quả thực đã tắt máy đỗ ở bên dưới.

Khi người đàn ông đẩy cửa ra đi vào, Hạ Trần đứng phía sau cửa nhào lên vòng tay ôm cổ anh ta. Người đàn ông đưa lưng về phía cửa, chân đá một cái đóng cửa lại, ôm lấy eo Hạ Trần.

“Mèo nhỏ đã đợi không nổi nữa rồi?”

Hạ Trần vừa hôn anh ta vừa cười miễn cưỡng, nắm lấy cổ áo anh ta.

“Mẹ nó, nhiều ngày như vậy cũng xem như là nhớ đến tôi?”

Hai người quần lấy nhau ngã xuống giường. Người đàn ông cúi xuống liếm lỗ tai cậu, tay phải đã không thành thật luồn vào trong quần Hạ Trần.

“Đã ướt rồi...”

Hạ Trần cũng nghiêm túc đưa tay xuống sờ anh ta. Tuy rằng cách một lớp quần nhưng động tác vuốt ve chậm rãi lại tương đối đậm ý ***, nghe thấy tiếng rên rỉ vang lên trong cổ họng nam nhân, Hạ Trần cười đắc ý. Quay người áp chế người đàn ông kia nằm im trên giường, cậu chôn đầu xuống dùng cái miệng linh hoạt kéo thắt lưng cùng khóa quần của người đàn ông ra. Toàn bộ quá trình chỉ dùng miệng để làm, người đàn ông tựa vào đầu giường nhìn thấy cảnh này liền cảm thấy một luồng xúc động đang xông loạn trong đầu.

Động tác của Hạ Trần làm rất chậm. Sau khi kéo nốt chiếc quần lót của đối phương xuống, cậu cố ý ngẩng đầu lên nhìn thẳng người đàn ông, trong mắt mang theo tình sắc và quyến rũ vô hạn. Sau một giây, dục vọng của người đàn ông đã bị khoang miệng ấm áp ngậm lấy. Khoang miệng cùng đầu lưỡi đều được dùng đến, ra sức liếm mát dục vọng của người đàn ông. Người kia rõ ràng là được hầu hạ rất sung sướng, trong lúc rên rỉ còn nói:

“... Vẫn là cậu tốt nhất.”

“Ít so sánh tôi với mấy món hàng kia đi...”

Hạ Trần nhả ra, tiếp đó ngồi khóa trên người người đàn ông, cầm lấy thứ đã cứng rắn của người đàn ông kia đưa vào hậu đình của mình từng chút từng chút một. Người đàn ông dường như đã sớm quen với hành động này của cậu, biết rõ trong việc làm tình cậu cho đến giờ vẫn không thích bị động nên cũng chỉ mặc kệ cho cậu làm.

Đi vào vô cùng khó khăn. Đại khái là bởi vì rất chặt, người đàn ông kia gần như không cử động được, có chút khổ cực.

“A... Thật chặt, gần đây cậu không làm à?”

Nghe anh ta nói vậy Hạ Trần mới tỉnh táo lại. Quả thực là thế, từ sau khi Vu Nhược Tường chuyển đến đây thì mình gần như không buông thả với đàn ông nữa. Nói ra thì cũng được một tháng rồi, ngoại trừ vài lần DIY cho mình ra thì cậu cũng sắp thành người theo chủ nghĩa cấm dục mất.

“Dạo này ông đây quả thực không dùng đến đẳng sau.”

Ý ngầm cũng là: ông đây muốn đẳng trước thì đẳng trước, đẳng sau thì đẳng sau.

“... Anh có muốn thử đẳng trước của tôi không?”

Yêu nghiệt.

Người đàn ông không nhịn được nữa lập tức áp đảo cậu xuống bên dưới, phần eo bắt đầu cử động mãnh liệt. Tiếng thở dốc cùng rên rỉ của Hạ Trần lập tức tràn ngập trong căn phòng.

Người đàn ông thỏa thích cảm nhận cảm giác ấm áp trong thân thể này. Nhìn Hạ Trần không nhịn được bật kêu ra tiếng khi mình tiến vào, trong thân thể thỉnh thoảng còn co rút lại, đó là cảm giác đặc biệt thỏa mãn bẩm sinh khi cảm nhận được sự chiếm hữu và nắm quyền điều khiển.

Người đàn ông kia cố ý không chạm vào biểu tượng nam giới của cậu, điều này khiến Hạ Trần có chút phát cáu. Trong lúc thở dốc cậu kéo tay người kia qua năm chặt lấy dục vọng của mình.

“Ừm... A f*ck, làm ở nơi này cho tôi nữa...”

Người đàn ông cuối cùng cũng dập mạnh hai cái rồi bắn vào trong người Hạ Trần. Cảm nhận được luồng nhiệt nóng bỏng, vách tường mẫn cảm bên trong co rút lại, người ở bên dưới cũng theo đó bắn tinh.

Hồi thần lại một chút, người đàn ông rời khỏi thân thể cậu. Anh ta hiển nhiên là còn chưa hưởng thụ đủ, đang nghĩ xem nên bổ sung lại phần trong một tháng này như thế nào, lại nghe thấy tiếng cửa chính ‘cách’ một cái được mở ra.

Hạ Trần lập tức vung tay cầm lấy chiếc đồng hồ báo thức đặt trên tủ đầu giường xuống xem, hàng số điện tử hiển thị lúc này mới là tám giờ lẻ bốn phút – sao tên kia lại về nhà sớm vậy chứ?

Bởi vì không kịp đóng cửa phòng lại, cậu nhìn thẳng ra trông thấy sắc mặt có chút hoảng hốt của Vu Nhược Tường đang đứng ngoài phòng khách, hơn nữa, anh ta còn đang nhìn về phía bên này.

Người đàn ông còn nằm trên người cậu vẫn chưa thỏa mãn mà mỉm cười.

“Thế nào? Muốn chơi 3P? Tôi cũng sẽ theo đến cùng.”

Hạ Trần nghe vậy chỉ thấy đầu óc trầm xuống, lập tức cao giọng gào lên.

“Cút mẹ anh 3P!”

Đột nhiên nổi cú khiến người đàn ông kia cũng có chút giật mình.

“Này, đóng cửa lại!”

Người đàn ông kia cũng ngoan ngoãn đứng dậy ra đóng cửa phòng. Qua khe cửa càng lúc càng thu nhỏ lại, Hạ Trần nhìn thấy Vu Nhược Tường vẫn đứng ở phòng khách không hề nhúc nhích, vẻ mặt lại không hề có chút cảm xúc nào. Hôm nay hình như anh ta có hơi quái lạ.

Người đàn ông đã quay lại giường hôn cậu một cái.

“Nổi cú lớn vậy sao... Hừm?”

Hạ Trần cũng không trả lời, đại khái là bị Vu Nhược Tường đột ngột quay về làm hỏng mất hứng trí, sau đó làm thêm một lần nữa nhưng ngược lại không hề có chút khoái cảm nào đáng nói.

Sau khi ‘vận động đầy đủ’ rồi, người đàn ông kia tinh thần sảng khoái mặc quần áo rồi rời đi. Đây là ám hiệu ngầm không cần nói ra, cho đến giờ vẫn luôn là như thế, sau khi làm tình cũng không cần ầm ập và quan tâm nhiều hơn.

Ấn ấn nghe thấy tiếng chiếc Porsche ở bên dưới khởi động máy rồi rời đi, Hạ Trần vò vò tóc đứng dậy rời giường.

Chiếc túi của Vu Nhược Tường được nhét trên sofa, cốc nước uống được một nửa đặt ở trên bàn ăn, cửa phòng thì đóng chặt. Anh ta hôm nay dường như có chỗ không bình thường.

Hạ Trần đi qua, giơ tay lên muốn gõ cửa hỏi xem đã xảy ra chuyện gì, nhưng lại nghĩ đến điều lệ mà hai người đã đặt ra lúc đầu: Không được can thiệp vào cuộc sống riêng của nhau.

Ài, hay là thôi đi –

Hạ Trần rút tay về, đi về phía phòng tắm, đợi đến khi cậu đi ra thì cánh cửa phòng kia vẫn còn đóng kín.

Giống như thần lẫn dính chặt lên cửa lắng nghe, bên trong lại không hề có chút tiếng động nào. Người này rốt cuộc là đang làm gì đây!? Tuy rằng không thể can thiệp vào cuộc sống riêng của nhau, nhưng là người ở chung, có chút quan tâm cũng không tính là vi phạm đúng không?

“Này! Vu Nhược Tường!”

Tay đập cửa rầm rầm.

“Khốn kiếp – Này! Mở cửa!”

Một lát sau, Vu Nhược Tường đứng bên trong đằng sau cánh cửa lạnh nhạt hỏi:

“... Có chuyện gì?”

“Ặc, cái đó... cái đó... Không có gì...”

Nhất thời không biết nên trả lời như thế nào.

“Chỉ là thấy anh ngồi im trong phòng không có tiếng động gì, cho nên...”

Về mặt của Vu Nhược Tường chính là ‘Nếu không có việc gì thì tôi đóng cửa’.

Cả một buổi tối mà đèn trong phòng lại không hề sáng lên, quả thực là kỳ lạ. Nửa người của Hạ Trần kẹt trong khe cửa, cố chen vào trong phòng.

“A này, anh không bật đèn lên là đang làm gì đấy.”

Vu Nhược Tường lười không nói chuyện, im lặng ngồi xuống mép giường. Hạ Trần bật đèn trong phòng lên, chỉ nhìn thấy một gương mặt nặng nề liền nghĩ thầm: Này, Vu Nhược Tường, anh bày cái mặt ỉu xiu khó chịu này cho tôi xem đấy hử? Anh bị thất tình hay là làm sao?

“Tôi không sao đâu, cậu đừng nghĩ linh tinh.”

Người ngồi bên giường im lặng rất lâu, rũ mắt ghen ra được một câu nói như thế.

Xí – có quỷ mới tin anh.

Hỏi một lúc lâu, thì ra chỉ là gặp được người yêu cũ ở trên đường. Hạ Trần không hiểu, người như Vu Nhược Tường anh sao cứ nhớ mãi chuyện cũ như vậy chứ? Đối phương đã hoàn toàn cắt đứt quan hệ, sớm đã không còn cảm giác với anh, thậm chí vứt bỏ anh, anh còn có thể quan tâm đến vậy? Anh đối xử với ai cũng đều dịu dàng đến thế sao?

Vu Nhược Tường, anh đúng là đồ cố chấp.

Tác giả: Nơi có dụ thụ sẽ không có CJ...

— To be continued —

5. Chương 4: Tên Mù – Tông

Còn cho là vận xui xẻo của mình đã qua, tiếc rằng nhân phẩm lại phản bội cậu một lần nữa.

“Ông đây mời anh đi ăn tiệc đấy!”

Đây là Hạ Trần vừa mới được lĩnh tiền lương tháng này vỗ ngực nói, nguyên nhân là vì tâm tình của Vu Nhược Tường hai ngày trước có hơi sa sút.

Nhìn cái mặt cứng ngắt không có chút cảm xúc nào của Vu Nhược Tường, Hạ Trần nhìn thế nào cũng thấy khó chịu, còn cảm thấy mấy ngày nay ngay cả món ăn anh ta nấu ra cũng không có hương vị ngon như trước. Được rồi, trước tiên cứ dỗ cho anh vui vẻ rồi quay lại tiếp tục làm trâu làm ngựa cho ông đây đi!

Ở trong sảnh tiệc đứng xa hoa rộng khoảng năm ngàn mét vuông, đủ loại đồ ăn ngon lành rực rỡ muôn màu. Đây là một cửa hàng rất nổi tiếng, còn được gọi là nơi có chủng loại đồ ăn nhiều nhất, cũng là phòng tiệc đứng có giá cả đắt đỏ nhất. Bất kể là hải sản, đồ nướng, đồ chín, thịt xiên hay là đồ ngọt, đồ lạnh, nước quả, toàn bộ đều đầy đủ, tất cả đều dùng nguyên liệu hạng nhất để chế biến.

Ngồi xuống một chỗ bên cạnh cửa sổ, Hạ Trần đằng hắng một tiếng:

“Tiền công chiếm đóng, biết chưa?”

“Cái gì mà tiền công chiếm đóng?”

“Đương nhiên là phải tiền công chiếm đóng ăn lại cho đủ vốn như thế nào rồi.”

Thấy Vu Nhược Tường lắc lắc đầu, Hạ Trần thở dài: đoán ngay là anh ta không biết mà.

Không biết làm sao đành phải bắt đầu trước, ngồi ở trên ghế giải thích ngắn gọn cho Vu Nhược Tường về ‘Chiến lược sắp xếp’. Tổng kết đến cuối cùng chính là mười sáu chữ: Trước lạnh sau nóng, trước mặn sau ngọt, tốc độ chậm rãi, ăn được thật nhiều.

Vu Nhược Tường nghe kế hoạch tiến công chiếm đóng tiệc đứng của Hạ Trần, gật đầu:

“Vậy cậu đi trước đi.”

Đợi đến khi Hạ Trần lấy được một bàn đồ ăn quay về rồi, có một người đàn ông cao lớn cao khoảng bằng cậu đang đứng trước bàn. Nhìn từ phía sau lưng thì người này diện đồ Tây giày da, cực kỳ có khí phái đang nói chuyện cùng với Vu Nhược Tường. Cậu ngồi xuống, Vu Nhược Tường liền vội vàng giới thiệu cho cậu:

“À, đây là bạn học hồi cao trung của tôi, Hạ Tư Tông, đây là bạn tôi Hạ Trần. Ha ha, cùng là họ Hạ, vừa vượn giống nhau.”

“Xin chào.”

Người đàn ông mặc đồ Tây lễ phép vươn tay.

Hạ Trần bắt tay hắn một cái cho có.

“Xin chào.”

Ngồi xuống rồi cậu mới nhìn rõ được gương mặt của người đàn ông kia.

Là bạn cùng học của anh ta? Không giống lắm – người trước mặt này nhìn qua đã gần đến bốn mươi. Tuy rằng mặc đồ Tây đẹp đẽ nhưng lại đeo một cái kính mắt có viền mép rất không hợp thời, nước da nhìn qua cũng cực tệ. Đại khái là người trên thương trường, dáng tươi cười cũng quá mức khôn khéo.

Những cái này đều là ấn tượng đầu tiên của Hạ Trần về Hạ Tư Tông, nói thật ra – có hơi tệ hại.

Trong lúc nói chuyện thì Hạ Trần nghe ra, thì ra cái người có cùng họ với cậu này làm việc ở một văn phòng nhà đất, có vẻ như việc làm ăn còn khá tốt, vì biết Vu Nhược Tường mở một tiệm café đồ ngọt nên còn nói rảnh rỗi sẽ ghé thăm.

Khi hắn đi rồi thì Vu Nhược Tường còn kể một ít chuyện cũ về thời trung học, nhớ lại quãng thời gian còn ngây ngô thì có rất nhiều chuyện thú vị, tâm tình có vẻ cũng bắt đầu tốt hơn. Hạ Trần nghe vào một tai cho ra tai khác, nhồi nhét đủ loại đồ ăn ngon vào trong miệng.

Hai người ăn trong khoảng ba tiếng, cuối cùng suýt chút nữa còn phải chống tường mà đi ra. Vu Nhược Tường mỉm cười ngốc ngốc.

“Thật vui... Ôi bữa ăn này... Cảm ơn. Ngày mai tôi sẽ làm bữa sáng thanh đạm một chút, nhẹ bụng dưỡng dạ dày.”

Hạ Trần nhếch môi mỉm cười, mạnh mẽ ôm cổ Vu Nhược Tường.

“Còn khách sáo với tôi làm gì!”

Có lẽ là vì uống rượu vang lâu năm hơi nhiều, mặt cũng có chút nóng lên.

Từ sau lần đó, Hạ Tư Tông quả thực có gọi điện thoại cho Vu Nhược Tường. Trò chuyện một hồi còn hỏi anh có muốn mở rộng quy mô cửa tiệm ra không, nói rằng về mặt này thì mình có thể giúp đỡ anh một chút, còn nói mình có thể chọn một thời gian đến xem xét tình hình cửa tiệm của Vu Nhược Tường.

Hai người nói chuyện điện thoại, vừa nhắc đến chủ đề này liền nói không ngừng nghỉ. Có vài lần đang ăn được một nửa bữa tối, điện thoại di động của Vu Nhược Tường liền kêu vang. Hạ Trần nhìn lướt qua chiếc đồng hồ treo tường: bảy giờ, lại bắt đầu dĩ vãng coi thường – hắn ta đúng là còn đúng giờ hơn cả đồng hồ báo thức. Vu Nhược Tường đặt bát đũa trong tay xuống ra nói chuyện điện thoại, có một lần còn đến tận lúc Hạ Trần ăn xong rồi, anh ta lại vẫn còn đang nói chuyện điện thoại ở trong phòng khách. Mỗi một lần trong lòng Hạ Trần hiện lên gương mặt xấu xí của kẻ kia đều thâm khó chịu, trong cơn tức giận liền ăn sạch sẽ sườn xào chua ngọt ở trong bát. Đợi đến khi Vu Nhược Tường nói chuyện điện thoại xong quay lại thì chỉ còn vài cọng rau xanh và vài miếng đậu hũ, cái tên gây chuyện còn đang chớp chớp miệng thỏa mãn ngồi ở bên cạnh lật xem tạp chí thời trang.

Trong vài ngày sau đó, điện thoại di động của Vu Nhược Tường bởi vì vẫn luôn hết tiền không kịp nộp phí, cái tên mù Tông kia lại còn gọi điện thoại đến hắn trong nhà – tên mù Tông, Đây là biệt hiệu mà Hạ Trần lên đặt cho hắn.

Ngay vừa rồi cũng vậy, Vu Nhược Tường còn đang bận rộn ở Hamo chưa kịp về nhà, Hạ Trần đã nhận được điện thoại của tên mù Tông.

“Alo, anh tìm ai?”

“A, tôi tìm Vu Nhược Tường, cậu ấy có nhà không?”

“Ai đấy?! Vu Nhược Tường cái gì, không có người này, anh gọi nhầm số rồi!”

‘Cạch’ một cái cúp luôn điện thoại – chắc chắc, sướng quá.

Không ngờ là chưa đến một phút đồng hồ sau, điện thoại lại réo vang.

“Alo, tìm ai thế?”

“Tôi tìm Vu Nhược Tường.”

Nghe thấy giọng nói cứng ngắt ở trong điện thoại, cậu cuối cùng cũng nổi khùng:

“Đã nói là anh gọi nhầm số rồi, con mẹ nó có biết là đang làm phiền người khác hay không hả? Đừng có gọi đến nữa!”

Mi tìm Vu Nhược Tường, ông đây còn đang tìm Vu Nhược Tường đây! Thần kinh!

Qua hai lần này, tên mù Tông quả thực không còn gọi điện thoại đến nữa. Qua vài ngày sau đều là thời kỳ lỗ tai được yên tĩnh, tâm tình của Hạ Trăn thật đúng là không tệ.

Đến thứ sáu, Hạ Trăn hài lòng mua được một lọ nước hoa Versace dành cho nam mà mình thầm yêu thích đã lâu, tâm huyết dâng trào liền nghĩ đến Vu Nhược Tường còn đang bận rộn làm việc ở Hamo. Được đấy, có thể đến Hamo chơi rồi sau đó cùng đi về nhà, dù sao thì hôm nay tâm tình ông đây rất tốt, không bận tâm nhiều đến chút đường đi như thế.

Hạ Trăn còn tưởng rằng vận xui quỷ của mình đã qua, nhưng bất đắc dĩ nhân phẩm lại phản bội cậu một lần nữa.

Có ai đang an an ổn ổn đi trên đường mà còn bị trật chân không? Cậu vội vàng nắm chắc cái túi Versace trong lòng, lúc bị trật chân thiếu chút nữa là làm rơi mất, lúc ấy suy nghĩ đầu tiên xuất hiện trong đầu là: may quá may quá, không làm rơi mất Versace; suy nghĩ thứ hai trong đầu là: này còn không phải là ép ông đây phải chửi mẹ nó sao?!

Xách theo túi Versace tội nghiệp ngồi ở bên đường, muốn gọi điện thoại cho Vu Nhược Tường nhưng lại nghĩ ra anh ta nói rằng vẫn còn chưa nộp tiền điện thoại, ngồi ở ven đường một lúc đành phải nhận mệnh mà gọi xe về nhà.

Gần như phải nhảy lò cò cả một đường lên cầu thang, thật đúng là mất mặt. Lúc ngồi lên sofa thì trước mặt là hộp cứu thương Vu Nhược Tường dùng lần trước, cậu nhìn chăm chăm vào nó một hồi lâu – phải làm thế nào đây? Lúc bị trật chân thì phải dán một cái gì đó lên nhỉ?

Lục lọi một lúc lâu thì tìm được một thứ hình vuông dính dính dán lên mắt cá nhân, việc lớn thành công rồi! Đúng lúc này điện thoại di động kêu vang, là một dãy số lạ.

“A, là tôi, Vu Nhược Tường đây. Tôi mượn điện thoại của Tiểu Ưu trong tiệm để gọi.”

Hạ Trăn vừa nghe thấy giọng nói của Vu Nhược Tường thì giống như bắt được rơm rạ cứu mạng, chỉ thiếu chút nữa là bật khóc:

“Anh ở đâu đấy?”

“Cơm tôi không về ăn đâu, có hẹn bạn học cũ rồi. Cậu nhớ tự mình giải quyết nhé.”

... Sấm sét giữa trời quang.

“Cái gì? Anh anh anh... hẹn ai?”

“À, là Hạ Tư Tông ấy, cậu cũng gặp rồi đó. Cứ như vậy đi, đừng làm lãng phí tiền điện thoại của người khác. Tôi cúp máy đây.”

Mẹ nó, là tên mù Tông... Lại là hắn.

Hạ Trần nghe thấy tiếng điện thoại gác máy, quả thực là muốn bùng nổ. Cậu còn đang là bệnh nhân đây, chân đau, cơm cũng không ai lo, đói đến mức bụng sắp dán vào sống lưng rồi.

Nhớ lần trước chân cậu bị thương rồi còn phát sốt, Vu Nhược Tường hết nấu cơm lại đến nấu cháo, sao đây ngộ lần này lại kém xa đến vậy chứ?

— To be continued —

6. Chương 5: Cạm Bẫy Dị Dàng

Hạ Trần có chút ỉu xiu nghĩ, cậu sắp rơi vào trong cạm bẫy dị dàng của người này mất rồi.

Từ lần trước sau khi Vu Nhược Tường mượn điện thoại của Tiểu Ưu ở trong tiệm để gọi cho Hạ Trần một cuộc thì sau này, Tiểu Ưu liền biến thành tai mắt thực tế của Hạ Trần.

Nghe nói tên mù Tông lái xe Audi đến Hamo, còn mặc đồ Hugo Boss.

Nghe nói tên mù Tông đến tiệm thường ném đồ ngọt mà Vu Nhược Tường tự tay làm, còn vừa ăn vừa khen ngon.

Nghe nói...

Nghĩ đến tối nay Vu Nhược Tường không về nhà ăn cơm, mặt Hạ Trần liền khó coi giống như ngày mưa dầm tháng sáu.

Trên mắt cá chân là thuốc cao chữa khớp mà Vu Nhược Tường dán cho cậu. Ngày đó anh ta về nhà mới biết được Hạ Trần bị trật chân, nhìn xuống mắt cá chân cậu thì chỗ đó lại được dán một miếng băng dính trắng bóc! Nói ra thật đúng là cảm thấy buồn cười, người đã hai mươi tuổi lại nhìn băng dính thành thuốc cao chữa khớp, cũng không biết ngày đó là vì tức nên mới ngắt xiủ hay là vì gì nữa.

Hừ — đừng tưởng rằng dán cho ông đây một miếng thuốc cao là xong việc nhé!

Hạ Trần bĩu môi, ngẫm nghĩ một lát, cán cân trong lòng dao động giữa oán hận và cảm kích, cuối cùng vẫn là nghiêng sang bên oán hận.

“Vu Nhược Tường! Tôi nói rõ cho anh biết, tên mù Tông gần đây không có việc gì cũng chạy đi tìm anh, nếu không phải muốn lừa anh thì chính là thích anh đấy!”

Ngày đó, cậu đã tàn bạo cho Vu Nhược Tường một lời khuyên như vậy.

Người kia thu dọn hộp thuốc, đưa lưng về phía cậu, ngữ điệu vẫn tao nhã như cũ:

“Nói bậy bạ gì đó, sao cậu có thể nghĩ về người khác như vậy chứ.”

Hạ Trần ngồi trên sofa tức giận.

Được lắm, rất được.

Cơm sao, không làm cho tôi ăn. Nói rồi, cũng không nghe tôi. Sao anh không dứt khoát cho tôi đi chết đi? Tức chết ông đây mà.

Đêm đó cậu không nói cho Vu Nhược Tường biết, bữa tối cậu không hề ăn gì cả, nửa đêm liền đói đến mức không chịu được nên đành phải đứng dậy ngồi trước tủ lạnh tìm đồ ăn – chỉ có mấy miếng bánh mì lúa mạch mà thôi, ngay cả một lọ mứt hoa quả cũng không có!

Mẹ nó, dù có thêm một người biết nấu ăn thì thời kỳ này còn không phải giống như lúc trước sao!

Gặm hết bánh mì rồi, mắt thấy cũng không còn gì có thể ăn nên đành phải ngoan ngoãn bò lại lên giường.

Thật không dễ dàng gì mới có một ngày cuối tuần.

Mười giờ, ngủ đến khi muốn tỉnh, lúc cậu kéo rèm cửa sổ ra thì ánh nắng tràn ngập khắp phòng. Mở cửa phòng, Vu Nhược Tường đã bận rộn trong phòng bếp từ sớm. Trước giờ anh vẫn có thói quen dậy sớm, đúng tám giờ kém đã ra ngoài mua đồ ăn. Thấy Hạ Trần đã dậy, anh vừa thái cà rốt trong tay vừa nói:

“Dậy rồi à? Nhanh đi đánh răng rửa mặt đi, bữa sáng ăn trứng rán cùng với sữa bò được không? Chân chưa khỏi thì đi chậm một chút.”

Không hề quay đầu lại.

Hạ Trần ném một ánh mắt xem thường cho bóng lưng của anh ta, chậm rãi đi vào nhà vệ sinh.

Hừ, coi như anh còn chút lương tâm, nhớ rõ cuối tuần phải làm chút đồ ăn cho ông đây, không nhần tâm khiến tôi phải chết đói.

Uống một cốc sữa bò, ăn một quả trứng rán nóng hổi, ngồi xuống sofa xem tạp chí, lười biếng giống hệt một con mèo, chẳng qua lúc nói thì lại có lý do – chân ông đây bị đau, không chịu nổi giày vò.

Mười hai giờ, bữa ăn chính thức. Lúc này Hạ Trần mới để ý đến sổ tiết kiệm và chi phiếu của Vu Nhược Tường đặt ở trên bàn.

“Này, Vu Nhược Tường! Anh lấy mấy thứ này ra đây làm gì?”

Lúc này Vu Nhược Tường đang bưng một nồi canh đi từ trong bếp ra.

“À, là Tư Tông hỏi vay tiền tôi.”

Chắc chắn, mới có vài ngày mà đã Tư Tông, Tư Tông rồi. Trong lòng thầm nôn một cái, sau đó lại phát hiện ra chỗ kỳ lạ:

“Vay tiền? Hẳn hỏi vay tiền anh?! Không phải là hẩn lái Audi mặc đồ Boss của đám nhà giàu mới nổi sao?”

“Sao cậu lại biết rõ thế?”

Vu Nhược Tường ngồi xuống phía bên kia bàn.

“Cậu ấy nói trong nhà gần đây có chút khó khăn, tôi cũng không tiện hỏi lại. Cậu ấy bảo muốn vay tạm hai vạn tệ, cũng không phải con số gì đặc biệt lớn, huống chi lại là bạn học cũ, cũng nên giúp đỡ người nhà một chút... Nào nào, ăn cơm đi.”

“Thử món này đi, rất tươi đấy.”

“Khó ăn.”

“Vậy sao, tôi nếm thấy được mà... Còn món này... Cậu ăn một miếng cá rán này đi, rất giòn. Thích không?”

“Cũng khó ăn.”

“Vậy còn món vịt này?”

Vu Nhược Tường gấp cho mình một miếng ăn trước.

“Hôm nay còn đặc biệt cho thêm bia vào đấy.”

“Món đó khó ăn nhất.”

Hạ Trần chỉ lo cầm đầu và cơm.

“Vịt không còn một mảnh xương vụn nào thì sao khó ăn được...”

Vu Nhược Tường thấy cậu giận dữ thì chỉ mỉm cười.

Hạ Trần khó chịu.

“... Tôi chỉ cần ngửi mùi từ cách xa mười thước đã biết là khó ăn rồi!”

Vu Nhược Tường vẫn rất tốt tính, chỉ thấp giọng cười cười – đúng thật là khó hầu hạ mà.

Sau khi ăn xong, lúc thu dọn bát đĩa nhìn thấy một đĩa đầy mảnh xương vịt, Vu Nhược Tường suýt chút nữa đã không nhịn nổi cười:

“Miệng thì nói vịt bia này khó ăn nhất, sao còn ăn nhiều như vậy chứ?”

Nghe thấy anh ta đứng trong nhà bếp rửa bát xong là biết rõ anh ta chuẩn bị ra ngoài. Nữ vương nằm trên sô pha mở miệng.

“Này, Vu Nhược Tường!”

“Có chuyện?”

Người kia vừa cởi tạp dề vừa hỏi.

“Hình như thuốc cao không còn tác dụng nữa, anh thay cho tôi một miếng khác đi, được không?”

Thái độ ngược lại rất tốt.

“Ừ.”

Đưa thuốc cao chữa xương cho người ngồi trên sô pha, Vu Nhược Tường quay về phòng thay quần áo.

“Này, Vu Nhược Tường!”

“Ừ?”

“Tuần này anh chẳng quét sàn nhà gì cả, cửa sổ cũng không lau, nhà sắp bốc chết mất!”

Anh đừng có ra ngoài nữa, nhanh nhanh đi quét dọn nhà cửa đi.

Người kia đứng trước gương sửa sang lại, mỉm cười có chút ngại ngùng:

“... Tuần này có hơi bận, lát nữa tôi về sẽ làm.”

“Này, Vu Nhược Tường!”

“Lại còn sao nữa?”

“...”

Hình như nói cũng không được đâu. Bất kể cậu nói cái gì, người kia đều luôn tốt tính như vậy, muốn cãi nhau cũng không cãi nổi, đúng là hao tâm tổn trí.

“Đừng phá, tôi ra ngoài một chút, quay về rồi sẽ nấu cơm tối.”

Vu Nhược Tường ngồi ở huyền quan đi giày, còn không quên nhắc nhở thêm một câu:

“Chân chưa khỏi, đừng có chạy loạn khắp nơi đấy.”

Hạ Trần có chút ỉu xiu nghĩ, cậu sắp rơi vào trong cạm bẫy dụ dỗ của người này mất rồi. Vừa nghĩ như vậy thì điện thoại trên bàn đã rung lên, là Tiểu Ưu:

“Tên mù lại đến tiệm... Hình như hôm nay có hẹn với ông chủ thì phải?”

Hạ Trần lười biếng trả lời tin nhắn của Tiểu Ưu: “Đúng vậy... Ông chủ của cô vừa mới ra ngoài...”

Không bao lâu sau, Tiểu Ưu lại nhắn tin qua: “Tên mù hình như có chút vấn đề.”

Hạ Trần lập tức bật người dậy trên sô pha: “Vấn đề? Là vấn đề gì?”

— To be continued —

7. Chương 6: Chịu Âm Ưc

Tôi thích anh như thế, anh chỉ thích tôi một chút thì sẽ chết sao!?

Hạ Trần vội vội vàng vàng chạy ra ngoài.

Lúc đến Hamo thì Vu Nhược Tường và Hạ Tư Tông đều có mặt, hai người ngồi ở chiếc bàn bên cửa sổ đang bàn bạc gì đó. Tiểu Ưu ngồi ở trước quầy bar thì vẫy vẫy tay với cậu, ra hiệu kêu Hạ Trần qua đây.

“Khi ông chủ vẫn chưa đến, lúc tôi đưa đồ uống cho người kia thì nhận ra đồ Hugo Boss gã mặc là đồ giả, đồng hồ trên cổ tay cũng không giống hàng thật. Kể có tiền lại khoác hàng nhái trên người, cái này không phải rất kỳ lạ sao?”

Hạ Trần ngồi vào trong quầy bar, thấp giọng hỏi:

“Hàng nhái? Cậu xác định là cậu không nhìn nhầm chứ?”

Tiểu Chặc lưỡi.

“Cái khác tôi không dám nói, nhưng cái này thì chị đây tuyệt đối là dân chuyên nghiệp. Hàng thật hay giả chỉ cần cho tôi nhìn kỹ thì đảm bảo có thể phân biệt được, tuyệt không thể sai!”

“Vậy đồ ngốc kia có biết rõ không?”

Hạ Trần đưa mắt nhìn sang bên kia, anh ta còn đang cực kỳ hưng phấn mà nói chuyện với tên mù Tông.

“Ông chủ á, cậu biết đấy, là một người liên lạc thôi. Nếu không có bằng chứng thì có nói cho anh ấy nghe, anh ấy cũng sẽ không tin đâu.”

Hạ Trần lại liếc mắt nhìn sang bên kia một cái:

“... Bị người bán còn không biết, lại còn ngoan ngoãn đếm tiền cho người ta.”

“Được rồi, lúc này tôi đã nhìn kỹ vào bàn của bọn họ. Ông chủ đưa cho gã một cái bọc gói kín, không rõ bên trong là thứ gì.”

“Mẹ nó! Đã đưa cho gã rồi à?”

Bên trong là tiền đấy.

“Xuyết – cậu nhỏ giọng một chút. Gã đang đi sang bên này!”

Tiểu Ưu ấn đầu Hạ Trần xuống. Hạ Tư Tông lướt qua phía trước quầy bar, đi vào WC.

Hạ Trần giãy ra bám sát theo.

Thằng cha kia không có đi vào WC mà đứng trong một góc không có ai ở bên ngoài WC nhấn điện thoại, lén lén lút lút, nhất định là không có chuyện gì tốt.

Hạ Trần ngồi xổm bên cạnh nghe lén –

“Vâng vâng, đại ca... Vâng vâng vâng, hôm nay nhất định sẽ có! Tiền đã đến tay, anh cứ yên tâm!...”

Nghe thấy tiếng điện thoại ngắt máy, Hạ Trần lập tức đi vào bên trong, giả vờ như đang đi vào trong WC. Hạ Tư Tông cũng không để ý, cất điện thoại di động rồi đi ra bên ngoài.

Thấy bộ dáng đức hạnh này cùng với cái mặt hèn mọn của hắn, Hạ Trần cảm thấy mình sắp nôn ra rồi.

Cậu theo đuôi hắn rồi lại nấp sau quầy bar giống như lúc trước. Hắn quả thực là có ý muốn đi, hai người đứng đây còn cười nói khách sáo. Vu Nhược Tường vỗ vỗ vai hắn.

“Không sao đâu, đồ uống để tôi đãi. Cậu nhanh nhanh về nhà xử lý mọi chuyện cho xong xuôi đi.”

Hạ Tư Tông cũng ra vẻ cười cười:

“Cảm ơn cảm ơn, lần này đều nhờ có cậu!”

“Hạ Trần!? Sao cậu lại đến đây?”

Vu Nhược Tường đi đến chỗ quầy bar rồi mới nhìn thấy Hạ Trần.

“Đã kêu cậu ở nhà đừng có chạy khắp nơi rồi mà!”

Mắt thấy tên mù Tông đã chạy đến chỗ cửa.

“Vậy tôi đi trước đây.”

“Được được, vậy tôi không tiến -”

Vu Nhược Tường ngoảnh đầu, gương mặt tươi cười hòa ái.

Không được – nếu không hành động thì sẽ không còn kịp nữa!

Hạ Trần không suy nghĩ thêm một phút nào mà lao thẳng ra ngoài, xô tên mù Tông vừa mới đi ra khỏi Hamo ngã nhào xuống đất. Lần này cậu tấn công đột ngột từ phía sau cũng rất mạnh, tên mù Tông không kịp đề phòng liền ngã nhào xuống đất. Hắn quay đầu lại nhe răng trợn mắt thét lên với Hạ Trần:

“Mày là ai hả?! Làm cái gì thế?”

Hạ Trần ngồi khóa trên người hắn, nói thế nào cũng không chịu buông tay. Tên mù Tông thấy Hạ Trần đưa tay muốn cướp cái gói của gã liền vội vàng ôm chặt gào to:

“Mày làm gì đây?! Ăn cướp! Cứu, cứu mạng với -”

Vu Nhược Tường vội vội vàng vàng chạy theo ra, một tay nắm lấy cánh tay Hạ Trần quát lớn:

“Hạ Trần! Cậu đang quậy cái gì hả!”

Hạ Trần không thèm để ý, lấy điện thoại di động từ trong túi ra bật đoạn ghi âm cuộc nói chuyện vừa rồi của tên mù Tông trong WC lên. Vu Nhược Tường không hiểu gì cả, ngơ ngác nghe cuộc ghi âm trong điện thoại.

Tên mù Tông vừa nhìn đã biết là không ổn, vung nắm đấm lên đánh một cái lên cằm Hạ Trần, sau khi đẩy Hạ Trần ra thì nhanh chân bỏ chạy. Hiện tại mọi chuyện đã bại lộ, gã cũng không cần bận tâm đến chuyện gì khác nữa, dù sao thì tiền cũng đã cầm đến tay. Ba mươi sáu kế đương nhiên chạy là thượng sách.

Hạ Trần bị đẩy một cái ngã ngồi xuống đất, cằm vẫn còn đau dữ dội.

“Mẹ nó!”

Không chút suy nghĩ đã lập tức nhanh chân đuổi theo, đằng sau dường như còn nghe thấy tiếng của Vu Nhược Tường:

“Đừng đuổi theo! Đừng -”

Chỗ đau trên mắt cá chân còn chưa khỏi, nơi dán thuốc cao chữa xương không ngừng nóng lên, f*ck, sao lại đau thế chứ! Cậu vừa đuổi vừa kêu:

“Ăn cướp – mọi người ơi, bắt cướp -!”

Dùng toàn bộ sức lực đuổi theo, cuối cùng chân cậu cũng mềm nhũn, kêu ‘A’ một tiếng rồi ngã xuống đất, một chiếc giày cũng bị văng ra.

Tên mù Tông vội vàng cuống quýt chạy đi, Hạ Trần ở bên này vừa ngã, gã ở đầu kia đã bị người qua đường tốt bụng bắt được.

“Cậu sao rồi? Ngã có đau không! Chân có đau không?”

Vu Nhược Tường chạy theo đằng sau cậu, thấy cậu ngã sấp xuống thì cũng vội vàng ngồi xổm xuống đỡ cậu. Hạ Trần chạy đến mức mồ hôi toát ra đầy đầu, tựa vào trong lòng Vu Nhược Tường há miệng thở dốc.

“- Đau đau đau!”

Có lẽ là vì chạy quá nhanh, chỗ bị thương trên mắt cá chân lúc này vừa nóng lại vừa đau, Hạ Trần chỉ cảm thấy đầu óc quay cuồng, chóng mặt đến mức trời đất cũng như đảo lộn. Vu Nhược Tường nghe vậy, sau khi chặc lưỡi một cái liền công cậu lên lưng.

“Đã sớm nói cho anh biết, anh lại không chịu tin tôi.”

“...”

Người ở trên lưng bắt đầu lắc nhai.

“Anh nói xem còn có người ngốc như anh không? Vừa nhìn đã biết ngay gã không phải người tốt, chỉ có mấy tên ngốc còn sót lại như anh mới bị người bán còn không biết. Lần này đơn giản là còn lấy được tiền về, lần sau thì sao? Tôi nói gã có gì tốt, sao anh lại tin gã mà không tin tôi? Anh còn mắng tôi nữa, tôi đây quậy cái gì hả? Anh còn đối xử với tôi vậy nữa, còn có người như anh chắc? Tôi thích anh như thế, anh chỉ thích tôi một chút thì sẽ chết sao?!”

Vu Nhược Tường nghe vậy liền ngăn người, bước chân cũng bắt giắc chậm lại, người ở trên lưng lại không hề chú ý đến.

Đại khái là nói liền một hơi cũng thấy mệt mỏi, Hạ Trần giống như một con thú nhỏ gục lên vai Vu Nhược Tường:

“Vu Nhược Tường, muốn về nhà.”

“Được.”

“Vu Nhược Tường, muốn ăn cháo...”

“Được, về nhà sẽ nấu cho cậu.”

“Vu Nhược Tường...”

“Ừ?”

“Không có gì.”

“... Cảm ơn.”

— To be continued —

8. Chương 7: Sự Kiện Quan Trọng Mang Tính Thành Công

Kiểu mẫu nữ vương hoàn toàn khai hỏa, thu được sự kiện quan trọng mang tính thành công.

Hai cẳng chân thon gầy của Hạ Trần đặt trên đùi Vu Nhược Tường, thoải mái nằm trên sofa xem TV, thỉnh thoảng còn thay đổi tư thế. Vu Nhược Tường bị cậu quậy rầy không thôi, chặc một tiếng.

“Này, ngồi yên đi.”

“Không muốn.”

“Nhanh, ngồi ngoan, cậu như thế này tôi cũng không di chuyển nổi.”

Hạ Trần nhéo mắt cười, toàn thân nhồm thẳng dậy tựa sát vào trong lòng Vu Nhược Tường quyen rũ:

“Anh muốn tôi làm như thế nào?”

Vu Nhược Tường đẩy cậu ra.

“... Đừng quậy.”

“Vu Nhược Tường...”

Ghé sát bên tai anh ta thấp giọng gọi tên anh ta, tay cũng bắt đầu không thành thật mò xuống thắt lưng anh. Cảm nhận được người đàn ông bên cạnh chấn động, tiếp đó nhảy dựng lên giống như một chiếc lò xo bật khỏi sofa.

“... Tôi, tôi đi rót cốc nước uống...”

Hạ Trần nhìn theo bóng lưng Vu Nhược Tường rời đi giống như đang chạy trốn, mặt ngây ra như khúc gỗ

— Mẹ nó... Thật khó chịu!

Từ sau khi trở về, sau khi Hạ Trần không suy nghĩ lại dũng cảm nói rõ ràng ra thì khung cảnh như vậy đã xảy ra không dưới ba lần!

Trực giác cảm thấy người đàn ông kia không hề chán ghét mình, đáng lẽ nên có vài phần ý tứ với mình mới đúng, nhưng bất kể cậu có quyền rũ thế nào thì anh ta vẫn luôn thờ ơ.

Con mẹ nó chẳng lẽ Vu Nhược Tường anh bị lãnh cảm à!? Hay là do ông đây đã lâu không chơi nên kỹ thuật bị kém đi?

Sự buồn bực này kéo dài vài ngày liên tục mà không có chỗ bùng phát, Hạ Trần cuối cùng cũng không nhịn được tìm đến đám hồ bằng cầu hữu ra ngoài chơi để giải buồn.

Cậu buồn bực ngồi trước quầy bar uống rượu, còn có một người đàn ông không thức thời tiến đến bắt chuyện, cậu cũng không ngẩng đầu lên, bàn tay không hề nể nang gạt người ra.

“Này, sao cơn tức lại lớn như vậy chứ.”

Hai ba người bạn vây quanh bên cạnh Hạ Trần cười nói an ủi, một người trong đó còn hô một tiếng với người pha chế rượu:

“Andy! Cho bên này ba ly! Thêm một ly Slow Comfortable Screw Up Against The Wall nữa.”

“Đó là thứ gì vậy?”

Hạ Trần nhú mày hỏi.

Người bạn tên Tiểu A cười cười nhận một ly cocktail từ trong tay người pha chế rượu, cúi đầu ghé sát bên tai Hạ Trần nói:

“Slow Comfortable Screw Up Against The Wall, có bỏ thêm rượu mạnh đấy, một cái tên khác của nó là... Sự Đói Khát.”

“Mẹ nó...”

Hạ Trần day day trán.

“Mình gọi các cậu ra đây là để các cậu cười nhạo mình à!?”

“Xin lỗi xin lỗi.”

Nghiêm túc cầm rượu ngồi xuống.

“Nào, nói thử loại hình, chiều cao, tuổi tác, nghề nghiệp, tính cách ra xem.”

“Anh ta á... Hai mươi tám, cao 1.81m, là thợ làm bánh, tính cách... chính là rất dịu dàng, thành thật lại chất phác, là một người tốt.”

“Vậy trên giường thì sao?”

Có người lẩm miệng hỏi một câu.

Hạ Trần cũng sắp bùng nổ rồi, đúng là hỏi toàn việc râu ria không đâu, ông đây đến tận giờ còn chưa được thử qua đâu:

“Không biết rõ!”

“Ôi cha, anh ta lại có thể không hề động lòng chút nào với một tên yêu nghiệt như cậu sao, liệu có phải là người ta không có ý đó với cậu không?”

Hạ Trần nghe nói như vậy lại cảm thấy không vui, vội vàng phản bác:

“Thối lắm! Mình ngã trật chân anh ta lo lắng không biết bao nhiêu đâu, hết nấu cháo lại rót nước đổi thuốc, như vậy mà anh ta còn không thích mình chắc? Nhìn thấy thân thể trần trụi của mình còn đỏ bừng mặt nói chuyện ấp úng không cả dám thử mạnh, vậy mà gọi là không thích mình!?”

“Này, mình cho cậu một ý...”

Tiểu A rất có dáng dấp một quân sư, ghé sát đến bên tai Hạ Trần thì thầm một hồi. Hạ Trần nghe xong hai mắt liền tỏa sáng.

“Được đây được đây, chỉ cần có thể thành công thì như thế nào cũng được, vậy các cậu giúp mình lần này đi!”

“Đi, vậy thì cứ quyết định như vậy, đêm mai tiến hành.”

“Một lời đã định! Chỉ cho phép thắng lợi, không được thất bại!”

...

Bữa tối ngày hôm sau qua rồi, Vu Nhược Tường vẫn như ngày thường rửa bát trong nhà bếp, sau đó yên vị trong phòng khách xem TV.

Hạ Trần bấm điện thoại, lớn giọng nói chuyện điện thoại trong phòng khác.

“Anh nhanh lên một chút đi, thật là, tôi đã chờ anh rất lâu rồi đấy!”

Vừa nói chuyện điện thoại vừa nhìn sắc mặt Vu Nhược Tường – dường như vẫn không có gì khác biệt.

“Ừm, tốt thôi... Vậy tôi ở nhà chờ anh.”

Không bao lâu sau, chuông cửa vang lên. Thấy Vu Nhược Tường đứng dậy muốn đi ra mở cửa, Hạ Trần vội vội vàng vàng kêu lên.

“Tôi đi tôi đi, bạn của tôi đấy.”

Vu Nhược Tường à một tiếng, lại ngồi xuống.

Là Tiểu A.

Hạ Trần vừa thấy cậu ta thì lập tức làm ra vẻ nhiệt tình, thân mật ôm ấp giống như đã không gặp mặt nhau cả trăm năm rồi.

“Anh yêu!”

Vu Nhược Tường ngồi trên sofa suýt chút nữa bị dọa, sắc mặt cũng lập tức thay đổi.

Hạ Trần lôi bạn mình đi vào trong phòng, lúc đi ngang qua trước mặt Vu Nhược Tường cũng không quên nói một câu:

“Đừng gõ cửa nhé, anh nên làm gì thì làm đi.”

‘Cạch’ một tiếng đóng cửa lại.

Vu Nhược Tường ngơ ngác ngồi trong phòng khác, bọn họ... chắc không phải là... vậy chứ?

Không bao lâu sau, quả thực đúng như Vu Nhược Tường đoán trước, trong phòng ầm ầm truyền ra tiếng rên rỉ trầm thấp của Hạ Trần, từng đợt từng đợt một. Vu Nhược Tường nhú mày.

“A... thật giỏi... Nhanh, nhanh hơn chút nữa...”

Vu Nhược Tường xem không vô bất kỳ một chương trình nào trên TV, trong lòng giống như có một ngọn lửa càng cháy càng bốc.

Mà trong phòng lại là một khung cảnh khác. Hạ Trần nằm ở trên giường vắt chân lết xem một quyển tạp chí, vừa lết vừa kêu:

“... A a... Anh thật giỏi... Thật thoải mái...”

Tiếng kêu giống như đúc, tuyệt đối rất thật.

Mà Tiểu A thì chống cằm, nhàm chán muốn chết ngồi vào bàn máy tính lên mạng, vừa mở trình duyệt ra lướt mạng vừa không quên cực kỳ phối hợp thêm vài câu.

“F*ck... Bên trong cậu thật chặt!”

Tiểu A nhìn thời gian hiển thị trên máy vi tính, hai mươi lăm phút, cậu ta đưa tay ra hiệu cho Hạ Trần, ý rằng đã có thể kết thúc được rồi. Hạ Trần cũng ă ý gật đầu, hai người phối hợp cùng làm ra việc vào giai đoạn cuối cùng của một lần làm tình.

Trước khi mở cửa phòng ra, Hạ Trần cố ý đảo loạn bộ quần áo hầy còn chỉnh tề. Sau khi hai người nhìn nhau một cái, Hạ Trần lập tức mở cửa ra. Lúc đi ra khỏi phòng ngủ liền thấy vẻ mặt cứng ngắc của Vu Nhược Tường đang ngồi trên sofa, có vẻ như vẫn đang tập trung xem chương trình trên TV.

Hạ Trần cũng không bận tâm mà tiễn Tiểu A ra cửa. Vì làm cho giống thật, trước khi chia tay còn không quên hôn một cái bên môi Tiểu A – hành động này rõ ràng là ngoài kế hoạch, Tiểu A ngay lúc cánh cửa sắp khép lại thì xoa xoa miệng rồi bật ngón giữa lên với Hạ Trần.

Trong nhà lập tức chỉ còn lại hai người.

Hạ Trần đi vào trong bếp mở tủ lạnh lấy một lon đồ uống ra, đợi hồi lâu mà Vu Nhược Tường vẫn im lặng. Vì vậy, tiếp tục bước thứ hai trong loạt kế hoạch!

Điện thoại di động của Hạ Trần vang lên đúng như kế hoạch, cậu nhìn dãy số rồi mỉm cười như yêu nghiệt nhận máy:

“Sao giờ anh mới nhớ đến đến tôi, cũng đã hơn một tháng rồi đấy ~ bây giờ? 3P kích thích vậy sao?... Ở đâu?...”

Còn chưa nói chuyện điện thoại xong thì điện thoại di động đã lập tức bị người khác cướp đi. Người kia hung hân rống với với điện thoại một câu:

“Hôm nay cậu ấy không rảnh, sau này cũng không rảnh!”

Vu Nhược Tường có phần tàn bạo bấm mạnh xuống nút tắt cuộc gọi.

Lần hung dữ hiếm một lần có được này thực sự đã dọa được Hạ Trần, nhưng đáy lòng cậu rất nhanh lại trở nên vui vẻ: Ai – u – anh — ấy – cuối – cùng – cũng – phát – khùng – rồi!

Vu Nhược Tường trấn tĩnh lại một chút rồi khôi phục ngữ điệu như lúc nói chuyện thường ngày:

“Đừng qua lại với đám người lộn xộn này nữa.”

Hạ Trần nheo mắt lại.

“Vì sao?”

“...”

Vừa hỏi đã đánh trúng điểm mấu chốt.

“Chuyện của tôi anh có thể quản được sao?”

Cố gắng khơi lên ngọn lửa đã bùng lên trong lòng anh. Cuối cùng, người đàn ông có tính cách ôn hòa tốt bụng cuối cùng cũng có lúc bùng nổ:

“Cậu nói cậu thích tôi, cậu thích tôi là như thế này sao?!”

“Vậy anh có thích tôi hay không?”

Vu Nhược Tường nhú mày:

“Cậu đừng đáp lệch khỏi câu hỏi!”

“Anh cũng đừng trốn tránh vấn đề!”

Thằng thán đáp lại anh một câu như thế.

Cuối cùng hai người đều im lặng rất lâu.

Hạ Trần đi về phía anh, nhẹ nhàng ôm lấy anh, đầu tựa trong lòng anh nghe tiếng tim đập cực kỳ rõ ràng của anh.

“Rốt cuộc là anh nghĩ gì, nói cho em biết.”

“Anh... Con người anh cho đến giờ vẫn luôn không có tự tin gì, luôn cảm thấy bản thân mình là một kẻ vô dụng, cũng không biết lúc trước em nói thích anh là thật lòng hay nói đùa, anh...”

“Là nói thật...”

Hạ Trần lập tức chặn ngang, ngẩng đầu lên hỏi anh:

“Vậy còn anh?”

Lúc này Vu Nhược Tường tuy táo bạo nghiêng qua nhưng lại tràn đầy thâm tình, anh không trả lời mà chỉ cúi xuống hôn cậu.

Hôn một lát, Hạ Trần lại mỉm cười. Cậu buông Vu Nhược Tường ra thẳng thắn nói:

“... Vừa rồi em không làm cùng với cậu ấy, cú điện thoại cũng là giả, cố ý chọc cho anh tức giận thôi.”

“Hử...?”

Đôi mắt đen láy của Hạ Trần sáng bừng lên.

“Em kêu có hay không?”

Nhìn gương mặt của Vu Nhược Tường tối dần lại, cậu cười.

“Nhưng mà thực sự không làm đâu, cũng không chạm vào em một cái nào. Nếu không tin anh có thể kiểm tra...”

Người đàn ông không trả lời, vẫn khẳng khái cố chấp:

“Không được qua lại với mấy người đàn ông kia nữa.”

“Biết mà... Em cũng không phải loại người tùy tiện như thế.”

Hạ Trần ở trong lòng anh nheo mắt cười.

“Em cũng không có bữa bãi đến vậy đâu... Anh có muốn thử xem không?”

Vu Nhược Tường khẽ cắn môi, lập tức ôm cậu vào trong phòng, cúi đầu cắn cắn vành tai của cậu:

“Không phải đã nói là muốn kiểm tra sao...”

— To be continued —

9. Chương 8: Bác Sĩ Vu

Lý trí của ‘bác sĩ Vu’ hoàn toàn biến mất.

“Chào mừng ghé thăm Hamo -”

Vu Nhược Tường dùng nụ cười dịu dàng trước sau như một của anh bắt chuyện với khách hàng rồi đưa thực đơn lên.

“Tiệm của các anh có món gì ngon, anh giới thiệu cho chúng em một chút được không?”

“Được.”

Vu Nhược Tường mở thực đơn món ăn ra để đề cử.

“Tiệm chúng tôi có hai món nổi bật là Blueberry Cheesecake và Hamo Brownie Cheesecake, ‘đặc sắc mỗi ngày’ hôm nay là trà hoa cúc ướp lạnh cũng rất được yêu thích. Ngoại trừ đồ ăn và đồ uống ngọt ra, hai em cũng có thể thưởng thức một chút mỹ Ý của chúng tôi, hai em xem hai em cần món gì.”

Hai cô bé học sinh nhìn thực đơn tự thiết kế cũng kiến trúc sáng tạo trong tiệm, đối mặt với đủ loại đồ ngọt khiến người ta chảy nước miếng liền không hạ nổi quyết tâm, hai người chần chờ một lúc thật lâu rồi quyết định chọn Blueberry Cheesecake và Hamo Brownie Cheesecake mà Vu Nhược Tường đề nghị, lại gọi thêm hai ly đồ uống khác. Vu Nhược Tường cũng rất kiên nhẫn ghi hết biên lai cho hai cô.

“Hai ly latte hương quả phỉ.”

Báo đồ uống mà khách hàng gọi cho Tiểu Ưu rồi, anh kéo khóa cổ áo xuống một chút.

“Tiểu Ưu, hạ nhiệt độ của điều hòa trong tiệm xuống một chút nữa, tôi thấy hơi oi bức.”

“Vâng.”

Tiểu Ưu lập tức hạ nhiệt độ của điều hòa trong tiệm xuống hai độ nữa, sau đó đi vào nhà bếp làm đồ uống.

Vu Nhược Tường thì lấy đồ ngọt mới làm lúc sáng từ trong tủ lạnh ra, đặt lên khay rồi rưới thêm chút chocolate chuẩn bị mang ra cho khách.

Trong tiệm còn có một bàn khách khác đang giục đồ ăn, Vu Nhược Tường lại đi vào nhà bếp giúp đỡ Tiểu Ưu. Tiểu Ưu đang làm một ly latte hương phỉ ngẩng đầu lên nhìn anh liền ngây người.

“Nhìn gì vậy? Làm việc đi.”

“Ông chủ...”

Lúc này cô mới để ý rằng Vu Nhược Tường vừa kéo cổ áo xuống.

“Hửm?”

Khóe miệng Tiểu Ưu nhếch lên thành một nụ cười nhạt, cười đến mức anh cảm thấy lông tóc đều dựng đứng lên, cuối cùng cô nghiêng qua.

“Ông chủ, đề nghị anh kéo cổ áo lên đi...”

Tiểu Ưu chỉ chỉ vào bên gáy mình ám chỉ.

Vu Nhược Tường sững sốt một chút, cuối cùng khi ý thức được là cô muốn nói điều gì liền vội vàng ‘xoạt’ một cái kéo khóa cổ áo đến tận cùng.

Nếu như để Hạ Trần nhìn thấy dáng dấp xấu hổ này của anh, nhất định sẽ cười giễu anh: ông đây mới là người bị dè, em còn không xấu hổ thì anh ngưỡng chừng cái rắm gì?

Tiểu Ưu bưng hai ly latte hương phỉ đã làm xong ra ngoài, Vu Nhược Tường lại không yên lòng tiếp tục kéo khóa áo lên phía trên.

Anh không ngờ là hai dấu vết này lại rõ ràng đến thế, yêu nghiệt kia rõ ràng là cố ý.

Động tác của Vu Nhược Tường cực kỳ lưu loát đưa đồ uống đã làm xong đến một bàn khác, sau đó cầm theo biên lai quay lại chỗ quầy bar. Tiểu Ưu ngồi bên cạnh cười hắc hắc, nhiều chuyện ghé sát lại nhỏ giọng hỏi anh:

“Là Hạ Trần? Hai người đã tốt đẹp rồi hả? Ai da, cậu ấy siêu đáng yêu ấy!”

Vu Nhược Tường đã hoàn toàn quên mấy vấn đề lúc trước, thẳng thắn đặt ra nghi vấn về ba chữ ‘siêu đáng yêu’ kia.

“Siêu đáng yêu?”

“Không đáng yêu sao?”

Tiểu Ưu chống cằm hỏi lại.

“À, đáng yêu ấy à –?”

Vu Nhược Tường nhỏ giọng đáp thăm: đúng là có một chút...

Vừa mới nhắc đến cậu ấy, cậu ấy đã gọi đến giống như có ma xui quỷ khiến vậy. Vu Nhược Tường bị dọa giật mình, lập tức nhận điện thoại.

“Đang ở tiệm à?”

Vừa nghe giọng nói liền có thể tưởng tượng ra dáng vẻ tươi cười của người ở đầu điện thoại bên kia.

“Ừ.”

“Việc làm ăn hôm nay vẫn khá chứ?”

“Ừm, cũng tạm. Bây giờ hãy còn sớm, buổi chiều mới bận.”

Vu Nhược Tường đổi tay cầm điện thoại, hỏi tiếp:

“Em không phải làm việc à? Cần thận không bị quản lý trực ban bắt được đang gọi điện thoại đấy.”

“Mặc kệ ông ta, em nhớ anh mà ~”

Nghe thấy giọng nói lại có cảm giác như người đang ở ngay trước mắt, Vu Nhược Tường cố gắng giữ vững vẻ ngoài bình tĩnh.

“Vu Nhược Tường.”

“Sao thế?”

“... Xương sống và thắt lưng của em.”

Lần này đã thực sự đỏ mặt, không biết nên đáp lại cậu thế nào mới tốt, anh đành ngượng ngùng hỏi một câu:

“... Không sao chứ?”

Người ở đầu bên kia lại không hề e dè chút nào.

“Về nhà phải xoa bóp cho em đấy!”

“À, ừ...”

Yêu nghiệt ở phía bên kia điện thoại lại cười rộ lên, lát sau lại nói:

“Quầy hàng có khách rồi, em cúp máy đây.”

“Ừ.”

Điện thoại đã ngắt rồi, nhưng cảnh tượng được vẽ ra trước mắt lại không gạt đi được. Nhớ đến dáng vẻ của cậu ấy tối hôm qua, quả thực là có thể khiến người khác phun trào máu mũi.

Người kia giống hệt như một con mèo yêu, cậu ngồi khóa trên người anh rồi ôm lấy cổ anh cười khê.

“Bác sĩ Vu muốn kiểm tra chỗ nào?”

Thứ ở thân dưới vừa được làm sâu trong cổ họng cậu lúc này đã cứng rắn vô cùng, Vu Nhược Tường bị quyến rũ đến không kìm nổi, vươn tay lần ra phía sau cậu, một ngón tay lúc đầu đưa vào còn khó khăn, không bao lâu sau đã bị phía sau cuốn chặt lấy, tiếng thở dốc trầm thấp của cậu phun hết lên bên tai Vu Nhược Tường, cho đến lúc ba ngón tay có thể ra vào thuận lợi, bàn tay còn lại của anh vuốt ve chỗ mẫn cảm của cậu, tiếng dịch thể bên trong tràn ra phát ra tiếng ‘nhép nhép’ vô cùng *** mỹ.

“... Bác sĩ thật háo sắc, làm thế này... Ừm... Không được...”

Hạ Trần ôm chặt anh hôn sâu.

Ý khiêu khích không ngừng trong lời nói khiến Vu Nhược Tường cũng sắp không nhịn được, vẻ mặt cậu ngược lại vẫn cực kỳ ung dung, ánh mắt di chuyển xuống thấp dần:

“... Muốn tiến vào đâu?”

Rồi vừa ghé bên tai Vu Nhược Tường thấp giọng hỏi, thân thể cậu vừa chậm rãi tiếp nhận dục vọng của anh. Từ từ tiến vào từng chút một có chút dần vật người khác, sau khi toàn bộ đã tiến vào thì cậu hơi giật eo, khoái cảm trong nháy mắt ào đến, gương mặt cậu còn hiện lên nụ cười ngây thơ.

“Vào hết rồi này ~”

Phần eo lên xuống lưu loát, đôi mắt vì khoái cảm mà hơi nheo lại cùng với làn da trắng nõn vì *** mà ửng hồng. Vu Nhược Tường nhìn cậu phun ra nuốt vào dục vọng của mình, cảnh tượng như vậy quả thực là đang khiến người ta mất đi lý trí. Anh nhồm dẩy ôm lấy Hạ Trần, mặt đối mặt mà đẩy lên. Tốc độ không thuộc về mình lại không thể khống chế, Hạ Trần mất đi quyền chủ động liền có chút hoảng hốt, thở phì phò gặm cắn bên gáy Vu Nhược Tường.

Cùng lúc tiến vào phía sau thì anh cũng không quên nắm lấy phía trước của Hạ Trần kiên nhẫn an ủi, bất kể là cách làm hay tốc độ cũng không có chỗ nào khác người nhưng lại mang theo sự dịu dàng thành thật giống hệt như cá tính của anh, không hiểu sao như vậy lại mang đến cho Hạ Trần khoái cảm cực lớn. Khoái cảm dồn dập vì được chăm sóc cả trước lẫn sau xông thẳng lên đỉnh đầu, cậu ôm chặt lấy lưng Vu Nhược Tường lớn tiếng rên rỉ, sắp đến, cũng sắp đến rồi.

Đằng sau co rút lại cực nhanh, Vu Nhược Tường đẩy mạnh thêm hai lần nữa, không kìm được bắn ở trong cơ thể Hạ Trần. Cơ thể chấn động mạnh không ngừng khiến Hạ Trần chìm vào trong cao trào thật lâu, cậu từ từ nhắm hai mắt lại rồi cũng bắn ra.

Cao trào qua đi, Vu Nhược Tường có chút sững sờ. Bản thân anh vốn là một người an phận bảo thủ, mặc dù trước kia có từng làm tình với bạn trai nhưng cũng không cảm thấy *** mỹ giống như hôm nay, chính mình cũng luôn luôn tiết chế, cho dù là tư thế vẫn chỉ dùng một kiểu truyền thống, vậy mà hôm nay trái lại làm đến nhiệt tình như lửa vô cùng nhuần nhuyễn như thế.

Hạ Trần dụi mái tóc đen mềm giống như lông mèo bên gáy Vu Nhược Tường thở dốc nghỉ ngơi.

Anh dường như có thể ngửi thấy mùi nước hoa nhàn nhạt quen thuộc quẩn quanh bên gáy Hạ Trần, lúc này không hề lảng lơ mà ngược lại còn cực kỳ an tâm. Anh liền thuận miệng hỏi:

“Hôm nay em dùng loại gì thế?”

“Hửm?”

Người trong lòng khựng lại một chút rồi mỉm cười dựa sát vào hôn anh:

“Dịch sữa... KY dùng hết mất rồi. Anh không thích à?”

Đầu Vu Nhược Tường ‘oành’ một tiếng nổ tung:

“Anh không nói cái đó!”

Đôi mắt đen láy sáng rực chớp chớp vô tội.

“Vậy ý anh là gì?”

“... Anh hỏi em hôm nay dùng nước hoa gì.”

“À ~ anh hỏi cái này sao, là Light Blue của D&G đấy.”

Hạ Trần bày ra bộ dáng bình tĩnh, nháy mắt lại không an phận cọ cọ lên người anh, liếm liếm vành tai anh:

“Nếu như bác sĩ Vu thích... Sau này ngày nào em cũng dùng nó.”

Vu Nhược Tường nhìn thấy dáng vẻ này của cậu thì ngọn lửa vừa dịu xuống dường như lại bốc lên. Mình cũng chỉ là tùy ý nhắc đến chuyện kiểm tra mà thôi, cậu ấy ngược lại cứ ‘bác sĩ Vu’ liên tục. Bởi vì đều là nam giới nên trong lòng cậu cũng hiểu rõ dùng từ ngữ nào là có thể khơi lên lửa dục của người kia nhất.

Lại bị quyến rũ làm thêm hai lần, thậm chí lúc máu nóng bốc lên đầu còn dùng tư thế 69 làm cho nhau... Đây là việc trước nay chưa từng có.

...

Không được.

Không được, không được, không được!

Còn nghĩ nữa sẽ biến thành dã thú mất.

“Ông chủ? Ông chủ!”

Tiểu Ưu đứng bên cạnh chột chột Vu Nhược Tường.

“... Anh đang tư xuân à? Bàn số sáu gọi hóa đơn kia, em đang bận trong bếp nên không qua giúp được.”

Anh lập tức bưng tỉnh.

“A, tôi, tôi đi đưa hóa đơn!”

Mặt đỏ bừng cầm hóa đơn chạy ra tính tiền cho bàn số sáu.

“Chào bạn, tổng cộng là... sáu mươi chín nguyên.”

Oh trời ơi!

Đáy lòng Vu Nhược Tường giật nhẹ một cái, bên ngoài vẫn cố gắng mỉm cười:

“Nhận của bạn một trăm, xin chờ một chút.”

Tìm tiền lẻ thối lại rồi tiễn khách, Vu Nhược Tường vỗ trán ngồi phía trước quầy bar.

Vì sao từ sau khi gặp gỡ cậu ấy, bản thân mình lại giống như mất đi lý trí vậy?

— To be continued —

10. Chương 9: Chỉ Tiêu Luyện Tập

Hỏi thế gian ai là số một, chính là cậu không nhường ai việc tốt.

Biết rõ lúc tiệm đông thì hai người là anh và Tiểu Ưu trông coi sẽ mệt muốn chết, Hạ Trần liền chủ động đề nghị lúc không có ca làm sẽ đến Hamo giúp đỡ.

Lúc đầu Vu Nhược Tường sợ cậu chạy qua chạy lại hai bên quá mệt mỏi, nhưng thấy cậu khẳng khẳng mãi nên cũng đồng ý. Nhưng không ngờ là Hạ Trần mới đến vài lần, trong tiệm đã bị cậu làm ầm ĩ đến rối tinh rối mù.

Một lần trước lúc mang soup cho khách thì làm lật khay, soup đổ hết lên ống quần người ta, Vu Nhược Tường phải đứng ra xin lỗi, nói qua nói lại một hồi đương nhiên là phải miễn phí hóa đơn lần cho khách. Sau đó kêu cậu đến nhà bếp giúp đỡ thì lại sơ sẩy, cầm tương ớt lại nghĩ đó là nước sốt cà chua mà bỏ vào trong mì Ý.

Bị cậu giầy vò vài lần như thế, Vu Nhược Tường liền đau đầu:

“Tổ tông à, em về nhà đi, cũng đừng đến tiệm nữa lại càng khiến anh thêm phiền!”

Nhìn Hạ Trần cắn cắn môi, anh lại sợ mình nói nặng lời quá khiến cậu bị tổn thương, vậy nên nói thêm một câu:

“Hôm nay về nhà làm vịt nấu bia cho em được không? Em về trước đi, ngoan.”

Hạ Trần nghèn nghẹn ‘ừm’ một tiếng, nhấc cái túi đặt ở chỗ quầy bar lên rồi ngoan ngoãn đi về nhà. Tiểu Ưu đứng phía sau quầy bar thấy vậy liền cười.

“Ôi, cậu ấy mới đến mà, khó tránh khỏi sơ suất một chút.”

Chẳng qua mấy sơ suất kia đều hơi lớn mà thôi.

Vu Nhược Tường có chút lúng túng nói:

“Cậu ấy ấy à, lúc nào cũng tiêu tiền như nước, lại không có kiến thức thông thường, kêu cậu ấy về nhà nghỉ ngơi là được rồi.”

...

Chiều tối về đến nhà lại không thấy Hạ Trần trong phòng khách, bình thường vào giờ này thì cậu ấy đều ngồi trên sofa trong phòng khách xem tạp chí mới đúng. Vu Nhược Tường vừa đi vào nhà bếp vừa gọi một tiếng vọng vào phòng trong, cậu liền đi ra khỏi căn phòng đóng chặt.

“Anh về rồi.”

“Ừ.”

Anh không hề quay đầu lại mà chuẩn bị rửa rau.

“Làm gì vậy, lại ngồi trong phòng không nói gì?”

“Không làm gì cả.”

Hạ Trần đi ra, đi vào trong bếp rót một cốc nước uống rồi đứng cạnh cửa phòng bếp nhìn.

Rửa rau, nấu ăn, Hạ Trần đứng ở cửa nhà bếp ngáy người nhìn anh làm mọi việc. Vu Nhược Tường cảm thấy kỳ lạ liền cười hỏi cậu:

“Sao thế?”

Cậu cũng không đáp.

Khí trời đã dần dần nóng lên, đứng trước bếp lửa trong phòng bếp càng cảm thấy bức bối hơn, Vu Nhược Tường chăm chú nấu ăn nên cũng không để ý mồ hôi rịn ra trên trán rồi chảy xuống.

Hạ Trần chạy ra đóng hết các cánh cửa lại rồi bật điều hòa trong phòng khách. Thấy Vu Nhược Tường thêm đường bỏ muối vào trong nồi, Hạ Trần thì thầm:

“Muối và đường không phải đều giống nhau à... Sao lại có thể phân biệt được chứ.”

Không ngờ lời này lại bị Vu Nhược Tường nghe được, anh mỉm cười.

“Tuy rằng đều màu trắng, nhưng độ lớn của các hạt lại khác nhau mà. Không chỉ như vậy, em còn có thể ngửi mùi của chúng nữa.”

Thực ra cho dù là người chậm hiểu như Vu Nhược Tường cũng cảm thấy kỳ quái vì sự khác thường của Hạ Trần trong mấy ngày này. Ban ngày thì thần thần bí bí, bình thường cũng im lặng chui trong phòng không biết là đang làm cái gì, buổi tối cũng an phận đến mức thần kỳ, an phận đến mức ngay cả những lúc Vu Nhược Tường hiếm có một lần không an phận cũng phải an phận. Có một lần cuối cùng cũng mặt dày hỏi cậu, người kia chỉ cuộn chặt chăn đi ngủ, buồn bực đáp.

“Không làm.”

“Thật sự?”

“...”

Cậu giống như có chút đầu tranh, tiếp đó lại nói:

“Không làm! Đã đặt ra chỉ tiêu rồi, vẫn chưa hoàn thành được... Nói không làm là không làm.”

“Cái gì?”

Vu Nhược Tường không nghe rõ mấy câu phía sau mà người đang rúc trong chăn này thì thầm, lại nghiêng người qua hỏi.

“Không có gì, đi ngủ!”

Vu Nhược Tường chặc lưỡi, nữ vương thay đổi rồi –

Cuối cùng đến một ngày, Vu Nhược Tường nhận không được quyết định tìm hiểu đến cùng. Anh tìm lý do, nói với Hạ Trần là buổi tối anh có việc nên sẽ về muộn.

Chưa đến tám giờ, lúc Vu Nhược Tường khẽ khàng mở cửa ra thì Hạ Trần quả thực không có trong phòng khách. Vu Nhược Tường nhẹ tay nhẹ chân đi vào phòng liền thấy cửa phòng ngủ vẫn đang đóng chặt. Lúc đến gần, đang định tính xem làm thế nào để lấy chìa khóa mở cửa mà gây ra ít tiếng động nhất thì trái lại kinh ngạc vui mừng phát hiện ra cửa phòng chỉ khép hờ, lúc mình không ở nhà quả nhiên em ấy không để phòng gì cả.

Vu Nhược Tường đẩy nhẹ cửa lại, dòm qua khe cửa nhìn lên vào bên trong –

Chỉ thấy người trong phòng đang nâng một cái khay trong tay, phía trên đặt hai cái bát lớn đi qua đi lại trong phòng không ngừng, nhìn quanh một lượt lại phát hiện ra một đồng sách nằm trên bàn vi tính, anh dứt khoát đẩy cửa ra.

“Này Hạ Trần - ”

Người trong phòng rõ ràng là bị một tiếng gọi đột ngột này dọa chết khiếp nên kêu ‘A -’ một tiếng, hai cái bát trên chiếc khay trong tay rơi xuống đất vỡ tan, nước trong bát chảy đầy đất.

Anh tựa bên cánh cửa.

“Rốt cuộc là em đang làm gì đây?”

Chắc không phải là lần trước làm đổ soup trong tiệm nên vẫn nhớ đến tận giờ chứ?

Hạ Trần cố ý chuyển đề tài oán giận.

“Anh muốn dọa chết em à?”

Nói xong liền ngồi xổm xuống nhặt mấy mảnh bát vỡ. Vu Nhược Tường lại xách chổi lau đến lau dọn sàn nhà sạch sẽ, lúc này mới kéo Hạ Trần ngồi xuống hỏi han cẩn thận:

“Ngày đó nói em một câu ở Hamo mà em thật sự để ý như vậy?”

Cậu bĩu môi, cả người trượt xuống sofa.

“Cũng không phải... Em chỉ là muốn đến tiệm của anh giúp đỡ một chút, không ngờ là bản thân mình lại chẳng biết gì cả... cho nên em mới từ từ học, dù sao thì cũng biết được một ít...”

“Vậy thành quả thế nào?”

Hạ Trần ngồi thẳng lên.

“Bây giờ có thể phân biệt được rồi, đồ sống đồ chín cũng nhận ra được luôn, cũng không làm vỡ bát nữa, không tính vừa rồi...”

Vu Nhược Tường bật cười, nhìn dáng vẻ vụng về nhưng nghiêm túc của cậu liền cảm thấy đáy lòng ấm áp. Hạ Trần ngược mắt lên, hiếm có được một lần nhún mình:

“Nói như vậy, em có thể đến tiệm giúp anh được chưa?”

“Chăm chỉ như thế, phải thưởng môi một cái. Nếu như em muốn thì cứ đi đi.”

Yêu tinh cũng cười rộ lên.

“Em không muốn thưởng, muốn môi.”

Nghiêng đầu qua.

“Hôn một cái.”

Vu Nhược Tường bế cậu lên, chạm lên môi cậu một cái.

“Hôn thêm cái nữa.”

Thế là lại nghiêng đến chạm một cái.

“Lại hôn thêm một cái.”

“...”

Đang muốn mở miệng nói sao cái miệng cậu cứ không ngời không nghỉ như thế, cậu đã chủ động nhào lên hôn loạn một hồi. Cảm giác được Hạ Trần đang gấp gấp kéo khóa quần của anh xuống, Vu Nhược Tường vội hỏi.

“Không phải là ‘nói không làm thì không làm’ sao?”

Yêu nghiệt mỉm cười ngẩng đầu lên, liếm liếm môi mỉm cười thuần khiết.

“Sau khi hoàn thành chỉ tiêu rồi thì ‘muốn làm thế nào thì làm thế ấy’.”

Vu Nhược Tường vuốt ve mái tóc ngắn ngắn của cậu.

“Con nít sao lại háo sắc như vậy được?”

Hạ Trần hừ một tiếng giống như đang nói, đã sớm không còn là trẻ con rồi, huống chi – hỏi thế gian ai là người *** đáng nhất, chính là cậu việc nhân đức không nhường ai cả.

— To be continued —

11. Chương 10: Hạng Mục Thông Thường

Ngày hôm qua là cuối tuần! Quên – không – làm!

Tòa nhà thương mại này có một khu triển lãm nước hoa cực lớn, hơn mười quầy hàng hiệu bao gồm cả quầy hàng mà Hạ Trần phụ trách đều tập trung ở tầng dưới cùng của tòa nhà. Vì thế tuần này Hạ Trần bận tui bụi, so với trước kia chỉ đơn giản là chào hàng buôn bán thì không chỉ phải đứng tròn một ngày, còn phải tiến hành các hoạt động chào bán phối hợp khác nữa. Mỗi ngày về nhà đều nằm thẳng cẳng không muốn đứng dậy, chân đau eo cũng đau, may mắn là trong nhà còn có một Vu Nhược Tường có thể cung cấp một loạt phục vụ xoa bóp miễn phí cho cậu, dù sao cũng còn có chút an ủi.

Bình thường Hạ Trần thích nhất là ngày thứ Bảy, bởi vì ngày thứ Bảy sau khi ca làm của cậu chấm dứt thì có cả một ngày Chủ nhật để nghỉ ngơi đầy đủ, còn ý tứ nghỉ ngơi đầy đủ kia cũng bao gồm việc buổi tối thứ Bảy cậu có thể làm bất kỳ chuyện gì mình muốn, có thể không bị hạn chế mà quyền rũ Vu Nhược Tường ưm ưm a a, bất kể ngày Chủ nhật Vu Nhược Tường còn phải đến tiệm hay không.

Thứ Bảy tuần này chính là ngày cuối cùng của buổi triển lãm thương mại, buổi tối Hạ Trần về nhà thì mệt đến mức đầu vừa đặt xuống gối liền ngủ mất. Điều này khiến Vu Nhược Tường có chút, có chút không được quen lắm. Bởi vì từ mấy tháng nay, buổi tối thứ Bảy vẫn luôn có hạng mục thông thường là ‘vận động vui vẻ’. Bây giờ yêu tinh này đặt đầu nằm xuống là ngủ mất, quảng thẳng Vu Nhược Tường sang một bên, anh ngậy người ngồi ở đầu giường không rõ làm mình nên làm cái gì, nghĩ một lúc lâu rồi xoay người nằm xuống – tắt đèn đi ngủ!

Sáng sớm hôm sau, Vu Nhược Tường vẫn rời giường làm bữa sáng lúc sáng sớm như cũ. Bé heo lười biếng này có lẽ là rất mệt, ngủ đến lúc mặt trời lên cao vẫn còn rúc trên giường không nhúc nhích. Bữa sáng làm cho Hạ Trần ở trên bàn đã nguội lạnh mà vẫn chưa được ăn, Vu Nhược Tường cũng sắp làm xong cơm trưa rồi.

“Hạ Trần.”

Vu Nhược Tường cời tạp dề đi vào phòng gọi cậu, thấy không có động tĩnh gì liền đẩy cậu một cái, lại gọi:

“Ai, Hạ Trần, dậy nào.”

Người nằm trên giường rụt người lại, đổi tư thế rồi ngủ tiếp.

“Sắp giữa trưa rồi, dậy ăn cơm, nhanh lên một chút.”

Gọi đủ mười lăm phút cậu mới xoa xoa mắt lưu luyến không thôi mà rời khỏi chiếc giường rộng rãi thoải mái.

“Đi đánh răng rửa mặt đi, cơm xong rồi.”

“Ừm ~”

Vu Nhược Tường quay lại nhà bếp dọn món ăn lên bàn ăn, đột nhiên lại nghe thấy một tiếng hét to ‘A’ vọng ra từ trong nhà vệ sinh, anh vội vàng vàng chạy vào xem.

“Sao thế?!”

Còn tưởng rằng là do cậu đánh đổ mấy lọ nước hoa bảo bối, nhưng chỉ thấy Hạ Trăn ngơ ngác đứng ngây ra trước gương, miệng còn ngậm bàn chải, đầu tóc rối bù.

“Hôm qua là thứ Bảy!”

Vu Nhược Tường ngây ra đáp:

“... Đúng vậy.”

Hạ Trăn quay đầu qua, nhấn mạnh từng chữ một:

“Quên – làm – rồi!”

Dáng vẻ rất ảo não.

Nếu như hiện tại trong miệng Vu Nhược Tường có nước thì anh nhất định sẽ phun ra toàn bộ. Anh đỡ trán.

“...”

Thầm nghĩ xem rốt cuộc là đầu óc Hạ Trăn được cấu tạo nên từ thứ gì, nhưng miệng vẫn nói:

“... Cái này, cái này cũng không phải chuyện gì không có là không được, có lẽ... Là do hôm qua em mệt mỏi quá đi...”

Hạ Trăn cảm giận liếc nhìn Vu Nhược Tường một cái, tiếp tục máy móc đánh răng, ánh mắt này giống như đang nói: Sao anh không chủ động nhắc nhở em?

Qua bữa trưa, Vu Nhược Tường vẫn đến tiệm như bình thường. Hạ Trăn nhìn bóng lưng anh rời đi thầm nghĩ, chuyện gì cũng chậm chạp mất nửa nhịp, dáng vẻ lúc nào cũng ngây ngốc. Em còn chủ động hơn cả anh nữa, rốt cuộc anh làm 1 kiểu gì vậy hả?

Buổi tối lúc Vu Nhược Tường về nhà thì Hạ Trăn đang tập trung tinh thần ngồi trước máy tính chơi game. Vu Nhược Tường thay quần áo ở nhà vào.

“Chơi cái gì thế?”

“Game thôi.”

Hạ Trăn không hề ngẩng đầu lên.

“Đồng nghiệp đề cử, chơi cũng được.”

“Chơi từ buổi chiều đến tận giờ?”

“Đúng vậy, luyện cấp cũng chậm lắm.”

Vu Nhược Tường thấy dáng vẻ hăng hái của cậu, ừm một tiếng rồi ngồi trong phòng khách xem TV, bên tai chỉ nghe thấy tiếng bàn phím gõ lạch cạch lạch cạch truyền ra từ trong phòng.

Một tuần này Hạ Trăn mỗi ngày đều mệt hết cả hơi sức, buổi tối xoa bóp chân cho cậu là cậu sẽ thoải mái hằm hừ mấy tiếng rồi đi gặp Chu Công. Nghĩ như vậy, bốn năm ngày qua anh đều không chạm vào cậu.

Bình thường tinh thần của cậu nhóc kia luôn sáng láng, giống như cả thiên hạ này đều là của cậu vậy, dáng vẻ luôn là cười nhe cả răng nanh, đuôi sói vung lên không có việc gì liền nhào lên người Vu Nhược Tường. Như vậy thì, dường như lần nào cũng đều là cậu chủ động, ít nhất là ở mặt này.

Tốt xấu gì Vu Nhược Tường cũng là một người đàn ông bình thường, một tuần liền đương nhiên cũng có nhu cầu. Lúc này yêu tinh kia cực kỳ im lặng, vẻ mặt không ham không muốn, bản thân mình ngược lại không biết nên mở miệng như thế nào, trong lòng liền có chút hoảng hốt.

Ngồi lì trên sofa một lúc, Vu Nhược Tường pha một tách trà nóng đi vào phòng.

“Khát không, uống nước nhé?”

“A, đặt đó đi.”

Cũng không nhìn anh lấy một cái.

Vu Nhược Tường ngồi xuống bên mép giường phía sau cậu.

“Hạ Trần này...”

“Gì thế?”

Tay vẫn gõ bàn phím lạch cạch, cực kỳ hăng say.

Vu Nhược Tường cảm thấy ngọt ngào, chẳng lẽ muốn anh nói thẳng ra: Hạ Trần, chúng ta làm tình đi! Lời nói trắng trợn như thế không giống cá tính của anh, chết sống cũng không mở miệng nói ra cái này được.

“Không, không có gì.”

Thật đúng là vô dụng.

Vu Nhược Tường quay lại phòng khách, càng nghĩ càng cảm thấy không được. Em ấy là 1 hay mình là 1? Trên giường tốt xấu gì cũng nên nghe theo mình đi? Mình cũng không tin tên nhóc quanh năm động dục này lại có thể đột nhiên không còn ham muốn!

Thế là lại quay vào trong phòng, nhìn đồng hồ trên tường, cũng quá mười một giờ rồi, anh dứt khoát đi qua ôm lấy cậu từ phía sau, cầm đặt lên vai cậu cọt cọt.

Hạ Trần không hề động đậy, chỉ rụt hai vai.

“Đừng mà, buồn...”

Vu Nhược Tường hạ quyết tâm hôm nay phải làm cậu, vì vậy không hề từ bỏ ý định ghé sát lại hôn lên hai má cậu, không ngờ lại nghe thấy Hạ Trần nói một câu:

“Đừng quậy mà, em sắp thắng –!”

Im lặng hồi trời xanh. Là ai sáng sớm hôm nay bày ra dáng vẻ hối hận nói tối qua đã quên mất không làm vận động thường ngày!?

Vu Nhược Tường lờ cái ghé qua ngồi cạnh cậu, dáng vẻ nghiêm túc.

“Hạ Trần.”

“Ừm?”

“Anh có việc phải nói với em, em đừng chút được không?”

“Nói đi, em nghe đây.”

Ánh mắt của nữ vương hoàn toàn tập trung vào màn hình, tuyệt đối không phân tâm.

Ai da, một bên nhiệt tình một bên lại lạnh lùng. Vu Nhược Tường chống trán, trong lòng ghen đến mức hoàn toàn không có một tia sáng, cuối cùng đành nói một câu:

“Hạ Trần à, cái đó, khụ, cũng đã muộn lắm rồi, chúng ta liệu có nên đi ngủ rồi hay không?”

Vừa nói ra khỏi miệng Vu Nhược Tường liền hối hận – sao mình lại giống như cô dâu nhỏ bị giày vò vậy? Không có tiền đồ!

Không ngờ những lời này ngược lại khiến Hạ Trần chú ý mười phần. Cậu quay đầu qua, vẻ mặt tràn đầy vẻ lạ lẫm, dáng dấp này giống như muốn cười lại cố nén. Cuối cùng cậu vẫn không nhìn được bật cười ha

ha, là cười thật to, ôm bụng mà cười. Vu Nhược Tường bị hành động này của cậu khiến cho mặt mày cứng ngắc không hiểu ra sao.

Hạ Trần còn chưa cười xong thì thân thể đã bắt đầu uốn éo, vừa cọ cọ vừa cởi quần áo của mình, cuối cùng chạm nhẹ lên mũi Vu Nhược Tường cười hỏi:

“Anh mãi nhìn một buổi tối mới nghĩ ra chiêu này? Đúng là ngốc -”

Lúc này anh mới hiểu được là cậu cố ý.

“Em...!”

Yêu nghiệt mỉm cười vô cùng xinh đẹp, hôn môi Vu Nhược Tường không buông, miệng còn ăm ắp nói:

“Dáng vẻ ngốc nghếch này của anh đến bao giờ mới có thể sửa được chứ?”

Vu Nhược Tường xoay người áp chế cậu, cũng không biết vì sao bản thân mình lại hăng hái như vậy, cúi đầu hiếm có được một lần liếm cắn đôi môi của Hạ Trần. Hôn một hồi Hạ Trần lại theo thói quen muốn nắm quyền chủ động, nhưng bị Vu Nhược Tường đặt ở dưới thân đè chặt.

“Ngoan ngoãn nằm cho anh.”

Yêu tinh cười đến mức mắt cũng híp lại, kích được anh ấy rồi? – Vậy cũng khá tốt đấy.

Đưa tay ôm lấy cổ Vu Nhược Tường, cậu thì thầm trong tiếng thở dốc:

“Nhớ kỹ bù lại phần hôm qua...”

“Bớt nói nhảm.”

Tiếng rên rỉ nhanh chóng vang lên, trò chơi nhảm chán trên máy tính chưa tắt cũng không ai bận tâm. Thứ game tẻ ngắt này qua buổi trưa cậu ngồi nghịch hơn một tiếng đã chán rồi.

“Đây là cái thứ gì chứ?! Chẳng vui gì cả!”

Trời biết buổi tối hôm nay Hạ Trần chịu đựng mấy tiếng đồng hồ kia khổ cực biết bao nhiêu. May mắn là còn có hai phần hoạt động như bình thường có thể bù đắp lại.

Đúng là một việc tốt đẹp.

— To be continued —

12. Chương 11: Sóng Gió Thuận Trị

Không được không được, cậu không có đàn ông ham muốn, tôi lại có.

Cửa trước của Hamo dán một tờ thông báo tuyển nhân viên, ngày đó có một người trẻ tuổi đứng lại nhìn nhìn rồi đi vào trong tiệm:

“Tiệm mọi người đang nhận người sao?”

Tiểu Ưu ngồi trên quầy bar liếc mắt nhìn cậu ta một cái, vẻ ngoài rất trẻ tuổi – chính là một thiếu niên rất đẹp!

“Đúng vậy, cậu đến xin việc à?”

“Vâng.”

Vu Nhược Tường ở phía sau nghe thấy tiếp liền đi ra khỏi phòng bếp.

“Có người đến xin việc?”

Thu xếp ổn thỏa thời gian làm việc và tiền lương cùng một loạt vấn đề khác rồi, thiếu niên liền chính thức trở thành một thành viên của Hamo.

Lúc hỏi đến tên của thiếu niên, cậu đáp:

“Tên em là Khang Tích.”

Tiểu Ưu chớp chớp mắt:

“A? Khang Hi à?”

Đường như đã đoán trước được phản ứng của Tiểu Ưu, thiếu niên mỉm cười, dáng vẻ có chút ngại ngùng.

“Không phải Khang Hi trong Hoàng đế Khang Hi, là chữ Tích bên cạnh chữ Kim.”

“À, thì ra là Khang Tích à...”

Sau khi Khang Tích đến tiệm thì Vu Nhược Tường và Tiểu Ưu đều nhàn hơn một chút, ít nhất thì lúc tiệm đông khách thì Tiểu Ưu có thể không hề e ngại mà giúp đỡ Vu Nhược Tường ở trong bếp, mà Khang Tích thì ở lại bên ngoài ghi hóa đơn cho khách, thanh toán và thu dọn.

Giữa trưa ngày hôm nay, lúc đến bữa trưa thì khi Hạ Trần đang chuẩn bị đi ăn cơm liền thấy Tiểu Vương ở quầy CK bên cạnh đang ngây người ra ngồi phát ngốc, cậu liền huýt sáo ngo sang.

“Không đổi ca đi ăn cơm?”

Cô gái tên Tiểu Vương liếc Hạ Trần một cái rồi lắc đầu.

Bởi vì hai quầy nước hoa CK và D&G đặt sát cạnh nhau, bình thường lúc không có khách thì Hạ Trần thường nói chuyện với cô. Lúc thường miệng lưỡi của Tiểu Vương vô cùng nhanh nhẹn, sao hôm nay lại im hơi lặng tiếng vậy?

Hạ Trần đi qua.

“Đây làm sao?”

Cô gái im lặng không trả lời, Hạ Trần cười.

“Đi thôi, anh đây mời cậu đi ăn cơm nhé?”

“Cậu đi đi, tôi không muốn ăn uống gì hết.”

Một cô gái khác đến thay ca cho cô đứng trong quầy mở miệng.

“Đi đi, không muốn ăn uống thì cũng ăn lấy một chút. Cứ như vậy vì một tên đàn ông khốn kiếp không đáng đâu! Đi đi!”

— Ai da, thì ra là cãi nhau với bạn trai.

Hạ Trần coi như là đánh hơi được manh mối.

“Đi nào, một mình tôi đi ăn cơm cũng rất cô đơn, cậu coi như là đi cùng tôi! Đi, đi ăn sủi cảo chiên mà cậu thích!”

Tiểu Vương rất không tình nguyện mà đi theo Hạ Trần.

“Chủ quán, cho hai suất sủi cảo chiên, hai suất bún xào, ừm, thêm hai bát canh vịt hầm nữa!”

“Cậu gọi nhiều như vậy làm gì?”

Hạ Trần ấn cô ngồi im xuống ghế.

“Đây gọi là hóa bị phần thành cảm giác thèm ăn, lại hóa sự thèm ăn thành sức mạnh! Cậu ngồi xuống đi, tôi đi qua lấy đồ ăn.”

Sủi cảo chiên, bún, canh vịt hầm, Hạ Trần bưng từng phần một đặt lên bàn.

“Nào nào, đừng khách sáo, ăn đi!”

Cô gái cầm đũa thìa lên, múc một ngụm canh uống, thật nóng.

Một bữa cơm còn chưa ăn xong, trong lòng lại bắt đầu cảm thấy ảm ức. Hạ Trần thấy bộ dạng cô sắp bật khóc đến nơi rồi, trong lòng cũng không có cách nào nên đành tùy tiện nói:

“Ôi, cãi nhau à, không sao không sao đâu, đánh nhau đầu giường sum họp cuối giường mà!”

Cô gái ghen khuất.

“Không phải cãi nhau... Đã chia tay rồi!”

Ai, ra là chia tay. Tan lần này lại tìm lần khác thôi, đừng có bày ra dáng vẻ muốn sống muốn chết như thế, nhưng mấy lời này không thể nói ra khỏi miệng nên cậu chỉ đành lúng túng an ủi:

“Cũ không đi mới không đến. Hiện tại gã không biết quý trọng cậu thì sau này khẳng định là sẽ hối hận đến xanh ruột!”

Được Hạ Trần an ủi chăm sóc như vậy, lại nhìn đến một bàn đầy đồ ăn, trong lòng cô gái bất chợt cảm thấy vừa ảm ức lại vừa ấm áp, cô nói với Hạ Trần:

“Hạ Trần, cậu thật là tốt.”

Hạ Trần nghe vậy liền nhếch miệng cười – đúng vậy, anh đây vốn là người tốt mà!

Hai mắt cô gái lại tiếp tục rưng rưng, cô nửa đùa nửa thật nói:

“Không bằng... không bằng hai ta cố gắng vượt qua đi...”

Vừa rồi còn mỉm cười, lúc này đã đông cứng lại, Hạ Trần gần như muốn nhảy dựng lên khỏi ghế, cậu liên tục xoa tay:

“Không được, không được! Cậu không có đàn ông ham muốn nhưng tôi lại có!”

Lời vừa ra khỏi miệng mới cảm thấy sao mình có thể nói ra lời khiếm nhã không suy nghĩ đến vậy vào thời điểm như thế này cơ chứ.

May mắn là cô gái bị dáng vẻ này của cậu chọc cho bật cười, rút khăn tay ra lau khóe mắt.

“Thôi đi, tôi còn không vừa mắt cậu ấy.”

Hạ Trần vắt chân đắc ý, cậu chứng mất tôi, đương nhiên sẽ có người để ý đến tôi.

Mang theo tâm tình tốt đẹp cả một ngày này tung tăng chạy đến Hamo, chuẩn bị đợi Vu Nhược Tường xong việc cùng về, cậu đẩy cửa ra liền nhìn thấy Tiểu Ưu vừa thanh toán xong cho khách hàng liền cười tủm tỉm đi qua.

“Người đâu rồi?”

Tiểu Ưu đương nhiên cũng biết là cậu đang hỏi Vu Nhược Tường, hất hất cằm.

“Đang bận rộn ở bên trong ấy.”

Đứng ở cửa nhà bếp ngó ngó, hửm? Không ở đây sao? Hạ Trần đi vào, quen đường tìm được phòng nghỉ ở đằng sau nhà bếp...

Mất chữ A miệng chữ O –

Một thanh niên cưỡi trần đang đưa lưng về phía cậu đập vào trong tầm mắt, Vu Nhược Tường đứng ở bên cạnh cầm trong tay một bộ đồng phục của nhân viên phục vụ, đang muốn đưa cho người bên cạnh.

Vu Nhược Tường dường như cũng hiểu được tình hình không ổn, đang muốn giải thích nhưng không thể không chú ý đến Khang Tích còn đang ở bên cạnh, đành vội vàng nói với Hạ Trần:

“Sắp xong ngay rồi đây, em đợi chút.”

Hạ Trần ngược lại cũng không vội đi, tuy rằng lửa giận trong lòng đang cháy càng lúc càng to nhưng cậu vẫn cố chút nắm chắc mà nhìn Khang Tích mặc quần áo, mắt lạnh nhìn kỹ người kia từ trên xuống dưới.

“Tiểu Ưu đang bận ở bên ngoài đấy, đi giúp cô ấy đi.”

Khang Tích vâng một tiếng rồi rời khỏi phòng nghỉ.

“Hạ Trần...”

Không đợi Vu Nhược Tường mở miệng giải thích, Hạ Trần lập tức quay đầu lạnh giọng bỏ lại một câu:

“Về nhà.”

Đi thẳng một đường cũng không nói không rằng, cho đến lúc đến cửa nhà Hạ Trần mới quay qua.

“Chìa khóa.”

Vu Nhược Tường vừa lục tìm chìa khóa vừa chen đến trước cửa muốn mở, ai ngờ Hạ Trần lại khăng khăng chắn kín, giống như nữ vương xòe bàn tay ra, ngữ điệu cũng dâng cao lên quăng tám:

“Chìa khóa!”

Vu Nhược Tường vừa đặt chìa khóa vào trong lòng bàn tay cậu, Hạ Trần lập tức xoay người mở cửa, không đợi Vu Nhược Tường nhắc chân đi vào thì cửa đã ‘cạch’ một tiếng đóng sầm lại trước mặt anh.

Vu Nhược Tường choáng váng, vội vàng đập cửa kêu lên:

“Hạ Trần, Hạ Trần! Em mở cửa ra, Hạ Trần, chúng ta từ từ nói chuyện.”

Trong lòng lại ngại làm phiền đến hàng xóm bên cạnh nên không có gọi quá lớn.

Gọi hồi lâu mà bên trong không hề có động tĩnh, Vu Nhược Tường dứt khoát từ bỏ, rút điện thoại di động ra gọi điện vào trong nhà, nghe thấy chuông điện thoại trong cánh cửa kêu vang hai tiếng rồi bị ngắt đoạn, e là đã bị dứt khoát rút dây điện thoại ra rồi.

Thật đúng là tổ tông.

Vu Nhược Tường dở khóc dở cười đứng ngoài cửa, quả thực đã biến thành thần giữ cửa sống.

Chờ đợi đau khổ bên ngoài rất lâu, cuối cùng cửa cũng mở ra, người bên trong vẻ mặt không chút thay đổi:

“Vào đi, em có chuyện muốn hỏi anh.”

Hai người ngồi xuống trên sofa, bầu không khí trang nghiêm ngọt ngào quả thực là trăm năm khó thấy.

Hạ Trần xụ mặt:

“Cậu ta là ai?”

“Lúc trước trong tiệm không phải là luôn thiếu người làm sao...”

Nữ vương ngăn gọn dứt khoát chặn ngang:

“Không cần nói nhảm nhiều, hỏi thì anh nói, không cần vòng vo. Đó là ai?”

“... Là người mới đến tiệm hôm nay.”

“Anh coi người ta như thế nào? Xong chuyện còn biết phải thay quần áo cho người ta, thật đúng là chu đáo mà.”

Ngữ điệu rất kỳ quái.

“Anh, anh không phải là người như vậy!”

“Ôi, không phải ư...”

Hạ Trần khoanh tay ngồi trên sofa.

“Nếu không thể thì anh cưỡng cái gì?”

“Anh nào có cưỡng?! Anh không cưỡng!”

“Quần áo là tự cậu ta cởi hay là anh cởi cho người ta?”

“Tự cậu ấy cởi...”

Nói xong mới cảm thấy mình lại nói vụng về, đáp sai mất rồi nên vội vàng bổ sung:

“Không đúng không đúng, là đồng phục của cậu ấy bị bẩn lúc làm đồ uống ở trong nhà bếp, nên anh mới đến phòng nghỉ lấy cho cậu ấy một bộ mới...”

Hạ Trần liếc nhìn Vu Nhược Tường một cái.

“Cậu ta tên gì?”

“Khang Tích.”

“Hừ.”

Hừ một tiếng như có như không, sau khi im lặng ngửa ra phía sau lại nói thêm thêm một câu:

“Khang Hi cái rắm, em còn là Thuận Trị đây.”

“Hử?”

Vu Nhược Tường bị một câu như vậy của Hạ Trần làm cho mù tịt.

“Ngày mai anh đến nói với cậu ta, nói bạn trai của anh tên là Thuận Trị — cũng chính là ông bố của cậu ta.”

Thấy khoe miệng Hạ Trần đang cố nén ý cười đùa cợt, trong lòng Vu Nhược Tường có thể nói là thở phào nhẹ nhõm, vươn tay ra kéo Hạ Trần vào trong lòng.

“Em quây gì vậy, Khang Hi Thuận Trị cái gì chứ, đúng là khó nghe.”

Hạ Trần tựa vào lòng anh bật cười nhẹ hai tiếng.

“Vu Nhược Tường.”

“Ừ?”

“Em nói với anh chuyện này này...”

Vì vậy Hạ Trần liền nói chuyện lúc mình ăn cơm với Tiểu Vương cho Vu Nhược Tường nghe, mục đích ban đầu vốn là muốn lấy việc mình ‘giữ thân như ngọc’ để dạy dỗ anh không được ‘trêu hoa ghẹo nguyệt’, ai ngờ Vu Nhược Tường vừa nghe đến câu “Không được, không được! Cậu không có đàn ông ham muốn nhưng tôi lại có!” kia liền nhin không được bật cười ha ha.

Hạ Trần lừ mắt xem thường ngồi xuống oán giận:

“Anh cười quái gì? Đáng cười như vậy à!? Hay là anh cảm thấy em rất nực cười?”

Ý cười của Vu Nhược Tường còn chưa dừng, lại ôm chặt lấy Hạ Trần:

“Không dám không dám, thần không dám, Hoàng thượng bớt giận.”

Nghe ra anh ấy là cố ý cười cậu tự xưng ‘Thuận Trị’, cậu liền dứt khoát làm đến cùng tiếp lời Vu Nhược Tường:

“Ừ, ái khanh bình thân. Ái khanh, hôm nay ở lại trong cung thị tẩm đi.”

Vu Nhược Tường cắn nhẹ một cái lên chóp mũi Hạ Trần.

“Tiểu quý háo sắc.”

— To be continued —

13. Chương 12: Nhà Có Người Thành Thật

Người gặp chuyện vui thì tinh thần thoải mái, nằm mơ cũng sẽ cười.

“Xin chào quý khách, cô thích loại nước hoa nào?”

Nhìn cô gái trẻ tuổi đứng trước quầy hàng nhìn tới nhìn lui, Hạ Trần nhiệt tình bắt đầu hỏi han.

“Là để tặng người khác sao? Hay là mua cho bản thân?”

“Ừm, là tặng người khác... Tặng cho bạn trai tôi.”

Cô gái trẻ tuổi hơi đỏ mặt xấu hổ.

Ai da, là tặng nước hoa cho bạn trai, đúng là lãng mạn! Sao không có ai tặng cho mình? 5555... Nước mắt tuôn trào.

“Tặng cho bạn trai sao, cô gái cô đúng là tinh mắt đấy, chỗ chúng tôi có rất nhiều mùi hương kinh điển dành cho nam, tôi có thể cho cô ngửi thử một chút nữa.”

Hạ Trần lướt qua trên dưới quầy hàng lấy ra vài lọ nước hoa, đầu tiên lấy một lọ nước hoa màu lục nhạt, phun một ít lên giấy rồi đưa qua.

“Đây là loại Masculine mùi hương thảo mộc cam quýt, hương thảo mộc và mùi cam quý khá đơn giản tươi mát.”

“Ngoài ra, loại The One này cũng rất kinh điển, mùi hương lại thoang thoảng, thành phần chủ yếu là tùng tuyết và long tiên hương.”

Sau khi đợi cô gái ngửi xong rồi liền đưa một mảnh giấy khác đến trước mũi cô.

“Thế nào?”

“Ừm, tôi muốn mùi thương thanh nhạt một chút, đừng quá nồng, còn loại kinh điển nào khác nữa không?”

“Vậy cô có thể thử ngửi mùi hương của loại Light Blue, nhưng nếu so sánh thì loại Light Blue dành cho nữ vẫn bán tốt hơn.”

Hạ Trần cho cô ngửi một chút, sau khi cố gắng bỏ đi mùi của hai loại mùi hương trước liền đưa giấy ngửi thử đến.

“Mùi hương của Light Blue khá nhạt, mang vẻ trung tính hơn những loại khác một chút.”

Thực ra đây cũng là một trong những loại mà gay yêu nhất, càng là đam mê lớn nhất trong lòng mình nữa! Lần nào mình xúc Light Blue thì người trong nhà kia đều thích ghé sát lại ngửi.

Cô gái chọn lựa một hồi lâu, cuối cùng chọn mua 50ml Masculine trong mấy loại mùi hương.

“Masculine là loại nước hoa bán rất chạy ở chỗ chúng tôi, tin chắc rằng bạn trai cô cũng tuyệt đối sẽ thích nó.”

Lại buôn bán thành công một lần nữa, Hạ Trần thoải mái không lo lắng chút gì cả.

Tiểu Vương ở sát bên cạnh tựa lên quầy hàng.

“Nhìn cái miệng của cậu kìa, đúng là khéo ăn nói. Miệng lưỡi ngọt xớt, mông ngựa đúng là giỏi võ, người nào cũng bị cậu nịnh nọt lên tận trời. Cậu biết ăn nói như vậy, người yêu cậu chắc là càng giỏi ăn nói hơn cậu thì mới quản lý được cậu đúng không?”

“Anh ta á? Anh ta là một người thành thật ~”

Một cô gái khác bên quầy hàng CK cười rộ lên.

“Này, có người nhìn thì thành thật nhưng thực ra không hề thành thật. Có kẻ nhìn như dối trá, thực ra chỉ là không biết ăn nói thế nào cho phải thôi.”

Tiểu Vương liền tò mò.

“Sao lại nói vậy?”

“Từ từ, cho hai người mấy câu hỏi này.”

...

Buổi tối, hai người đều ngồi trên giường. Vu Nhược Tường không có việc gì làm nên xem TV giết thời gian, Hạ Trần thì lật xem tạp chí thời trang.

“Vu Nhược Tường.”

“Ừ?”

“Em có mấy câu này muốn hỏi anh...”

“Cái gì vậy? Em hỏi đi.”

“Anh yêu em đúng không?”

“...”

Vu Nhược Tường nghiêng đầu nhìn cậu, vẻ mặt đứng đắn, xem ra thật sự là rất nghiêm túc.

“Em đang hỏi anh đấy!”

“... Cái này, cái này mà còn phải hỏi nữa sao?”

— Trên mặt Hạ Trần xuất hiện ba vạch đen, trong ba đáp án sai A B C thì anh ấy đã trúng một cái.

“Không được, câu trả lời này không được, đổi câu khác.”

“...”

“Vu Nhược Tường, anh yêu em đúng không?”

“... Yêu em mà.”

— Mẹ nó, đáp án sai A B C thì trúng hai trong ba rồi, không hỏi cái này nữa! Đổi câu khác!

“Vu Nhược Tường, em vẫn còn một câu hỏi.”

“À, ừ...”

Vu Nhược Tường dứt khoát đặt điều khiển từ xa trong tay xuống, phỏng đoán xem hôm nay Hạ Trần lại bị làm sao nữa.

“Em với bạn trai của anh trước đây, ai tốt hơn?”

“Cái gì?!”

Sao hôm nay lại hỏi toàn những câu kỳ lạ vậy...

“Anh nói đi.”

“Chuyện này sao có thể so... Mỗi người đều có một điểm riêng biệt, không thể đánh đồng với nhau được.”

Thấy sắc mặt Hạ Trần sầm xuống, anh vội vã đổi giọng.

“A không phải, ý của anh là em đương nhiên tốt hơn, nếu không sao bây giờ anh lại ở cùng với em chứ.”

— Con mẹ nó! Ba đáp án sai A B C anh trúng liền hai cái cho ông đây xem! Vu Nhược Tường, sao anh lại không biết ăn nói như thế chứ?

Tuy rằng đưa ra đáp án sai, nghe vào không cảm thấy thoải mái, nhưng ít ra cũng cho thấy người đàn ông của cậu không có suy nghĩ khác, nói cách khác, anh ấy sẽ không lừa dối cậu. Ừm, cũng không phải là không có chuyện tốt.

Người thành thật này liệu có phải là thực sự thành thật hay không? Còn một chiêu cuối cùng nữa, đồng nghiệp nói: kiểm tra một lần là hiệu nghiệm, kiểm tra trăm lần luôn chính xác.

“Vu Nhược Tường!”

“A?”

“Em vẫn còn một việc nữa muốn hỏi anh.”

Hạ Trần ném quyển tạp chí trong tay sang một bên.

“Được.”

“Anh chỉ cần trả lời em thật nhanh là được, câu hỏi này anh không được phép suy nghĩ.”

“Được.”

“Anh lén đi lảng nhăng sau lưng em đúng không?”

Lời vừa mới nói ra, Hạ Trần lập tức vỗ tay ‘bốp’ một cái trước mắt Vu Nhược Tường.

“... Cái gì?”

Vu Nhược Tường bị một cái vỗ tay bất ngờ làm cho sửng sốt, sau đó mới kịp phản ứng:

“Cái gì!? Lảng nhăng? Không có!”

“Anh đã gây ra một hồi! Anh có suy nghĩ.”

“Anh không hiểu vì sao em lại đột ngột vỗ tay như vậy đấy chứ!”

Vu Nhược Tường vô tội thanh minh, ngồi thẳng dậy.

“Em có thể hỏi anh lại một lần.”

“Anh đã biết câu hỏi của em rồi thì sao em có thể hỏi lại anh lần nữa? Anh coi ông đây là đồ ngu chắc, anh xem anh xem, anh căng thẳng rồi đúng không, anh đang luống cuống đúng không.”

“Anh không hề!”

“Vu Nhược Tường, anh nhìn thẳng vào mắt em rồi nói cho em biết anh có đi lảng nhăng hay không.”

“Anh – không – hề — lảng – nhăng!”

Thực sự nhìn thẳng vào mắt cậu nói ra từng chữ một.

“Em không tin!”

“...”

Vu Nhược Tường chẳng biết làm sao cả.

“Lại có chuyện gì nữa đây? Là ai nói gì với em? Có phải là người bạn nào của em...”

“Bạn của em? Chẳng lẽ là người bạn nào của em hay sao!? Ai?”

“Không phải! Không có ai!”

Vu Nhược Tường cũng sắp bị cậu làm cho suy nhược thần kinh rồi.

“Nếu anh đã quyết định ở cùng với em thì em nên tin tưởng anh.”

Hạ Trần làm ra dáng vẻ chán nản ôm mặt, im lặng không lên tiếng.

Vu Nhược Tường cố gắng nhẫn nại an ủi:

“Hạ Trần... Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?”

Lúc này Hạ Trần chôn mặt trong lòng bàn tay đã gần như bật cười dài thành tiếng rồi nhưng vẫn cố nén, giả bộ đau lòng kêu lên:

“Em đã sắp khóc rồi mà anh còn không bận tâm đến em! Anh còn không muốn chạm vào em!”

“Anh, anh đương nhiên là muốn chạm vào em rồi...”

Vu Nhược Tường vươn người qua muốn ôm cậu nhưng lại bị Hạ Trần đẩy ra.

“Không được chạm vào em! Lại còn cần phải em nói thì anh mới chạm vào em. Được rồi, đừng nói nữa, anh nhắm mắt lại.”

Hạ Trần rút ra mấy tấm hình đã chuẩn bị tốt đặt ở dưới gối ra, ngồi khóa lên trước người Vu Nhược Tường.

“Bao giờ em cho phép anh mới được mở mắt!”

“... Được.”

Hạ Trần chuẩn bị ảnh một thanh niên xinh đẹp thân trên trần trụi đặt đến trước mắt Vu Nhược Tường.

“Được rồi, mở mắt ra.”

Vừa mở mắt ra đã nhìn thấy hình một người đàn ông cởi trần gần như dí sát vào mũi mình, Vu Nhược Tường liền bị dọa.

“A! Em làm gì thế!?”

“Vu Nhược Tường anh cứng rồi!”

“Cái, cái gì? Anh không hề!”

Hạ Trần vươn tay kéo chần ra.

“Anh cứng rồi đúng không!?”

“Anh không hề cứng!”

Vu Nhược Tường vươn tay ôm cậu.

“Hôm nay em rốt cuộc là bị làm sao thế? Nói cho anh nghe.”

Hạ Trần tựa vào lòng anh cố nén cười:

“Anh thực sự không hề lảng nhăng?”

“Đương nhiên là không!”

“Thực sự?”

“Thật! Anh chỉ yêu một mình em!”

“... Vu Nhược Tường, là em lén lảng nhăng sau lưng anh.”

“Cái gì!?”

Lập tức buông Hạ Trần ra, vẻ mặt anh hoàn toàn lộ vẻ chấn động kinh ngạc.

“... Em nói gì?”

Trong lòng nữ vương cực kỳ mỹ mãn, quả đúng là ‘Nhà có người thành thật’.

Cậu thật ra còn có chút khâm phục Vu Nhược Tường nữa.

Mấy câu trắc nghiệm lúc trước là muốn kiểm tra xem người ta có trả lời lưu loát hay không, câu hỏi đơn giản hỏi một đáp một anh ấy lại trả lời sai hai lần liền. Sau đó lúc đối diện với sự kiện ‘Lén đi lảng nhăng’ là muốn nhìn xem anh có phải người thành thật hay không, một đoạn đối thoại dài như thế lại nói ra từng câu không hề kém đáp án tiêu chuẩn là mấy – thật đúng là giống một kẻ giả vờ làm người thành thật.

Thấy Hạ Trần mỉm cười, Vu Nhược Tường sốt ruột đến độ lại hỏi:

“Em nói gì đi chứ –”

“Đồ ngốc...”

Hạ Trần xoay qua hôn anh.

“Em cũng yêu anh.”

Em thích sự thành thật của anh.

“Hôm nay anh muốn làm thế nào?”

Có thể làm theo tư thế anh muốn, mấy lần cũng được...

Hạ Trần vừa đưa tay lần xuống bộ phận quan trọng của Vu Nhược Tường bên dưới vừa ghé sát vào lỗ tai anh hỏi:

“Anh muốn tiến vào từ phía sau? Hay là...?”

Một lát sau, lại nghe thấy tiếng yêu nghiệt vang lên bên tai:

“Ai da, Vu Nhược Tường anh cứng rồi... Lần này là thật sự nha...”

...

Kích tình qua đi, Vu Nhược Tường kéo Hạ Trần từ trong chăn ra, túm sau gáy cậu giống như kéo một con mèo lười ra vậy.

“Hôm nay rốt cuộc là xảy ra chuyện gì hả?”

“... Ừm, thật mệt.”

“Hạ Trần!”

Mèo lười giống hệt một con bạch tuộc dính chặt vào.

“Ôm một cái, chỉ ôm một lát thôi...”

“...”

Cuối cùng vẫn không có cách nào để xử cậu, Vu Nhược Tường tắt đèn rồi cũng xoay người nằm xuống ngủ.

Hạ Trần vui vẻ đến mức khóe miệng vẫn còn cong lên, quả thực là người gặp việc vui thì tinh thần sáng khoái – nằm mơ cũng sẽ mỉm cười mà

— To be continued —

14. Chương 13: Khá Tương Đường

Con người còn chia ra ba bảy loại, đều có chỗ khác nhau, công thụ cũng không ngoại lệ.

“Này, ông chủ, anh có biết trung khuyến có nghĩa là gì không?”

Khi Vu Nhược Tường nghe được câu hỏi này của Khang Tích thì lập tức quay đầu lại, giật mình hỏi:

“... Hử?”

Anh sững sốt một lát rồi lập tức sầm mặt:

“... Nghe được từ chỗ Tiểu Ưu hả?”

“Vâng. Em hỏi chị ấy trung khuyến là gì, chị ấy liền nói anh chính là trung khuyến.”

“...”

Dựa theo cách nói của cô ấy thì chính là: ‘Cái gọi là con người còn chia ra ba bảy loại, mỗi người có một điểm riêng biệt, công thụ cũng không ngoại lệ’.

Vu Nhược Tường liền thuận miệng hỏi:

“Vậy Hạ Trần thuộc loại nào?”

“Hạ Trần á...”

Tiểu Ưu đứng dưới ánh mặt trời nheo mắt lại.

Tối nay Hạ Trần đi cùng Tiểu A và mấy người bạn ra ngoài chơi, Vu Nhược Tường ở nhà một mình liền mở máy tính lên, tìm được trang web mà Tiểu Ưu đề cử, ai ngờ được vừa đi vào một chút đã nhìn thấy mấy bức ảnh và video đồng chí khiến người ta muốn phun máu mũi.

Cái gì đây?!

Cuối cùng tìm trong thanh mục lục bên phải thấy được diễn đàn giao lưu, kích vào mới nhìn thấy bài post thảo luận mà Tiểu Ưu nhắc đến: Bàn luận về thụ quân.

Trong bài post ấy liệt kê rất nhiều loại tiểu thụ, Vu Nhược Tường kéo thanh cuộn trang lên, thanh cuộn giống như kéo đến vô tận, mãi không thấy điểm cuối đâu. Anh tìm kiếm đặc điểm của Hạ Trần giữa vô vàn loại miêu tả, liền gặp được một loại khá tương đương.

Dụ.

Chủ động quyến rũ công đến OXXX với mình, ngay cả tiếng thở dốc cũng mang theo khá nhiều sự quyến rũ, *** đang mà chủ động.

Vu Nhược Tường vừa nhìn thấy định nghĩa này liền thực sự vỗ bàn khen ngợi, nói quá đúng!

Nhớ lại ngày hôm qua, Hạ Trần lúc ăn cơm tối cũng không chịu yên, đang ngồi ở đối diện Vu Nhược Tường lại bất chợt vươn chân ở dưới gầm bàn khều khều đùi anh lúc có lúc không.

“Hạ Trần... Đừng nghịch!”

Anh chỉ có thể bưng bát cơm thấp giọng kêu cậu.

Cái tên kia lại hoàn toàn không hối lỗi sửa đổi, còn táo tợn hơn vươn ngón chân về phía trước, tiếp tục vươn về phía trước, cũng sắp tiến sát đến vùng then chốt. Vu Nhược Tường nhìn cái mặt tươi cười ra vẻ vô hại này của cậu, chỉ có thể nghĩ đến hai chữ: Háo... sắc...

Anh ho một tiếng, đôi mày nhíu lại.

Hạ Trần buông đũa, mỉm cười rạng rỡ như hoa nở với anh,

“Này, anh đang nghĩ cái gì thế, vẻ mặt sượng đến như vậy...?”

Mặt Vu Nhược Tường đỏ bừng, anh gắt một câu:

“Anh sượng chỗ nào?”

Lần này là trúng luôn vào suy nghĩ của yêu tinh kia rồi, cậu cười đến mức mắt cũng cong cong, kéo Vu Nhược Tường vào phòng ngủ.

“VẬY ĐI NÀO, ÔNG ĐÂY CHO ANH SƯỚNG.”

Lôi kéo anh ngã nhào xuống giường, Hạ Trần ngẩng đầu lên liếm môi anh.

Bữa ăn còn chưa giải quyết xong, *** đã tăng vọt. Cởi quần Vu Nhược Tường ra cúi đầu xuống bắt đầu hầu hạ, làm được một nửa cậu còn ngẩng đầu lên liếm môi, cười nhẹ một tiếng:

“KẸP ANH ĐẾN KHÔNG GIỚI HẠN LUÔN...”

Vu Nhược Tường lúc đầu còn chưa nghe rõ, sau đó khi hiểu được ý tứ của Hạ Trần thì lập tức đỏ mặt.

Thì ra chữ đầu tiên đọc lên mới là đúng. Có ‘ám hiệu’ này rồi, Hạ Trần cũng không nói nhiều thêm nữa, đầu cúi xuống nhanh chóng dùng miệng làm tiếp...

...

Không được tự nhiên.

Rõ ràng là thích nhưng lại không chịu thừa nhận, nói không đúng với lòng mình, lòng tự trọng rất mạnh, có lúc khó tránh khỏi độc miệng nhưng tâm lòng lại rất tốt.

Hình như hoàn toàn không có chút nào là không được tự nhiên.

Người như cậu ấy, lúc muốn là muốn, khi không muốn thì cũng vẫn muốn, nếu như nói độc miệng thì có lẽ là còn có một chút.

Ví dụ như có một lần, Hạ Trăn đến tiệm chơi lại đúng lúc Tiểu Ưu đang không được vui lắm. Mọi người đang ngồi tụm lại một chỗ muốn an ủi, nhóc kia lại tùy tiện nói một câu:

“Nào nào, cô gái có chuyện gì không vui thì nói ra để mọi người vui vẻ một chút.”

Tiểu Ưu thiếu chút nữa bị cậu chọc tức đến bùng nổ.

Lại ví dụ một lần khác, có một lần gây sự không được vui vẻ gì với Vu Nhược Tường. Thực ra trong lòng cậu đã sớm không còn giận rồi, nhưng lúc nằm trên giường thân thiết được một nửa, lúc cậu cúi đầu nhìn thấy phân thân đã cứng lên của Vu Nhược Tường liền oán hận vô vô.

“Nói cho anh biết! Hai chúng ta đang cãi nhau đấy, cái đồ hư hỏng này của anh ít vênh lên đi!”

...

Nữ vương, nóng nảy.

Tính tình nóng nảy, hành vi táo bạo, cá tính nữ vương, khí thế cực mạnh, thường thích chèn ép ăn công gắt gao.

Nóng nảy thô lỗ cộng thêm nữ vương sao?

Vu Nhược Tường đọc ví dụ được đưa ra trong bài post: “Tôi con mẹ nó mỗi đêm đều bị anh hành đến dạng này thì sớm muộn gì cũng bị anh giết chết, sau này anh có còn muốn lên giường tôi nữa hay không? Anh rút ra phòng khách nằm lên sofa của anh đi, không có lệnh của tôi thì không cho phép quay về phòng! Nếu anh dám quay về cẩn thận tôi thiên rồi phét anh luôn! Quay ra sau, bước đi!”

Khí thế nữ vương mười phần.

May mắn là... Hạ Trăn còn chưa đạt đến cảnh giới này.

Vu Nhược Tường lau mồ hôi trên trán, nếu như ngày nào đó Hạ Trăn biến thành như vậy, có lẽ những ngày lành cũng anh cũng đã đến hồi kết thúc. Tình hình hiện tại xem ra tất cả vẫn còn khiến người ta vừa lòng, tính nữ vương của Hạ Trăn cùng lắm cũng chỉ là áp Vu Nhược Tường rồi tàn bạo nói:

“Nói nhảm ít thôi, anh ngoan ngoãn động đi!... Mẹ nó hôm nay anh không ăn cơm à!?”

...

Còn gì nữa? Đáng yêu? Ừm, đại khái là cũng có.

Đầu óc cậu trước nay luôn thiếu chín chắn, lời nói ra khiến người ta kinh ngạc là chuyện thường. Tiểu Ưu và Khang Tích từ sau khi quen cậu thì đều thích nói chuyện với cậu, bởi vì so với Hạ Trăn thì Vu Nhược Tường quả thực giống như một khúc gỗ luôn im lặng. Tiểu Ưu cũng thường khen cậu rất đáng yêu.

Mà ngoại trừ câu ‘Kẹp anh đến không giới hạn luôn...’ kia, Hạ Trăn còn thường xuyên treo một câu khác ở bên miệng:

“Không được đùa giỡn vô trách nhiệm, tôi là người đàn ông đã có gia đình rồi. Hừm hừm ~”

...

“Em về rồi đây!”

A – cậu ấy về rồi! Vu Nhược Tường vội vàng tắt máy chạy ra.

“Về rồi hở?”

Hạ Trăn đứng ở huyền quan cởi giày.

“Ai nha mệt mỏi quá, mệt mỏi quá.”

Toàn thân đầy mùi rượu.

“Đi uống rượu?”

“Tiểu A có tâm sự, nói là cãi nhau với người yêu rồi đòi chia tay, kêu bọn em đi uống rượu với cậu ta.”

“Ừm, sau đó thì sao?”

“Nói một lúc lâu còn không phải là chính cậu ta làm mình làm mẩy sao, còn chưa uống được mấy chén thì người yêu cậu ta đã đến đón cậu ta về. Người ta đối xử với cậu ta khá tốt, cậu ta lại giống như hòng súng đã lên đạn vậy, anh nói xem có phải là cậu ta rảnh quá nên kiếm chuyện không?”

— Lại bắt đầu độc miệng, được rồi, anh biết là em không được tự nhiên.

Hạ Trần lau lau mái tóc ướt đầm đi ra khỏi nhà tắm.

“Ai – tắm rửa xong thật là thoải mái mà.”

Vu Nhược Tường mỉm cười, nhân lúc phòng tắm còn chưa tan hết hơi ẩm cũng chạy vào tắm luôn. Không ngờ đến lúc đi ra, anh liền thấy Hạ Trần ngồi trước máy tính nhìn anh cười quỷ dị.

“Cái loại này, phải hai người cùng xem mới có tình thú chứ...”

Vu Nhược Tường nhất thời không hiểu lời Hạ Trần nói, đi đến trước máy tính mới thấy trang chủ mà Hạ Trần vừa bật lên, trên trang chủ đều là mấy hình ảnh và video cực lớn đầy khiêu khích.

“A! Cái này, không phải... Anh không xem mấy thứ này...”

Xong rồi, không biết phải nói như thế này.

Ôi mình đúng là đồ ngốc, quên mất rằng những trang từng xem qua đều được cài đặt sẽ nhảy ra trang chủ vào lần khởi động sau.

“Thế nào... Anh có học được chiêu nào không?”

Hạ Trần mỉm cười bắt đầu dính lên người anh.

“Cho anh cơ hội biểu hiện đây.”

— Cậu ấy dụ. Cậu ấy dụ, cậu ấy dụ, cậu ấy dụ.

...

Khá tương đương là, cậu ấy dường như tập hợp rất nhiều đặc tính lên người mình. Thụ như thế này, rốt cuộc là loại nào chứ?

Ngày hôm sau, Tiểu Ưu trình trọng gặt đầu, đưa ra đáp án chỉ có hai chữ: Yêu nghiệt.

— To be continued —

15. Chương 14: Cảnh Trong Mơ

Vu Nhược Tường... Đừng trách em không cho anh cơ hội...

“Hạ Trần! Đồ chết tiệt nhà em lăn ra một chút!”

“Làm gì hả, anh đang quát em đấy à? Anh giỏi lắm, đã học được cách quát em rồi sao?”

Hai người nằm trên một cái giường kéo đẩy nhau kịch liệt.

“Vu Nhược Tường! Anh dám cướp chăn của em!”

Đêm giữa mùa đông, Hạ Trần túm chặt lấy một góc chăn mà giãy dụa. Người kia trái lại rất nghiêm chỉnh quấn chặt người trong hơn nửa cái chăn.

“Vu Nhược Tường, anh buông ra! Nhanh lên, đưa chăn đây! Ít nhất cũng phải một nửa! Có nghe thấy không hả?”

Hạ Trần sống chết ném vô số ánh mắt xem thường cho người kia, đều bị người đàn ông nằm quay lưng về phía cậu mặc kệ không thèm nhìn.

“Mẹ nó – Anh có nghe thấy em nói gì không đấy?! Em đếm từ một đến ba! Một -”

Người đang quần chặt chần rõ ràng là đã sắp chìm vào trong giấc mơ đẹp dễ ngọt ngào.

“Hai -!”

Con lợn chết này, hôm nay anh dám tạo phản với ông đây sao?

“... Em sắp đếm đến ba!”

Vẫn không nhúc nhích.

Vu Nhược Tường... Đừng có trách em không cho anh cơ hội...

“Ba -!”

Thò chân vào vùng chân lên, tay nắm chặt đá tảng Vu Nhược Tường xuống giường. Hừ hừ, xem anh còn dám cướp chần với em không, cho anh lạnh chết.

...

Nửa đêm đang ngủ ngon giấc thì lại bất chợt bị Hạ Trần đá một cái rơi xuống giường, Vu Nhược Tường kêu ‘A’ một tiếng, còn chưa kịp cảm thấy đau thì người đã nằm trên mặt đất, xoa xoa cục u vừa nổi lên trên đầu, nhìn người đang ngủ say trên giường hình như nói mơ gì đó, còn ngáy ngồ cười hắc hắc hai tiếng.

Đây là tình huống gì chứ... Trời lạnh như vậy, đang ngủ được nửa giấc lại còn bị đá xuống giường.

Vu Nhược Tường vò vò mái tóc rối loạn rồi lại bò lên giường, đưa tay ra kéo chăn nhưng lại bị Hạ Trần túm chặt cứng. Vu Nhược Tường tốn sức thật lớn mới thành công cướp được non nửa cái chăn từ trong tay Hạ Trần, nhìn ra bên ngoài thì trời đã tang tảng sáng, ai, cố gắng ngủ thêm chút đi.

Ngủ đại khái thêm khoảng hơn một tiếng đồng hồ nữa, Vu Nhược Tường lại tỉnh giấc, lần này không phải bị đá mà là bị cồng, dù sao cũng không ngủ được nên dứt khoát dậy luôn.

Đợi đến khi ngái Hạ Trần rời giường thì Vu Nhược Tường đã quét dọn xong phòng khách, cũng đã làm xong bữa sáng.

“Ừm, chào buổi sáng.”

Hạ Trần cào cào tóc, vẻ mặt ngái ngủ đi vào WC, dường như không hề nhớ chút gì về việc đêm qua cả.

“Này, tối hôm qua em ngủ mơ đúng không?”

Vu Nhược Tường đứng tựa ở cửa hỏi.

Hạ Trần máy móc cầm bàn chải trong tay chải trên chải dưới, miệng đầy bọt:

“Nằm mơ? Mơ cái gì? Không có.”

Quả thực là hoàn toàn không có chút ấn tượng nào.

“Thật sự không có? Em thử nhớ lại xem?”

Một ánh mắt xem thường lập tức vùng qua:

“Không nhớ mà...”

Phun một ngụm bọt trong miệng ra, cậu cầm khăn mặt lên lau lau:

“Là em mộng du làm gì hả? Cường bạo anh đúng không?”

Vu Nhược Tường lập tức đen mặt, xoay người rời đi:

“... Không có gì, em cứ tiếp tục.”

Lúc đến tiệm thì Tiểu Ưu và Khang Tích đều đã có mặt, vừa nhìn thấy Vu Nhược Tường, Tiểu Ưu đã ngạc nhiên kêu lên:

“Oa, ông chủ! Viễn mắt của anh hôm nay thâm đen thật đó.”

“Buổi tối không ngủ ngon rồi.”

Khang Tích vừa lau mặt bàn kính vừa lạnh nhạt phỏng đoán.

“Đúng, thánh thượng mình giám...”

Tiểu Ưu nâng cầm giả bộ thâm trầm – có đôi lúc nói đùa thì cô gọi cậu ta là Thánh thượng, bởi vì tên của Khang Tích –

“Ông chủ, cuộc sống về đêm quá mức tốt đẹp cũng không phải là chuyện tốt, không thể miệt mài quá độ nhé, chặc chặc...”

“... Không phải, hôm qua lúc tôi ngủ thì không cẩn thận lăn xuống dưới giường, cho nên cả đêm mới ngủ không ngon.”

Cũng không cần phải nói ra anh là bị Hạ Trần đá một cái rơi khỏi giường, rất mất mặt.

Cái tên bạo lực đá mình xuống giường kia, đến buổi chiều sau khi thay ca còn ngهنh ngang đến tiệm chơi đùa.

“Hạ Trần cậu đến rồi.”

Tiểu Ưu cười tủm tỉm.

“Hạ Trần anh đến rồi.”

Khang Tích cũng cười tủm tỉm theo.

“... Em đến rồi...”

Vu Nhược Tường mang theo vành mắt đen không có chút sức lực.

“Hắc hắc, tôi đến kiểm tra công nhân làm việc đây. Các đồng chí khổ cực rồi!”

Móng vuốt của mèo nhỏ vung lên, còn thể hiện ra được một chút đáng dấp nữa.

Hạ Trần đặt mông ngồi xuống trước quầy bar, nhìn thấy có người đẩy cửa đi vào liền vội vàng chạy đến chào hỏi rất ra dáng:

“Chào mừng ghé thăm Hamo!”

Mời khách vô cùng thân thiết.

“Cậu đi một mình sao?”

“Trước khi đến đã đặt chỗ trước rồi, Trâu Tử Bùi, phiền anh xem giúp một chút.”

Cậu bé trước mặt trông rất gọn gàng, đeo một chiếc kính đen, đáng vẻ ngoan ngoãn.

“Trâu Tử Bùi -”

Hạ Trần cầm tập hóa đơn lên xem.

“Có đây! Xin đi theo tôi.”

Đưa cậu ta đến bàn, Hạ Trần xoay người đi lấy thực đơn cho cậu ta, thấy Vu Nhược Tường đi ra từ nhà bếp mỉm cười chào hỏi một cậu bé ở phía xa xa, Hạ Trần giờ thực đơn lên vỗ vỗ lên gáy Vu Nhược Tường, không có ý tốt.

“Anh nhìn người ta chăm chăm làm cái rằm gì vậy.”

Vu Nhược Tường lập tức có hơi xấu hổ, thấp giọng nói:

“Em quậy cái gì, làm việc đi.”

Hạ Trần nhún nhảy rồi đi. Nhìn dáng vẻ bồng bồng hưng phấn của cậu như thế, Vu Nhược Tường liền nhin không được nhớ tới ‘ác mộng’ đêm hôm qua.

Đến tối, Vu Nhược Tường đành hắng mấy tiếng rồi liên tiếng trước.

“Hạ Trần này...”

“Gì vậy?”

“Đêm qua em ngủ mơ.”

“Ồ, thật à.”

Không quan tâm, tiếp tục lục tung các thứ lên tìm đồ, có lẽ là tìm một chai nước hoa nào đó.

“Đêm qua em ngủ mơ rồi sau đó đá anh xuống giường.”

“Ừm.”

Tiếp tục tìm.

Lúc cậu tìm nước hoa thì luôn dành hết toàn bộ tâm trí cho việc đó, hoàn toàn tiến vào trạng thái chiến đấu, nói chuyện gì với cậu cũng chỉ là gió thoảng bên tai, nhiều nhất là vào tai trái rồi ra tai phải.

“Hạ Trần, em đang tìm lọ nào?”

“Paco Rabanne đó, sao lại không thấy đâu rồi!”

“...”

Anh vỗ trán.

“Lọ này không để ở trong phòng, ở trong nhà vệ sinh ấy, hàng thứ ba giá bên trái.”

Hạ Trần ngồi xổm trước ngăn tủ quay đầu lại cười hắc hắc.

“Vẫn là nhờ trí nhớ tốt của anh!”

Lật đật chạy qua hôn một cái lên mặt Vu Nhược Tường, lại vội vàng chạy vào nhà vệ sinh. Chờ cậu tìm được đồ rồi, sau khi an tâm thì Vu Nhược Tường mới mở miệng lần nữa.

“Hạ Trần, vừa rồi anh nói gì em có nghe rõ không?”

“Gì vậy gì vậy?”

Cậu cười toe toét leo lên giường.

“... Tối qua em ngủ mơ, đá anh xuống.”

“Đá xuống? Xuống đâu vậy?”

Về mặt ngây thơ vô tội.

“Sàn nhà...”

“A...”

Có sao có sao, hoàn toàn không nhớ rõ.

“...”

Biết ngay là cậu ấy không nhớ mà. Thôi đi thôi đi.

Hạ Trần bắt đầu cố gắng quăn lên.

“Thực sự sao, vậy em sai rồi... Ngã có đau lắm không, em xoa xoa cho anh nhé ~”

Bên tai anh chợt vang lên lời nói của Tiểu Ưu: ‘Không thể miệt mài quá độ... ~’, mặt Vu Nhược Tường liền đỏ bừng lên, lập tức đè Hạ Trần bên cạnh xuống.

“... Em ngoan ngoãn một chút, đi ngủ đi.”

Nếu như Hạ Trần có thể có chút ấn tượng với giấc mơ này, có lẽ chính cậu sẽ cười to chế giễu giấc mơ hoang đường đó mất. Bởi vì Vu Nhược Tường vốn không thể trở nên như vậy, chuyện tạo phản giống thế vốn đã được định trước là không có duyên với loại trung khuyển này rồi.

— To be continued —

16. Chương 15: Bánh Quy Ngày Lễ Tình Nhân

Vu Nhược Tường, anh không được không thích!... Lễ tình nhân vui vẻ.

Tiểu Ưu đang nghiêm túc viết gì đó lên giấy, Hạ Trần nghiêng đầu qua xem.

“Được rồi đây!”

Tiểu Ưu đặt bút xuống, kéo tờ giấy từ trên máy tính xách tay xuống đưa cho Hạ Trần.

“Nghiên cứu cẩn thận đi nhé.”

Hạ Trần đón lấy, mày nhú chặt xem rất nghiêm túc.

“Bơ bò... Bơ bò là cái gì?”

“Cậu không thể hiểu nổi ý nghĩa ở ngay trên mặt chữ sao?”

“À cái này... Thì ra là bơ trên người con bò.”

Vung tay lên đóng laptop lại rồi quay qua gõ một cái lên đầu cái tên ngu ngốc không có kiến thức thông thường này.

“Là bơ mịn được tinh luyện ra từ sữa bò!!”

“À à...”

Hạ Trần ôm đầu, nước mắt rưng rưng.

“Có cần thiết phải hung dữ như vậy không...”

Giả bộ đáng thương xong lại lập tức phát huy tính độc miệng.

“Trách không được không có người đàn ông nào thích cậu!”

Tiểu Ưu tức giận, nhưng chỉ đưa tay ra rồi lại âm trầm nói:

“Đến đây nào, công thức vẫn còn nữa.”

Lần này thì nước mắt đã thực sự tuôn rơi.

“... Tôi sai rồi.”

“Không được cãi lời, giao ra đây nhanh lên chút coi.”

Hạ Trần vừa túm chặt tờ giấy vừa lấy lòng:

“Tôi sai rồi, thật sự sai rồi, sự quyến rũ của chị gái đây bốn phía đều không thể chống đỡ...” Nhưng mà vẫn không có người đàn ông nào thích cậu.

May mắn là nửa câu phía sau chưa nói ra khỏi miệng.

Tiểu Ưu liếc nhìn cậu hỏi:

“Đã viết rõ ràng ra cho cậu như thế rồi, không còn vấn đề gì nữa chứ?”

Chịu khó gật đầu:

“Nếu còn chỗ nào không biết thì tôi sẽ lại gọi cho cậu!”

Nhét luôn tờ giấy kia vào trong túi quần.

“Không thể nào còn không biết nữa, đã viết rõ ràng rành mạch như vậy thì ngay cả heo nhìn cũng sẽ biết làm.”

Đáng tiếc là, chỉ số thông minh của Hạ Trần ở mặt này thực sự không phải là kẻ ngu ngốc bình thường có thể địch nổi.

Vừa mua xong nguyên liệu nấu ăn về nhà, cậu liền nhấc điện thoại lên gọi cho Tiểu Ưu.

“Alo, cho tôi hỏi cái. Cậu viết là 330 gam bột mì, 330 gam này là ít hay nhiều? Là vài thìa hay là vài bát?”

Tiểu Ưu đang ở trong tiệm ngó ngó Vu Nhược Tường đang bận rộn trong nhà bếp, lòng thầm cảm thấy anh đáng thương: Ai, ông chủ sao lại có thể rơi trúng vào tay cái tên ngu ngốc này vậy? Một tay cầm điện thoại nhỏ giọng nói chuyện với người ở đầu bên kia:

“Ốc cậu bị úng nước hả? Cậu không biết đong hay sao!”

“Đong? Đong kiểu gì?”

Hạ Trần đứng trong bếp nhìn một đồng nguyên liệu nấu ăn trước mắt, không biết bắt tay từ đâu.

“Vớ vẩn, đừng nói với tôi là trong nhà không có dụng cụ đong đấy.”

“What!? sao cậu biết rõ vậy, đúng là không có này.”

Người ở đầu bên kia chỉ biết cười hắc hắc ngớ ngẩn hai tiếng.

“Bạn nhỏ Hạ Trần này, cậu có biết là lúc cần dùng thứ gì mà trong nhà không có thì có thể đến siêu thị mua không?”

“Ai, sao cậu không nói sớm chứ, dài dòng lâu như thế làm gì. Được rồi, tôi đi đây!”

Ngày vui cũng chẳng kéo dài.

“Tiểu Ưu, tôi hỏi cậu này, vì sao không thể pha lẫn bột ca cao vào được? Còn nữa, vì sao... Vì sao? Vì sao?”

Tiểu Ưu cũng sắp sập đổ rồi. Rõ ràng đã viết rõ ràng chi tiết từng giai đoạn cho cậu ta như vậy, cậu ta vẫn có thể hỏi ra một đồng câu hỏi vì sao.

“Sao ‘công việc’ của chị hôm nay lại bận rộn thế?”

Khang Tích thấy Tiểu Ưu gọi điện thoại không ngừng, nhin không được nghiêng đầu qua hỏi.

Tiểu Ưu cúp điện thoại, bắt đắc dĩ nhìn trời:

“Là Hạ Trần đấy...”

“Anh ấy gọi làm gì?”

Tiểu Ưu ngó thấy Vu Nhược Tường không có đây, liền nói với Khang Tích:

“Cậu ta muốn học làm bánh quy làm quà tặng ông chủ vào ngày Lễ Tình nhân, muốn tôi dạy cậu ta.”

Khang Tích nghe vậy thì im lặng tầm ba giây, sau đó thần nhiên mở miệng:

“Sao anh ấy lại chọn nhiệm vụ không thể nào hoàn thành như vậy...”

“Thánh thượng anh minh...”

“Tặng đồ ngọt cho bậc thầy làm đồ ngọt, đây còn không phải là đâm đầu thẳng vào họng súng sao, rõ ràng là muốn chết mà...”

“Khụ khụ, cậu đúng là thẳng thắn... Nếu bị cái tên kia nghe được thì cậu chết chắc. Chuyện đó có sao đâu, khích lệ là chính, khích lệ là chính...”

“Tiểu Ưu, đến giúp một tay đi!”

Nghe thấy Vu Nhược Tường đang ở trong phòng bếp gọi mình, Tiểu Ưu bày ra vẻ mặt bất đắc dĩ với Khang Tích rồi chạy vào trong bếp.

Lúc này, mặt Hạ Trần trắng bóc toàn bột mỳ, cậu phát sầu nhìn một đồng bột dù có nhào thế nào cũng không đồng đều được.

Không ổn, thực sự là làm sai chỗ nào rồi – làm lại.

“250 gam bơ bò... Dùng máy đánh trứng đánh đến khi chuyển thành màu vàng... Ừm, đánh đến khi chuyển thành màu vàng... Cho thêm hai quả trứng gà...”

Làm lại lần thứ N từng bước từng bước trong công thức mà Tiểu Ưu viết ra cho cậu.

“Đặt bột mỳ vào trong tủ lạnh cho cứng lại... A ha ha, hình như lần này thành công rồi!”

Sau đó lấy ra cắt thành miếng, lại bỏ vào trong lò nướng mười lăm phút.

Nghe thấy một tiếng ‘ding’ vang lên, Hạ Trần mở lò nướng lấy bánh quy chocolate hạnh nhân lần đầu tiên mình tự làm ra. Oa, vẫn còn nóng, mau nếm thử!

Ừm, rất thơm, đúng là vừa thơm vừa giòn, mùi bơ bò và chocolate rất đậm, nhưng vì sao lại nhạt vậy?

Chết rồi – hình như là còn phải cho thêm đường cát! Lại kéo tờ công thức qua xem, quả thực là còn phải bỏ thêm đường cát, ngay từ lúc đánh bơ bò đã phải cho thêm rồi.

Nhìn mấy miếng bánh quy nằm trong khay, miếng bánh vì lúc cắt có độ dày không giống nhau mà có miếng chưa được nướng chín, có miếng lại hơi cháy xém, nhưng bỏ những miếng này đi thì còn mấy miếng khác có độ dày vừa phải, chẳng qua là đã quên không bỏ thêm đường.

Vật vờ lâu như vậy mà vẫn thất bại, mắt thấy Vu Nhược Tường sắp tan ca về nhà, không sao, ngày mai tiếp tục cố gắng không ngừng!

Hạ Trần cấp tốc thu dọn hết đồng hồ độn trong nhà bếp. Tuy rằng đồ đạc đã được thu dọn sạch sẽ nhưng mùi bánh quy nồng đậm trong nhà bếp lại mãi không tan đi. Sau đó cậu đành bất đắc dĩ cầm một lọ nước hoa có mùi hương tươi mát xịt mạnh vào trong phòng bếp hai cái, ngửi ngửi lại lần nữa, ừm, rất tốt, giờ thì chỉ còn lại hương chanh thơm mát thôi.

Đến đúng ngày lễ Tình nhân, khách hàng trong tiệm Hamo đặc biệt nhiều, các đôi tình nhân tay trong tay cùng đến đây thưởng thức bữa trà ngọt ngào buổi chiều.

“Ông chủ, anh còn nhớ hôm nay là lễ Tình nhân không?”

Tiểu Ưu chột chột Vu Nhược Tường.

“A... Nhớ chứ.”

Còn nhớ là tốt rồi, chỉ sợ anh ngày thường luôn lơ đãng quên mất ngày lễ Tình nhân.

“Lát nữa tôi sẽ về nhà sớm một chút, trong tiệm nhờ em và Khang Tích nhé.”

Khang Tích lấy mấy miếng bánh ngọt từ trong tủ lạnh ra cho khách, thì thầm đầy ước ao:

“Người đang yêu đương thì có thể về nhà sớm vào lễ Tình nhân à? Thật tốt mà...”

Tiểu Ưu ngồi ở quầy bar đằng trước thầm lo lắng không biết cái tên Hạ Trần này đã làm xong món bánh quy chocolate hạnh nhân đơn giản kia chưa? Nếu như làm hỏng thì ngàn vạn lần đừng nói là do cô dạy dỗ.

Sự thực chứng minh rằng lo lắng của Tiểu Ưu không phải là hoàn toàn vô lý.

Hạ Trần không ngờ rằng ngày hôm nay Vu Nhược Tường sẽ về sớm hơn, đồng hồ độn do bận rộn trong nhà bếp hồi lâu vẫn chưa được thu dọn, cậu còn đang ngây người ra trước khay bánh quy méo mó vừa mới ra lò. Thấy Vu Nhược Tường đã quay về rồi, giờ cậu có muốn giấu cũng không biết giấu đi đâu.

“Em đang làm gì thế?”

Thấy một bên má Hạ Trần còn dính bột mỳ, Vu Nhược Tường nghi hoặc hỏi. Vừa đến gần nhà bếp anh đã ngửi thấy mùi bơ bơ tươi rất nồng.

“Em đang nướng bánh quy?”

Được rồi, học nhiều ngày như vậy hôm nay dù thế nào cũng phải biểu diễn thành quả một chút, Hạ Trần mặt dày mang bánh quy vừa mới ra lò đi ra.

“Đây là bánh quy chocolate hạnh nhân em làm, cái này... Khụ, bởi vì bước cuối cùng lúc đưa vào lò nướng thì có làm sai một thao tác nho nhỏ nên hơi cháy xém... Tuy rằng chắc chắn không làm ngon bằng anh, nhưng Vu Nhược Tường, em không cho phép anh không thích!... Lễ Tình nhân vui vẻ.”

Bởi vì là em làm, cho nên anh không thích cũng phải thích.

Ngữ điệu có chút quen thuộc, mặc dù trong lòng lại không có chút chắc chắn nào.

Vu Nhược Tường cúi đầu nhìn mấy chiếc bánh quy bị nướng hơi cháy nằm trong khay, mỉm cười cầm một chiếc lên thưởng thức.

“A, em làm kiểu gì, cũng không tệ lắm đâu.”

Hạ Trần đá nhẹ anh một cái.

“Người như anh sao chỉ nịnh nọt một chút thôi cũng không làm tốt được.”

Vu Nhược Tường cào cào tóc nghiêng mặt xuống hôn cậu, lúc buông ra thì mỉm cười liếm liếm môi:

“Ày, ăn được bột mỳ này... Lễ Tình nhân vui vẻ.”

Anh vừa nói vừa nhẹ nhàng đặt món quà đã chuẩn bị từ trước đến trước mặt Hạ Trần, một món quà được gói rất đẹp.

“Là gì đây?”

Hạ Trần lắc lắc hộp hỏi.

“Tự em mở ra xem đi.”

Thân lọ được thiết kế hoàn toàn theo phong cách hiện đại được chiết thành những đường cong xinh đẹp, chiếc lọ được chế tác thủ công cao cấp cùng nước hoa màu xanh nước biển trong suốt phối với nhau rất hợp, nhãn hiệu Pour Homme II của hãng GUCCI này có thể nói là cực kỳ hoàn mỹ.

Hiện tại loại nước hoa này đã không còn mua được ở hầu khắp các quầy hàng, Hạ Trần nhìn thấy mà ánh mắt cũng tỏa sáng, trước kia cậu còn ganh tỵ với cô gái đi mua nước hoa tặng cho bạn trai mình, thì ra người yêu này của mình không phải là không biết, chỉ là chưa có cơ hội mà thôi.

Hạ Trần hôn chụt một cái lên mặt Vu Nhược Tường, không quần quít gấn bó giống như thường ngày, cũng không mang theo chút hàm ý *** nào, chỉ là một nụ hôn gắn kết vô cùng thân thiết, ấm áp ngọt ngào giống như kẹo đường mềm mại.

Bởi vì nướng ở nhiệt độ quá cao nên bánh quy mang theo chút mùi khét cũng có vị không ngon lắm, Hạ Trần tự ăn một cái rồi cực kỳ xấu hổ lè lưỡi:

“Lần sau làm lại chắc chắn ăn sẽ cực kỳ ngon!”

Vu Nhược Tường mỉm cười.

“Lần sau đến lượt anh làm cho em ăn.”

— To be continued —

17. Chương 16: Đề Là Do Nước Hoa Gây Họa

Dám dùng mảnh khốc ve vãn với ông đây, anh còn non lắm.

Trong bộ sưu tầm nước hoa nhiều không đếm xuể của Hạ Trần, Vu Nhược Tường có thể tiếp nhận mùi hương Light Blue của D&G nhất, mùi cam quýt và tùng tuyết phối hợp vừa đủ nên không gay mũi, ngược lại còn có mùi hương thanh nhẹ khiến người khác cảm thấy muốn đến gần.

Bởi vì Vu Nhược Tường thích, cho nên trong tiềm thức Hạ Trần luôn thích dùng loại nước hoa này. Có một lần ra ngoài chơi với đám Tiểu A, lúc về đến nhà thì cậu chỉ mặc một chiếc áo cộc tay màu đen.

“Áo khoác của em đâu rồi?”

“À, áo khoác...”

Lúc này cậu mới nhớ ra, hình như là để quên ở quán bar rồi, bằng không thì chính là lúc Tiểu A đưa cậu về cậu đã để quên trên xe của Tiểu A.

“Em đúng là giỏi thật đấy, bây giờ mới là đầu xuân thôi, chỉ mặc một chiếc áo cộc tay mà chạy khắp nơi bên ngoài. Em không thấy lạnh à?”

“Không lạnh không lạnh.”

Hạ Trần nhảy lên sô pha gọi điện thoại cho Tiểu A.

“Này, cậu xem xem có thấy áo khoác của tôi không? Cái nào á? Là chiếc áo khoác màu xanh sẫm đó, có ở trên xe cậu không hả?”

Nghe đầu bên kia nói vài câu, Hạ Trần lại nói:

“Ồ ờ, được rồi, tôi biết rồi. Cảm ơn nhé.”

“Sao rồi?”

Vu Nhược Tường rót một tách trà nóng đưa cho cậu, vừa để giải rượu lại vừa làm ấm người.

“Không có, Tiểu A bảo là chắc ở trong quán bar thôi, không sao đâu, cậu ta quen biết người pha rượu trong quán bar, ngày mai đến đó hỏi xem. Dù sao thì đó chỉ là một cái áo cũ, không ai thèm lấy đâu.”

Nói xong liền lập tức nằm gối đầu lên đùi Vu Nhược Tường ngoan ngoãn nằm xem chương trình TV, mùi hương của Light Blue lập tức chậm rãi tản ra.

Chiều ngày hôm sau, trong quán bar.

“Hey Andy, hôm qua tôi để quên một chiếc áo khoác ở chỗ cậu, cậu có thấy không?”

Tiểu A là khách quen ở chỗ này, rất thân thiết với người pha chế rượu.

Người thanh niên tên Andy ngừng động tác trong tay, nghi hoặc hỏi:

“Áo khoác? Không có. Xác định là quên ở trong quán chứ?”

“Ừ, chắc là không sai đâu.”

“Áo màu xanh sẫm, kiểu áo khoác thể thao dài tay ấy.”

Hạ Trần đứng ở phía sau bồi thêm một câu.

“Không có, không có bất cứ chiếc áo nào cả, cậu thử nghĩ kỹ lại xem? Có lẽ là không để quên ở trong tiệm đâu.”

“Được rồi... Cảm ơn nhé!”

Tiểu A cực kỳ xấu hổ chào thanh niên kia rồi cảm ơn.

“Đúng là kỳ lạ, một chiếc áo sao lại biến mất được...”

Hạ Trần ngẫm nghĩ lại hồi lâu cũng không cảm thấy mình sẽ nhét áo vào chỗ nào khác.

“Thôi kệ đi, chỉ là một chiếc áo khoác cũ thôi, tìm không được thì quên đi.”

Đang chuẩn bị dọn đường về nhà thì có một người đàn ông đi ra từ trong một góc tối của quán bar.

“Chào.”

Hạ Trần nhìn lướt qua người đàn ông xa lạ kia, cao lớn đẹp trai, là một tên vai u thịt bắp chính hiệu, tuyệt đối là người gặp người thích hoa gặp hoa nở. Nheo nheo mắt lại, chỉ đáng tiếc mình không còn là con mèo tinh thích lảng nhãng ngày trước nữa.

“Chào.”

Tốt tính đáp lời với người đàn ông bắt chuyện.

“Chúng ta không quen biết nhau đúng không?”

“Đây không phải là lập tức quen biết rồi sao?”

Bên dưới sự dụ dỗ của người đàn ông dường như có cất giấu một con dao, gã nghiêng người qua người rồi chớp mắt nhay bén hỏi:

“Light Blue? Tôi cũng dùng hơn nửa năm rồi.”

Loại mảnh khoe tán tỉnh này Hạ Trần đã thấy rất nhiều.

“Ồ, cũng biết hàng lắm đấy, tiếc rằng tôi có chuyện phải đi trước đây, xin lỗi không tiếp được.”

Đối với lời từ chối lạnh nhạt của Hạ Trần, người đàn ông dường như cũng không có vẻ quá thất vọng, chỉ đứng ở phía sau Hạ Trần thản nhiên gọi cậu.

“Chờ chút, áo khoác của cậu.”

Hạ Trần ngoảnh đầu lại nhìn liền thấy chiếc áo thể thao của mình đang nằm vắt trên tay người đàn ông kia, cậu liền đưa tay nhận lấy chiếc áo khoác từ tay gã.

“Cảm ơn.”

“Tôi cất chiếc áo khoác này giùm cậu, cậu không định mời tôi uống một ly coi như là cảm ơn sao?”

“... Anh muốn uống gì?”

“Tùy cậu quyết định.”

Gã cười cực kỳ mờ ám.

Hạ Trần móc một tờ tiền giấy trong ví ra đặt lên quầy bar, không hề nhường nhịn chút nào:

“Vậy tùy anh đi.”

Người đàn ông nháy mắt bắt được bàn tay đang muốn lùi về của cậu, gã kéo Hạ Trần.

“... Sao không nể mặt vậy chứ?”

Lời nói của đàn ông, lúc nên tỉnh táo thì tuyệt đối không thể mù quáng, lúc nên kiên quyết cũng tuyệt đối không thể mềm lòng! Hạ Trần nhớ đến trong nhà còn có một người dụ dỗ ngốc nghếch đang đợi mình về, tuy không vội vã giẫy ra khỏi gã kia nhưng lại dựa sát vào gã nghiêng răng bật ra từng chữ một:

“Xin lỗi, tôi có bạn trai rồi. Nếu muốn chơi bời thì đi tìm người khác đi.”

Người đàn ông nghe được tin tức này ngược lại cũng không hề tỏ ra kinh ngạc, gã từ tốn ghé sát bên tai cậu thì thầm:

“... Có bạn trai rồi thì không thể chơi bời hay sao... Tôi rất vừa ý những người đàn ông dùng Light Blue, cậu là món ngon của tôi... Tôi tuyệt đối sẽ khiến cậu sung sướng, có muốn thử xem không?”

Hạ Trần gạt tay gã ra, khoe miệng nhếch lên lộ ra một mặt cười lạnh, sóng mắt hấp háy chuyển động cực mê người, nhưng lời nói ra ngược lại không hề nể mặt một chút nào.

“Anh không phải là khẩu vị của tôi, nhìn cái mặt anh ông đây còn thật sự không thể cứng lên được ấy.”

Cuối cùng tàn bạo ném một ánh mắt xem thường cho gã, cậu không quên bồi thêm một câu.

“Muốn chơi trò tán tỉnh với ông đây, anh còn non lắm.”

Có lẽ là vì trước giờ chưa từng gặp phải người đẹp độc miệng giống như Hạ Trần, sắc mặt người đàn ông hết xanh lại trắng, lúng túng ngồi trước quầy bar nhìn bóng lưng Hạ Trần rời đi rồi thấp giọng chửi rủa một câu.

Trên đường về nhà, Tiểu A mỉm cười vui vẻ:

“Mấy câu của cậu vừa rồi cũng tàn nhẫn thật đấy, nếu có kẻ nào dám nói nhìn thấy mình không cứng nổi thì mình chắc chắn sẽ lột da kẻ đó!”

Hạ Trần lười nhác nâng cằm.

“Hừ, loại mặt hàng như vậy ông đây thấy nhiều rồi.”

“Cậu thôi đi, khoe mẽ ít thôi.”

Tiểu A không thèm nể mặt mà vạch trần cậu:

“Lúc cậu mới gặp anh yêu nhà này, ngay cả mắt cũng trừng lên muốn lột tròng luôn!”

Phải công nhận, gã vừa rồi rất đẹp trai, vừa đẹp trai vừa cao ráo.

“Đẹp trai thì dùng mẹ gì được!? Không lột mắt ông đây thì làm được cái lông gì?”

Hiện tại cậu giống như một con mèo hoang tình nguyện bị cắt hết móng vuốt, vừa nghĩ đến nụ cười của người yêu liền không xòe nổi móng ra nữa.

“Cậu đúng là đã cải tà quy chính rồi, cũng tốt cũng tốt, đỡ cho cậu lại đi gây họa cho nhân gian.”

“...”

Hạ Trần từ từ khép mắt lười phản bác.

Tai họa á, muốn gây họa cũng phải gây họa cho anh ấy ấy. Không biết là nếu nói chuyện này cho anh, anh ấy sẽ có phản ứng gì đây?

Hạ Trần nhắm mắt lại cũng thăm bật cười.

— To be continued —

18. Chương 17: An Ổn

Không biết từ lúc nào, mọi thứ lại cứ trôi qua an ổn như vậy.

“Tìm thấy rồi?”

Chính là đang nói về chiếc áo khoác mà Hạ Trần bỏ quên ở quán bar.

“Ừm.”

Hạ Trần ném áo lên sô pha rồi đi vào nhà bếp nhìn xem Vu Nhược Tường đang bận rộn làm cái gì.

“Canh ngân nhĩ hạt sen nấu với đường phèn, có thích không?”

Vu Nhược Tường đang mãi chăm lo đến bữa khuya còn đặt trên bếp.

Hạ Trần đến gần hít hà, thơm quá, màu sắc nhìn qua cũng rất đẹp, trong nhà có một người nấu ăn ngon thực sự là khiến người ta hạnh phúc đến mức trào nước mắt!

Cậu vui vẻ đứng tựa bên cửa nhà bếp, chợt nảy lên một suy nghĩ, nếu như Vu Nhược Tường nghe được chuyện xảy ra ở quán bar lúc này thì sẽ có phản ứng gì nhỉ?

“Em nói cho anh biết này, vừa rồi ở quán bar em suýt nữa đã bị một kẻ bắt nạt đấy.”

Giả vờ bày ra ngữ điệu yếu đuối, nghe vào ngược lại còn giống như đang làm nũng.

Vu Nhược Tường không cho là thật, vừa quấy món canh trong nồi vừa pha trò:

“Thật hay giả đây, em không đi ức hiếp người khác thì đã phải cảm ơn trời đất rồi mà?”

“Không phải! Là thật...”

Thấy Hạ Trần nghiêm túc phản đối, lúc này anh mới nghiêm chỉnh thay đổi ngữ điệu:

“Sao vậy?”

Hạ Trần ôm cánh tay anh kể lại một hồi, cuối cùng vòng tay từ phía sau ôm lấy eo Vu Nhược Tường, đầu tựa lên lưng anh, im lặng không nói gì cả. Vu Nhược Tường thấy cậu như vậy thì quay qua.

“... Không làm gì em đấy chứ?”

Đầu lắc nhẹ một cái, hai tay vòng qua ôm lại không hề buông ra.

Trước kia từng ôm ấp rất nhiều người, làm tình rồi da thịt kề cận hết lần này đến lần khác, cậu còn tưởng rằng mình chỉ là tham lam chút ấm áp và yêu thương, nhưng đến lúc này cậu mới hiểu được thì ra mình chưa từng yêu bao giờ.

Rõ ràng người này không phải loại hình mình từng mơ ước, nhưng bản thân lại bị mấy bát cháo nóng bên giường bệnh cùng vài câu quan tâm cẩn thận chinh phục mất. Không biết từ lúc nào, mọi thứ lại cứ trôi qua an ổn như vậy.

“Anh sao lại... Không hề cố sức chút nào...” Đã có thể thu phục con tim lạnh lùng của em...?

Không nghe rõ lời thì thăm của Hạ Trần, Vu Nhược Tường gạt mấy lọn tóc rơi trên trán cậu ra, nhìn cậu hỏi:

“Em nói gì vậy? Sao rồi, bị dọa đến phát ngốc à?”

“Không, không phải đâu...”

Cảm thấy có một bàn tay không ngoan đang chui vào trong áo mình, Vu Nhược Tường chặc một tiếng thấp giọng nói:

“Đừng quậy, còn đang nấu đồ ăn mà.”

Người kia vẫn vỗ về lưng anh, chậm rãi lại tràn đầy hàm ý khiêu khích.

“Anh... Làm đi, em muốn...”

Trong lòng giống như bị đốt lên một ngọn lửa, anh vội vàng kéo tay Hạ Trần ra cảnh cáo:

“Đừng có làm mấy chuyện xấu! Nếu không lát nữa em chờ xem.”

Yêu tinh mỉm cười tiếp tục tựa sát lại hôn anh, vui vẻ thì thăm:

“Bây giờ em muốn xem đây... Ai nha... Nào... Vu Nhược Tường anh phải chịu trách nhiệm với em chứ...”

Biết rõ dục vọng của tên nhóc này là sâu không thấy đáy, vạn năm động dục, lúc đã hạ quyết tâm thì bất kể thời gian hay địa điểm, nói làm là làm. Vu Nhược Tường đưa tay chạm xuống phía dưới của cậu thì thấy quả nhiên là đã ngóc đầu lên rồi.

Nâng cầm cậu lên hôn sâu, người kia lập tức có chút hưởng thụ mà ôm lấy cổ anh, đôi môi nóng bỏng dán chặt lấy nhau, giữa hai thân thể không còn một chút khe hở nào.

Vu Nhược Tường đẩy người kia đến bên bệ bếp, kéo áo cậu ra gấp gáp hôn thẳng xuống rồi lại nhanh chóng rời đi, quay lại từ đầu. Lòng ngực, bên rốn, không bỏ qua bất cứ một chỗ mẫn cảm nào. Hạ Trần sáng khoái ngửa cổ lên nhẹ thở dốc, nghe thấy tiếng canh ngân nhĩ hạt sen đang sôi lục bục trong nồi trên bếp, cậu vươn tay tắt lửa đi.

Nụ hôn nhẹ nhàng di chuyển xuống cạnh đến cạp quần rồi lẩn quần ở đó, lại không chịu xuống thêm chút nữa. Bị dằn vặt đến mức có chút vội vàng, cậu vò tóc Vu Nhược Tường thở dốc:

“... Anh học trò xấu... Mẹ nó nhanh lên chút đi.”

Ánh mắt Vu Nhược Tường ngược nhìn từ dưới lên, Hạ Trần chợt cảm thấy anh lúc này rất dã tính, cũng rất... quyến rũ. Dạng này so với Vu Nhược Tường lúc thường dường như rất không giống nhau, nhưng giờ phút này cảm xúc quả thực là thật sự.

Vào khoảnh khắc yếu ớt nhất, khi nơi cần được an ủi bị đầu lưỡi nóng bỏng chạm vào, toàn thân Hạ Trần liền không nhịn được bắt đầu run rẩy. Loại cảm giác hít thở khó khăn ấy nhanh chóng xông lên đầu Hạ Trần, bởi vì lo rằng nếu cứ tiếp tục thì chân mình sẽ mềm nhũn rồi trượt xuống, cậu liền gắng sức chống lấy bệ bếp.

Vu Nhược Tường dùng cả tay lẫn miệng hầu hạ đến mức cậu sung sướng bật lên tiếng rên hừ hừ. Khi chút *** dâng lên cuối cùng phóng ra, Hạ Trần được làm đến thoải mái mà rên rỉ hai tiếng.

Hơi bình ổn lại một chút, yêu nghiệt đang quần lấy Vu Nhược Tường lập tức mỉm cười, không hiểu sao hôm nay anh lại đặc biệt mạnh mẽ.

“Ai, em nói này... Sao hôm nay anh lại như thế ... Là bởi vì đang ở trong nhà bếp sao?”

“...”

Bởi vì bình thường luôn đắm mình làm việc trong nhà bếp cả ngày, cho nên lúc làm ở nhà bếp mới khiến anh đặc biệt hưng phấn? Có lẽ vậy đi – Oa ha ha, vậy ông đây càng muốn làm trong nhà bếp.

Hạ Trần liếm liếm môi, đã làm phải làm đến cùng. Cậu cũng vươn tay chạm xuống phía dưới của Vu Nhược Tường, đúng như cậu dự đoán, của anh cũng đã cứng rồi. Thấy Vu Nhược Tường lập tức ôm lấy cậu chuẩn bị đi vào trong phòng ngủ, Hạ Trần mặt dày nằm sắp xuống tựa bên bệ bếp, cái mông vênh lên quyến rũ:

“Làm ở đây đi... Tiến vào... Nhanh lên chút...”

Dâm mỹ mà động tình.

Thân dưới vừa bị lần sờ đang vận sức chờ tiến lên, là đàn ông thì khi nhìn thấy cảnh tượng như vậy, khả năng miễn dịch và tình cảm lý trí đều sẽ chết sạch.

Thực sự thì, lần này mãnh liệt hơn bất cứ một lần nào trước đây. Cảm giác bị tiến vào từ phía sau rất kích thích, khi người ở đằng sau mạnh mẽ đâm rút, cậu chỉ có thể chôn mặt trong cánh tay mình rên rỉ. Khi làm đến tận cùng thì toàn bộ thân thể cậu vô lực tựa trên bệ bếp lạnh lẽo, mỗi một lần bị thứ kia tiến vào đều mất trọng tâm giống như sắp bị đâm ra ngoài, sau đó lại bị bàn tay của anh ôm eo kéo lại. Đầu gần như sắp đâm đến nút tường, Vu Nhược Tường lại không hề mất đi sự dịu dàng đặt lòng bàn tay bên dưới đầu Hạ Trần.

Hạ Trần chìm trong cao trào rất lâu, cậu có chút hoảng hốt – vậy mà đã thực sự quần lấy Vu Nhược Tường làm trong nhà bếp rồi. Nếu như với người khác, làm tình trong nhà bếp thì sự kích thích sẽ gấp đôi lúc ở trên giường, nhưng với Vu Nhược Tường thì sự kích thích đại khái sẽ tăng lên vô số lần.

Hạ Trần lưỡi biếng nằm im trong bồn tắm nheo mắt thì thầm trò chuyện lúc có lúc không với Vu Nhược Tường, cậu bắt chợt đề nghị:

“Ngày mai mình đi xem phim đi.”

Vu Nhược Tường tựa ở một góc khác vươn tay kéo Hạ Trần ôm vào trong lòng:

“Muốn xem phim gì?”

“Xem Transformers!”

Anh hơi giật mình ngẩn ra.

“Lần trước hỏi em thì không phải em nói là không có hứng thú sao? Bây giờ sắp hết ngày chiếu rồi lại còn muốn xem?”

Hạ Trăn nằm trong lòng anh để mặc làn nước ấm vây lấy hai người.

“Em kể cho anh nghe chuyện này! Hôm trước lúc Tiểu A lái xe đưa em về, lúc ấy vừa đúng giờ tan tầm cao điểm, cả một đoạn đường bị tắc không đi được, em đợi đến chán nên mở nóc xe ra muốn vơ người nhìn tình hình đằng trước thôi. Kết quả là mấy đứa nít ranh đứng ven đường chỉ vào em ồn ào kêu lên, nói cái gì mà ‘Oa! Ô tô kia sắp biến đổi kìa!!’. Mấy đứa nhóc đó đều đã xem Transformers hết rồi...”

Lời này vừa nói ra, Vu Nhược Tường không kìm được liền bật cười hai tiếng.

“Này, anh cười quái gì chứ, không được cười.”

Hạ Trăn cúi kính dùng khuỷu tay chọc anh.

“... Em bảo này, hay là mai hai chúng ta đi xem đi, dù sao cũng sắp cuối tuần rồi. Ngày mai em không có ca làm, bên tiệm thì anh nhờ đám Tiểu Ưu trông chừng một chút là được.”

“Em nói cái gì thì là cái đó.”

Cậu liền đắc ý ngậm nga, nhắm mắt lại ngửa đầu tựa lên bờ vai của Vu Nhược Tường.

— To be continued —

19. Chương 18: Bản Sửa Chữa V2.0

Bản 2.0 là gì chứ, cho dù em muốn bản 3.0, anh cũng sẽ nghe theo ký tên không cãi.

Khi Hạ Trăn nhìn thấy ‘Ba điều quy ước’ lúc đầu của hai người vẫn còn dán trên tủ lạnh trong nhà thì không khỏi cảm thấy có chút buồn cười. Dán lâu như vậy rồi, đã quen với sự tồn tại của tờ giấy này.

Thứ nhất, buổi tối nếu có chuyện quan trọng không về nhà thì phải nói trước cho đối phương.

Thứ hai, không được đưa bạn gái về ngủ qua đêm.

Thứ ba, không được can thiệp vào cuộc sống riêng của nhau.

Bên dưới còn có chữ ký của bên A là Hạ Trăn và bên B là Vu Nhược Tường.

Thế nhưng, mấy điều này lại hoàn toàn không phù hợp với tình hình của bọn họ bây giờ — Vì vậy, sau khi Hạ Trăn cân nhắc suy nghĩ liên tục đã viết lại nó và thăng cấp thành bản chỉnh sửa ver 2.0.

Trong bản chỉnh sửa này, cái gọi là ‘Ba điều’ được chỉnh sửa thành:

Thứ nhất, buổi tối nếu bên A có chuyện quan trọng không về nhà thì phải nói cho bên B trước; buổi tối bên B có chuyện quan trọng không về nhà thì phải thành thật nói rõ trước cho bên A là nguyên nhân, mục đích ở ngoài, khi nào thì về nhà, sau khi được bên A đồng ý thì mới được phép qua đêm ở bên ngoài.

Thứ hai, hai bên A, B đều không được có quan hệ lung tung với bất cứ kẻ nào bên ngoài ngoại trừ đối phương, mang theo người về nhà ngủ là giết, dám thuê phòng bên ngoài chém không tha.

Thứ ba, bên B dưới tình huống chưa được bên A cho phép thì không được can thiệp vào cuộc sống của bên A; bên A vào bất cứ lúc nào đều có quyền can thiệp vào cuộc sống của bên B.

Ngoài ra, yêu cầu bên B tích cực phối hợp hoàn thành một trăm điều dưới đây:

1. Đứng bán hàng ở quầy cả ngày, bên A cảm thấy mệt mỏi thì bên B phải nhẫn nại chịu đựng xoa bóp cho bên A, chân cũng phải xoa bóp. (Biểu hiện tốt bên A sẽ yêu thương bên B.

20. Chương 19: Ghi Chép Nhỏ Về Cơn Bão

Mèo lười nằm trên đùi Vu Nhược Tường, mắt hơi híp lại nghỉ ngơi, đáng đáp vô cùng thoải mái.

Tin tức địa phương lúc bảy giờ tối.

Hạ Trần vẫn giống như một con mèo lười oản người nằm trên sofa nghe bản tin đưa trên TV:

“Tin tức hôm nay, theo dự báo của bộ phận khí tượng, bão Morakot đang đi dọc xuống phía Nam, chậm nhất tối nay sẽ tiến vào đất liền. Ngày hôm nay ở rất nhiều khu vực bão đi qua, lượng mưa và cấp gió đã tăng lên đột biến. Mưa dày đặc không ngừng bay về phía Đông Nam, tốc độ di chuyển của tầng mây đen dày cũng nhanh hơn...”

Chắc, bão về.

Hạ Trần cuộn người nằm trên sofa, một tay chống đầu.

Vu Nhược Tường đi từ trong bếp ra vỗ vỗ căng chân cậu, ý bảo cậu nhường ra một chỗ trống. Hạ Trần cũng rất nghe lời mà ngoan ngoãn thu chân lại, ngồi thẳng dậy xếp bằng trên ghế sofa.

“Bão sắp đổ bộ rồi, chẳng trách chiều hôm nay trời lại tối sầm như thế.”

Vu Nhược Tường nhìn TV không rời mắt, vươn tay qua túm lấy cánh tay Hạ Trần. Kéo một cái, cậu lập tức nằm tựa lên đùi anh.

“... 17 giờ hôm nay, đài khí tượng đã đồng thời phát lời cảnh báo bão và tín hiệu báo động bão màu vàng. Dự báo trong khoảng hai ngày tới thành phố sẽ chịu ảnh hưởng mạnh của mưa bão, mưa to xảy ra cục bộ, mong người dân chú ý đến thời tiết, giảm bớt số lần ra ngoài, đóng kín cửa sổ, bỏ đồ vật ở trên cao xuống, cần phải cẩn thận...”

“Anh có nghe thấy không Vu Nhược Tường?”

“Cái gì?”

Cậu chớp chớp mắt.

“Chị gái dẫn chương trình tin tức nói anh phải giảm bớt số lần ra ngoài kìa ~ ngày mai đừng đến tiệm nữa.”

Dù sao thì ngày mai em cũng không có ca làm.

“Sao như vậy được, trong tiệm chỉ có hai người Tiểu Ưu sẽ bận đến không mở mắt nổi mắt.”

Cậu có hơi không vui.

“Bão sắp đổ bộ đến nơi rồi, còn có ai rảnh việc đến mức ra ngoài uống café ăn đồ ngọt chứ, bằng không ngày mai anh nghỉ bán một ngày đi.”

Ông đây là đang lo lắng cho anh đấy, sao anh lại không biết cảm kích chút nào vậy.

Vu Nhược Tường vuốt ve phần gáy cậu.

“Em đừng lo lắng, sẽ không xảy ra chuyện gì đâu.”

Mắt mở to chớp chớp: Ai nha, anh cũng biết là em lo lắng cho anh cơ đấy.

Tin tức vẫn còn tiếp tục phát, Vu Nhược Tường hỏi:

“Sáng mai ăn bánh bí đỏ được không?”

“Không phải là anh còn muốn đến tiệm à, sao lại vội vàng giống như muốn đi đầu thai vậy... Không bận á, sáng sớm không phải là bận rộn trông nom mọi thứ sao. Làm tùy tiện đi, có cái gì thì ăn cái đó.”

“... Nhóc ngốc, sáng sớm làm vẫn kịp. Anh đã làm xong để vào tủ lạnh rồi, sáng mai bỏ vào nồi là được. Ừm, ngày mai chắc chắn em sẽ lười biếng ngủ dậy muộn, anh sẽ bỏ bánh bí đỏ vào trong nồi cho em, nếu em không muốn ăn lạnh thì cho vào lò viba nhé, đặt một phút là đủ rồi.”

“ ... ”

Vì bão nên nhiệt độ đột ngột giảm xuống. Giữa ngày hè mà không hề cảm thấy oi bức, nếu mở cửa sổ ở ban công ra thì sẽ có gió lùa vào không ngừng, không bao lâu sau thì nghe thấy tiếng giọt mưa thưa thớt đập lên lá cây.

TV trong phòng khách không ngừng truyền ra tiếng nói, có một con mèo lười đang nằm trên đùi Vu Nhược Tường khép hờ mắt nghỉ ngơi, đáng vẻ vô cùng thích ý.

Sáng sớm, cậu mơ mơ màng màng cảm giác anh nhẹ nhàng đặt tay cậu qua, đứng dậy mặc quần áo rồi đi ra khỏi phòng ngủ.

Vị trí bên cạnh trống không, cậu xoay người thay đổi tư thế, trong tai ngoại trừ từng tiếng động nhỏ nhất của người yêu thì còn có tiếng mưa đã rơi tí tách tí tách cả một đêm bên ngoài cửa sổ.

Anh đánh răng, rửa mặt, sau đó đến nhà bếp làm bữa sáng.

Anh luôn rất cẩn trọng, làm việc gì cũng luôn cẩn thận tỉ mỉ. Nếu như Hạ Trần còn đang ngủ thì tiếng nồi bát chậu rửa đều sẽ không phát ra chút tiếng vang nào.

Hạ Trần mơ màng nằm rón trên giường thêm một lát rồi dậy, cậu sợ rằng mình còn nằm dính trên giường nữa thì sẽ lại vùi đầu vào gối ngủ tiếp.

“Sao đã dậy rồi? Còn sớm mà.”

“Ừm... Không ngủ được.”

Đi vào nhà vệ sinh rửa mặt, lúc buồn ngủ lại cầm bàn chải của Vu Nhược Tường lên đánh xong rồi mới nhận ra. Sau khi đánh răng xong thì lên đổi bàn chải của hai người – hì hì, thỉnh thoảng nghịch ngợm một chút, Vu Nhược Tường anh chắc sẽ không trách cứ em đâu nhỉ.

Cháo đậu xanh, bánh bí đỏ, hai thứ vẫn còn ấm, không nóng không lạnh rất vừa.

“Anh đi đây.”

Vu Nhược Tường cầm ô bước ra chỗ huyền quan đi giày.

Hạ Trần ăn xong rồi vẫn còn ngồi bên bàn.

“Anh đi đường nhớ cẩn thận.”

Vu Nhược Tường nhẹ mỉm cười.

“Anh biết.”

Lúc xoay người mở cửa lại nghe thấy Hạ Trần kêu lên một tiếng:

“Anh này...!”

“Hử? Gì vậy?”

Lúc đứng lên thì vội vàng đến mức không cả xô dép, cậu để chân trần chạy qua hôn lên môi anh một cái.

“... Không có gì, em chỉ muốn kêu anh về nhà sớm một chút thôi!”

“... Biết rồi. Em phải ngoan ngoãn ngồi trong nhà đấy, đừng có chạy ra ngoài.”

“Được rồi được rồi đi mau đi, nhớ cẩn thận mỗi bước đi đấy, đừng có để thành vĩnh biệt liệt sĩ là được.”

...

Sau khi bão đổ bộ thì mưa to trút xuống không ngừng nổi, gió thổi mạnh đập vào cửa sổ kêu bang bang, Hạ Trần vội vàng đóng kín toàn bộ cửa lại.

Đến giữa trưa thì Vu Nhược Tường về, toàn thân anh ướt sũng, quần áo ướt đến độ cả vạt áo cũng đang nhỏ nước. Cảnh tượng này quả thực giống như sau khi mặc quần áo nhảy xuống biển bơi vậy.

“Sao lại thành ra thế này!? Ô cửa anh đâu?”

Vu Nhược Tường vội vàng chạy vào nhà vệ sinh rồi cởi quần áo ra ném vào trong giỏ đồ giặt.

“Ồ hỏng mất rồi, gió lớn quá.”

“Hừ, nói bừa. Anh cho là chữ ‘đài’ của người ra là hư danh chắc?”

Tuy là nói như vậy, cậu vẫn cầm một chiếc khăn mặt khô đưa cho anh.

“Đi vào tắm rửa đi, ngày hè mà anh cũng bị cảm được thì đừng trách em không nể mặt cười nhạo anh.”

Nghe thấy tiếng nước vang lên trong phòng tắm, Hạ Trần vắt chân ngồi ở ngoài.

“... Đúng là một người ngốc nghếch mà!”

Bão vẫn chưa tan.

Sáng sớm ngày hôm sau, Vu Nhược Tường đến tiệm từ sáng sớm, lúc ra ngoài thì Hạ Trần vẫn còn đang ngủ.

Trên giá giày đặt ở chỗ huyền quan là một chiếc ô mới mà đêm qua Hạ Trần chuẩn bị cho anh, bên dưới chiếc ô có dán một mảnh giấy lần thứ N:

Lúc ô bị hỏng thì phải học được cách gọi điện thoại về nhà! Anh ngốc!

— To be continued —

21. Chương 20: Công Viên Nước Và Nghiêm Phạt Lúc Về Nhà

Em biết sai rồi, em xin nghiêm túc kiểm điểm, lần sau thực sự không dám nữa.

Giữa những ngày hè này, khu vui chơi đầu tư tiền tài và thiết kế lấy chủ đề chính là nước cuối cùng cũng mở cửa.

Từ ba tháng trước, khi Hạ Trần nhìn thấy phần quảng cáo có nhắc đến nơi như vậy trong tạp chí thì đã ồn ào nói đợi sau khi xây dựng xong thì nhất định phải đến đó chơi. Ngược đầu trông mong tròn ba tháng, ngày thứ hai sau khi công viên nước khai trương thì cậu đã chuẩn bị đầy đủ mọi thứ, kéo Vu Nhược Tường tiến thẳng đến mục tiêu.

Mà khi đó, Tiểu Ưu và Khang Tích đang ai oán trông tiệm.

“Ông chủ đâu rồi?”

” ‘Ngày mai ông chủ của hai người có việc bận nên không thể đích thân đến tiệm, vậy nên anh ấy nhờ tôi báo cho hai người biết.’ — Đây là tin nhắn hôm qua Hạ Trần gửi cho chị.”

“...”

Nghe nói công viên nước này chiếm diện tích hơn một trăm năm mươi mẫu, trong công viên có xây dựng hồ nước, bãi cát, còn có hơn ba mươi loại trò chơi trượt nước mạo hiểm kích thích khác.

Đi vào phòng thay đồ rộng rãi dành cho nam thay quần bơi trước, Hạ Trần thầm cười hì hì quỷ dị.

Thứ bắt mắt nhất trong công viên chính là trò ‘Cơn lốc cát’. Đó là một hồ tạo sóng được thiết kế theo phong cách nhiệt đới, nước biển màu lam cùng bãi cát xinh đẹp khiến người ta cổ cảm giác như bản thân đã được đến vùng nhiệt đới. Mỗi cột sóng sau lại cao hơn cột sóng trước đổ ập về phía mọi người, trên đầu sóng nhấp nhô các loại phao cứu sinh đủ màu sắc cùng từng đoàn nam nữ đứng ở ven bờ, tiếng hét chói tai vang lên liên tục, quả giống như bản thân vừa bước vào một cảnh giới kỳ lạ khác.

Hạ Trần lúc đầu còn không biết độ mạnh của sóng, lúc đứng ở dưới nước còn vẫy vẫy tay gọi Vu Nhược Tường hãy còn ở trên bờ cát:

“Nhanh nhanh xuống đây đi! Không hề đáng sợ đâu, không hề —”

Cậu còn chưa nói dứt lời thì một con sóng lớn từ phía sau ập xuống bao trùm toàn thân cậu, vì thế cậu lập tức la hoảng lên. Vu Nhược Tường đứng ở trên bờ nhìn không được bật cười ha ha, người kia đầu tóc ướt sũng, lỗ tai cũng bị nước vào hô với anh đang ở trên bờ:

“Anh cười cái rắm! Đồ khốn nhà anh xuống đây cho em!!”

Ở trong ‘Phiêu lưu nhiệt đới’, Vu Nhược Tường nằm trên chiếc thuyền cứu hộ mới thuê về trôi nổi lập lờ trên mặt nước, vô cùng thích ý. Lúc đang nghĩ nên quay qua tìm Hạ Trần thì chiếc thuyền đột ngột bị lật úp, anh không hề đề phòng lập tức bị ngã xuống nước. Anh bị sặc mấy ngụm nước nên ho khan vài tiếng, thấy nhóc con kia đang đeo kính bơi đáng vẻ vô cùng đắc ý, lại vì đã thực hiện được trò đùa dai của mình mà chống nạnh cười to – Đây rõ ràng là trả thù trắng trợn!

Hai người cùng ngồi trên chiếc thuyền cũng đủ rộng rãi xuôi dòng đi phiêu lưu. Trong khuôn viên khu ‘Phiêu lưu nhiệt đới’ dài hơn 1200 mét được nói là khu vui chơi dưới nước nội địa dài nhất châu Á, trên đường đi có rất nhiều chỗ vui chơi, du khách có thể tùy ý lựa chọn một trò mà mình cảm thấy hứng thú rồi tùy tiện ‘xuống xe’ vui chơi.

Lúc nhìn thấy ‘Khe sâu can đảm’, Hạ Trần tràn đầy nhiệt huyết càng kích động hơn.

“Cái này này! Nhất định là cực kỳ kích thích!”

Cậu vội vàng kéo Vu Nhược Tường chạy sang bên kia.

‘Đường hoa cáp treo’ cao cao, cả độ cao lẫn độ dốc đều không cần phải bàn, lúc đi lên giống như là bay lên vậy. Thấy người lao từ trên ‘Đường hoa cáp treo’ xuống đều hét chói tai không ngừng, Hạ Trần xuyt xoa:

“Oa, trò này thật là vui. Em muốn chơi trò này!”

“... Thật à?”

“Đúng vậy ~ nào nào, chúng ta đi cùng nhau!... Sao thế? Anh không dám à?”

“...”

Anh là sợ em không dám ấy...

Lúc đứng trên chỗ đài cao nhất chờ đợi, nhìn thấy từng người một ở đằng trước rơi xuống, tốc độ cực nhanh, tiếng kêu cũng thê thảm, Hạ Trần nuốt nước miếng.

“... Vu Nhược Tường... Hình như, rất vui đấy...”

“Hạ Trần, thực sự rất cao.”

“Nói thừa! Em, em biết rõ mà...”

“... Lướt thẳng từ trên xuống như vậy rất khinh khủng.”

“...”

“Thưa ngài?”

Nhân viên cứu hộ trên đài cao gọi Hạ Trần.

Xem ra... cũng chỉ có thể liều mình thôi.

“Lúc trượt xuống thì cố gắng khép chặt hai chân lại, thả lỏng thân thể ngã ra phía sau là được.”

“... Ừm.”

Thấy Hạ Trần bồn chồn giống như sắp phải lên pháp trường, Vu Nhược Tường không khỏi cảm thấy có chút buồn cười, nhóc này trước giờ vẫn luôn như vậy.

“Này, em đừng hồi hộp mà, anh ở ngay phía sau em đấy.”

Hạ Trần mở to mắt nhìn anh hồi lâu rồi nhắm mắt lại trượt xuống. Tiếp đó, Vu Nhược Tường nghe thấy một tiếng hét ‘A

!!!' kéo dài liên tục thảm thiết hơn bất cứ ai.

... Giết lợn cũng không đến mức đó đi?

Vu Nhược Tường trượt xuống ngay phía sau. Lúc tìm được Hạ Trần ở chỗ cửa ra, Vu Nhược Tường cố nén cười hỏi cậu:

“Không cần phải kêu to như vậy chứ?”

Hạ Trần vẫn còn đang đứng trong chỗ nước cạn, nghe vậy thì tức giận vùng chân lên muốn hất hết đám bọt nước về phía Vu Nhược Tường, không ngờ lại không giữ được thăng bằng nên ngã cắm đầu vào trong nước.

Người biến mất?

Vài giây sau Vu Nhược Tường không thấy người liền cuống quýt bơi qua tìm cậu, lại không hề nhìn thấy người đâu.

“Hạ Trần? Hạ Trần!?”

Gọi hai tiếng vẫn không có ai trả lời.

Đeo kính bơi vào tiếp tục bơi vào bên trong, ngụp dưới nước tìm kiếm bóng dáng cậu, anh lo lắng nhờ như xảy ra chuyện gì mất rồi. Từ khu trẻ em nông nhất đến khu nước cạn rồi khu nước sâu, anh đều không tìm thấy cậu.

“Hạ Trần!!”

Lại gọi một tiếng, vẫn không có ai trả lời... Rốt cuộc là ở đâu rồi?!

Vu Nhược Tường bơi lại về khu nước cạn tiếp tục tìm. Người ngụp trong nước, thỉnh thoảng lộ ra nửa thân trên đưa mắt gấp gáp tìm kiếm bóng người quen thuộc. Bất chợt bị người ở dưới nước ôm chặt lấy eo, anh bị dọa giật mình, chân thiếu chút nữa là trượt đi.

Cảm xúc quen thuộc đến không thể quen hơn, ngón tay men đến chỗ bụng dưới sờ soạng một hồi rồi người kia mới vươn ra khỏi mặt nước.

“Hi hi.”

“... Em dọa chết...” Anh.

Còn chưa nói dứt lời thì người kia đã nhẹ nhàng ‘xuyt...’ một tiếng với anh, rồi cậu lại buồng bình luôn vào trong nước. Bàn tay đặt trên eo anh không hề buông ra, trái lại còn lúc có lúc không lướt xuống bên dưới.

Người trong khu nước cạn rất nhiều. Anh có thể cảm giác được có người bơi qua bơi lại bên người anh, nhưng thằng nhóc kia vẫn còn tiếp tục động tác hù hống ở bên dưới. Khi ngón tay của Hạ Trần lướt đến vị trí quan trọng thì Vu Nhược Tường giật mình hoảng sợ vươn tay xuống dưới nước túm lấy cậu.

Người kia cuối cùng cũng bị túm cổ lôi ra, gương mặt tươi cười xấu xa. Biết rõ Vu Nhược Tường cũng sắp phản ứng lại rồi, Hạ Trần cười hai tiếng vô hại ghé sát bên tai anh hỏi:

“Kích thích đúng không?”

Da mặt anh lại không dày như Hạ Trần. Người trong khu nước cạn nhiều như thế, cũng không thể làm gì ngoài việc gõ gõ lên trán cậu:

“Này, em chừa mực một chút cho anh.”

Hạ Trần nhéo mắt ôm trán:

“A, đau đau đau...”

Vu Nhược Tường liếc mắt nhìn cậu thâm nghĩ, không dùng chút lực nào thì đau quá gì?!

...

Đương nhiên, trêu chọc Vu Nhược Tường nhiều lần như vậy ở công viên nước cuối cùng sẽ mang đến sự trừng phạt lúc về nhà.

Chẳng qua việc này không có ý nghĩa giống như trừng phạt thực sự. Ở bên nhau đã lâu, trong lòng Vu Nhược Tường hiểu rõ nhất việc gì có thể coi là trừng phạt nghiêm khắc với Hạ Trần.

Kéo về nhà OOX? – Đương nhiên không phải! Là kéo về nhà rồi từ chối OOX!

Ngày hôm nay Hạ Trần chơi vô cùng vui vẻ, nếu như còn có thể có thêm một buổi tối tràn đầy hạnh phúc nữa thì hôm nay quả thực chính là một ngày hoàn mỹ!

Chỉ đáng tiếc, trời không chiều lòng người, tiểu công nhà cậu cũng không thỏa mãn mong ước của cậu. Khi cậu nghiêng người đến cọ cọ, Vu Nhược Tường liếc mắt nhìn cậu rồi phun ra hai chữ qua kẽ răng:

“Không làm.”

— Năm tia sét đánh xuống.

“Vu Nhược Tường...”

“Không làm.”

“... 555, Vu Nhược Tường...”

“... 666, 777 cũng không làm.”

Biết rõ Vu Nhược Tường không vui vì trò đùa dai của cậu ở công viên nước, Hạ Trần ngoan ngoãn nhận sai:

“... Em sai rồi.”

“Ừ, vậy đi ngủ thôi.”

“Em sai rồi, em sẽ nghiêm túc kiểm điểm, tha lỗi cho em đi...”

Thực ra là muốn nói ‘Làm đi...’

“Tha thứ cho em, ngủ đi.”

Hạ Trần buồn bực thầm nghĩ sao hôm nay anh lại cứng đầu kiên quyết như vậy chứ? Ông đây cũng không tin là anh không muốn tôi!

A ha ha, anh muốn cứng đầu thì ông đây cho anh cứng.

Ôm lấy anh từ phía sau, lay lay anh mấy cái:

“Vu Nhược Tường...”

Em đang chơi xấu đây!

“...”

Không có phản ứng.

Tiếp tục đùa.

“... Chạm vào em một cái đi.”

“Đừng có sờ mó.”

Bàn tay sờ soạng chỗ bụng dưới anh bị gạt ra, không cam lòng, tiếp tục sờ.

...

Hì hì hì hì hì... Đàn ông mà. Lúc nên cứng sẽ cứng, lúc không nên cứng... cũng vẫn sẽ cứng.

“... Em ngoan ngoan chút đi.”

“Không ngoan không ngoan không ngoan...”

Cậu thầm nghĩ, đúng là trò chơi xấu vẫn có tác dụng đó.

“Em biết em sai rồi mà, em sẽ nghiêm túc kiểm điểm lại, lần sau thật sự không dám nữa đâu... Vu Nhược Tường... Cho em đi...”

Mẹ nó, yêu nghiệt.

Không còn cứu vãn được nữa, cũng chỉ đành đổ thừa cho thằng nhỏ của mình không chịu thua kém mà thôi.

...

Sau này Vu Nhược Tường mới biết được, cái câu ‘Em biết em sai rồi mà, em sẽ nghiêm túc kiểm điểm lại, lần sau thật sự không dám nữa đâu...’ của Hạ Trần chính là một câu chơi xấu điển hình.

Bởi vì cậu chưa từng nghiêm túc hối lỗi, cũng chưa từng có chuyện nào mà cậu không dám làm...

— To be continued —

22. Chương 21: Cái Gọi Là Phản Công

Mỗi người đàn ông dù ít hay nhiều đều có một loại ham muốn chinh phục biến thái.

“Phúc hắc thụ là gì?”

“Chính là loại thụ bề ngoài thì dịu dàng nhưng trong đầu thì đầy suy nghĩ xấu xa đó.”

“Vậy phản công thì sao?”

“Chính là lúc bên thụ phát uy, sau đó vị trí công thụ phải đảo lộn.”

“Ồ em biết rồi! Chính là anh Hạ Trần công ông chủ!”

“Trẻ nhỏ thật dễ dạy ~”

Vừa đi từ trong nhà bếp ra liền nghe thấy một câu ‘Hạ Trần công ông chủ’ này, tay hơi run lên một chút, Vu Nhược Tường đen mặt.

“Tiểu Ưu, em đừng có dạy Khang Tích mấy thứ vớ vẩn đó, tránh làm hỏng trụ cột của đất nước trong tương lai...”

“Ai da, trụ cột tương lai của đất nước phải phát triển toàn diện tất cả các mặt đạo đức, trí tuệ, thể chất, vẻ đẹp, siêng năng và hủ bại chứ ~”

Kiến thức của Khang Tích về mấy mặt này gần như là bằng không, nhưng trí tò mò trái lại là một trăm phần trăm, cậu lén lút hỏi:

“Vậy bên làm công đều sẽ để thụ phản công sao?”

Tiểu Ưu nâng cằm:

“Ừm, câu này hỏi hay lắm... Chẳng qua việc đó còn phải căn cứ theo tình huống cụ thể để xác định, không thể vớ đũa cả nắm được. Nhưng cậu biết đấy, đàn ông các cậu luôn có một loại ham muốn chinh phục biến thái, nhất là bên làm công. Chắc... Loại có thể dịu dàng trung khuyến đến cảnh giới xuất sắc giống như ông chủ thể này là cực ít không có mấy đâu... Cho nên chuyện phản công hơn nửa là đều sẽ thất bại.”

“Wow, Tiểu Ưu chị hiểu biết thật đấy.”

Tiểu Ưu đang đắc ý thì lại nghe thấy Khang Tích ngốc nghếch hỏi một câu:

“Vậy có nghĩa là nếu như Hạ Trần phản công thì sẽ thành công? Là ý đó đúng không?”

Tiểu Ưu vì ngại khí thế mạnh mẽ của Vu Nhược Tường truyền đến từ phía bên kia nên đành quệt mồ hôi.

“Khụ khụ, cậu không cần thiết phải lấy ví dụ cụ thể như vậy đâu...”

Thực ra trong lòng cô nghĩ, vấn đề này không phải ở chỗ cậu ta có thể phản công hay không, mà là ở chỗ cậu ta có muốn phản công hay không đó...

“Tiểu Ưu.”

“Dạ...???”

Vu Nhược Tường không hề mất phong độ mà mỉm cười, nhân lúc khách hàng hiện giờ vẫn chưa nhiều nên đưa khăn lau trong tay cho cô.

“Đi nào. Lau hết trong ngoài ba lần, khi nào dọn xong rồi thì gọi tôi.”

Dù sao cô cũng quá nhàn rồi.

“Khang Tích, vào nhà bếp giúp đỡ!”

...

Mỗi người đàn ông dù ít hay nhiều đều có một loại ham muốn chinh phục biến thái.

Cả ngày hôm nay trong đầu Vu Nhược Tường lại chỉ nhớ kỹ câu nói này của Tiểu Ưu.

“Ai da anh đã về rồi.”

Hạ Trần nhếch môi cười, chiếc răng nanh nho nhỏ lộ ra, bỏ tờ tạp chí trong tay xuống bước đến:

“Có mệt lắm không? Muốn tắm rửa, muốn ăn gì đó hay là muốn em?”

Vu Nhược Tường sửng sốt đưa tay qua áp lên trán Hạ Trần:

“... Em bị sốt hay là làm sao vậy?”

“Em biết ngay anh sẽ nói thế...”

Hạ Trần vùng vằng ngồi xuống sô pha.

“Em nói anh nghe này, đây là lời Tiểu A không biết học được ở chỗ nào, cậu ta nói lúc người yêu cậu ta về nhà thì cậu ta vội vàng nói câu này, kết quả người yêu cậu ta vừa nghe câu đó thì quăng một câu ‘Muốn em!’ rồi nhào về phía cậu ta, sau khi xong việc còn hỏi cậu ta: ‘Sao hôm nay em lại nghe lời vậy chứ?’. Em muốn hỏi thử anh một câu như vậy để xem anh có phản ứng gì.”

“... Vậy sao em lại biết rõ anh sẽ trả lời như thế kia?”

“Hừ, anh cũng không nhìn xem em là ai?”

Cậu nằm im trên sô pha lầm bầm.

“... Anh có bao nhiêu sợi lông ông đây cũng biết rõ.”

...

Kích tình qua đi, Vu Nhược Tường ngẩng nhìn Hạ Trần nằm ở bên cạnh anh vẫn còn đang thờ đốc, nửa đùa nửa thật hỏi một câu:

“Thật sự thoải mái vậy à?”

Hạ Trần nghiêng đầu ôm cổ Vu Nhược Tường, chậm rãi nhắm mắt lại cười nói:

“Anh còn chưa đủ lợi hại chắc?”

Nghĩ đến cậu vừa nhắc tới Tiểu A, cho nên anh lại lòng vòng hỏi:

“Tiểu A và bạn trai gần đây vẫn tốt chứ?”

“Ừm, cũng được.”

Giọng nói nhẹ nhàng thật giống như cũng không đang nghiêm túc trả lời.

“Chỉ cần Tiểu A không gây chuyện âm ỉ ngoan ngoãn nằm xuống thì mọi chuyện đều tốt đẹp. Chẳng qua quạ cũng không quạ nổi, lửa còn chưa kịp bùng lên thì đã bị người yêu cậu ta ném lên giường rồi.”

“Cậu ta là 0?”

“Phụt, anh nhìn xem cậu ta như vậy thì có thể là 1?”

Đường như đánh hơi được chút bất thường trong không khí, Hạ Trần ngẩng đầu lên hỏi:

“... Sao nào, tự dừng lại hỏi đến chuyện này làm gì?”

Vu Nhược Tường mỉm cười lắc đầu:

“Không có gì.”

Hạ Trần chống nửa người lên, cười toe toét đến mức hai mắt híp lại, cậu ghé sát qua:

“... Chẳng lẽ, anh muốn thử cảm giác làm 0?”

“Không muốn!”

“Cho dù anh muốn thì em cũng không cho đâu... Ừm, thật đúng là siêu sướng...”

Hạ Trần ngồi lên bên hông anh, chủ động đưa môi lên.

“Tuy rằng em cũng muốn đi vào nơi chưa từng có ai chạm vào của anh...”

Chỉ là, cậu vẫn quen với phương thức thu được khoái cảm lớn nhất mà mình luôn quen thuộc thôi.

Cảm thấy tay cậu lại vươn đến nơi vừa mới tắt lửa, anh hỏi:

“Còn muốn?”

“Anh không được?”

“Em mới không được...”

=====

Ngoài lề:

Nữ vương vung vẩy chiếc roi nhỏ:

“Bottom là địa bàn của ta! Gào gào ~”

— Chính truyện – End —

23. Chương 22: Phiên Ngoại 1: Kịch Trường Ngụy 100 Câu Hỏi

– Thượng –

Nhân vật lên sân khấu: Vu Nhược Tường, Hạ Trần.

Khách mời chủ trì: Thịnh Minh.

Khách mời đặc biệt: Cố An Khang, Lục Tự Quang.

Cận: Chào mừng mọi người ghé thăm sân kịch KUSO thuộc hệ liệt Thiệu quang phần Hamô. o(v)o~~
Nhân vật chính kỳ này chính là Vu Nhược Tường dịu dàng trung khuyển, còn có bạn nhỏ Hạ Trần nhiệt tình vô hạn nữa.

Tiếp theo xin giới thiệu cho mọi người một vị khách quý của kỳ này! Bọn họ là: Cố An Khang người gặp người thích, hoa gặp hoa nở, đẹp trai đến mức nổi cũng phải vỡ; đến từ nhóm Rock N Roll – giọng ca trẻ tuổi Lục Tự Quang, cùng với giảng viên đại học tao nhã kiêm tác giả Internet Thịnh Minh. Ngoài ra, bạn nhỏ Đầu Gỗ trở thành khách quý chủ trì sân kịch kỳ này, gào gào, mọi người hãy chào đón

~~Quần chúng: Vậy cô làm gì...

Cận: Ài, tôi là mẹ ruột đến làm bia đỡ đạn cho bọn họ... == Nhìn xem, bắt đầu rồi!

1.

Đầu Gỗ: Xin hỏi tên của hai người là?

Vu Nhược Tường: Vu Nhược Tường. (Ừm, rất quy củ.)

Hạ Trăn: Hạ Tiểu Trăn ~ (loại quấy rối...) Đầu Gỗ, vì sao cậu lại tên là Đầu Gỗ vậy? (Vò đầu)

Đầu Gỗ:... (im lặng)

Tiểu Quang: Chuyện ấy thì cậu nên đi hỏi người đặt cái tên này. What, Trâu Tử Bùi không đến?

Đầu Gỗ: Cậu ấy đi công tác ở Paris.

Tiểu Quang: (nhớ đến khoảng thời gian chia cách với An Khang mình từng trải qua) Tôi hiểu mà...

An Khang không hiểu gì: Gì đấy, hiểu cái gì? Sao ông đây không hiểu...

Cận: Không khí giữa thụ và thụ tương đối hợp nhau, cho nên cũng đặc biệt hiểu rõ nhau...

An Khang: À, ra là vậy. (cười, châm thuốc) Khó trách tôi không thể hiểu.

Cận: (cười to) Con trai An Khang, cậu chính là tổng công rồi, ngoan.

Hạ Trăn: Vì sao tôi không có tên yêu?

Đầu Gỗ: Vu Nhược Tường ấn xuống: Tên yêu của em là Dâm Loạn.

2.

Đầu Gỗ: Tuổi tác là?

Vu Nhược Tường: 28. (Tiếp tục trả lời rất quy củ.)

Hạ Trăn: 22, meo

~Vu Nhược Tường vươn tay vỗ một cái lên đầu Hạ Trăn: Em meo cái gì mà meo... = =

Cận: A ~ tuổi tác hơn kém nhau thật sự là rất moe mà

~Tiểu Quang: A Sâm với A Trạch cách nhau bảy tuổi.

Cận: An Khang và Tiểu Quang cách nhau hai tuổi.

Đầu Gỗ:... (lầm bầm) Thực ra cũng chả có gì, bằng tuổi cũng rất tốt =///=

3.

Đầu Gỗ: Giới tính?

Vu Nhược Tường: Nam.

Hạ Trăn: Nam.

—— Khách quý xen vào ——

An Khang: Nam.

Tiểu Quang: Nam.

Đầu Gỗ:... Nam.

Cận: Câu hỏi thôi nát gì vậy... (_)

4.

Đầu Gỗ: Cho hỏi tính cách của hai người thế nào?

Vu Nhược Tường: Cũng được, đại khái là dịu dàng.

Hạ Trăn: (vắt chân kiểu nữ vương) Vu Nhược Tường em nói cho anh biết, có đôi khi anh quá dịu dàng, nếu như thỉnh thoảng anh có thể trở nên thô bạo một chút thì em sẽ yêu anh đến chết.

Đầu Gỗ:... (thăm nghĩ trong lòng: Tử Bùi, cậu vẫn cứ tiếp tục dịu dàng là tốt rồi.)

Tiểu Quang bị vuốt quỳ bên cạnh túm lấy: Này, Tiểu Quang, nếu em cũng có thể thẳng thắn một chút thì ông đây cũng sẽ yêu em chết được.

Tiểu Quang lừ mắt lườm thẳng cha bên cạnh một cái đầy xem thường.

An Khang: Chẳng qua hiện giờ ông đây đã yêu em muốn chết, chỉ cần nghĩ đến em là bên dưới đã cứng rồi.

Tàn nhẫn đá vào mông An Khang một cái: Anh câm miệng cho tôi!

(Cận: Về phần tính cách của Hạ Trăn... Nhìn dạng nữ vương này của cậu ta, mọi người có thể hiểu rõ chưa... *mắt nhìn xa xăm*)

5.

Đầu Gỗ: Tính cách của đối phương?

Vu Nhược Tường: ... Một lời khó nói hết.

Hạ Trăn: Người hiền lành.

Đầu Gỗ nói với phía bên kia: A, hai vị khách mời bên đó, ‘Bạo lực thất bại’ đã xong chưa vậy? ==///

An Khang bình tĩnh: Xong rồi, đã để mọi người chờ lâu.

Tiểu Quang lau miệng: Hừ! Cố An Khang anh chờ đấy!

6.

Đầu Gỗ: Hai người gặp nhau lúc nào? Ở đâu?

Vu Nhược Tường: Ở nhà... Là lúc tôi vừa chuyển đến.

Hạ Trăn vừa gật đầu vừa ghé sát lại cọ cọ Vu Nhược Tường.

Vu Nhược Tường: Em ngoan ngoãn một chút cho anh!

Hạ Trăn: Không ngoan không ngoan không ngoan...

Cận: Lại nữa rồi... (_)

— Phỏng vấn thêm các vị khách quý —

Tiểu Quang: là ở Bell Bar, rất nhiều năm trước...

An Khang: Khi đó nhóm của bọn họ biểu diễn cố định ở Bell Bar, tôi nhìn trúng cậu ấy, lúc kết thúc liền mời cậu ấy một ly rượu, sau đó cậu ấy bị ông đây ăn.

Cận: Khụ khụ, An Khang, lúc lên chương trình nên kiểm chế tìm từ khác...

7.

Đầu Gỗ: Ấn tượng đầu tiên với đối phương?

Vu Nhược Tường: Tên yêu của cậu ấy là Dâm Loạn...

Hạ Trăn: Đồ ngốc, giống như một tên lỗ mãng đứng trong phòng khách. Nghe nói Trâu Tử Bùi gọi cậu là Đầu Gỗ, có phải là bởi vì cậu cũng rất ngốc hay không?

Cận: Người ta không ngốc, người ta rất là...

Tiểu Quang: Cái tên Dâm Loạn này nên thuộc về Cố An Khang!

An Khang: (đắc ý) Thế nhưng có người vẫn thích ông đây *** loạn cơ.

Hạ Trăn: (chỉ), Kìa, lỗ tai của Tiểu Quang cậu đỏ kìa!!

8.

Đầu Gỗ: Thích điểm nào của đối phương nhất?

Vu Nhược Tường: Không thể nói rõ được, chỉ là rất thích mà thôi.

Hạ Trần: Tôi làm gì anh ấy cũng thích.

Cận:... Cậu đúng thật là không hề ngại ngần chút nào. = = (nhỏ giọng) Đầu Gỗ cậu thích điểm nào của Tử Bùi nhất?

Đầu Gỗ: Ngay thẳng, có trách nhiệm.

Cận: Tiểu Quang cậu thích điểm nào của An Khang nhất?

An Khang ngâm Marlboro: Nói là cậu ấy thích ông đây *** loạn.

Tiểu Quang:... Đều thích =///=

9.

Đầu Gỗ: Ghét điểm nào của đối phương nhất?

Hạ Trần: Ghét sự dịu dàng quả mức của anh ấy!!!

Đầu Gỗ: (Không thể hiểu nổi, dịu dàng không tốt à, Trâu Tử Bùi dịu dàng thực sự là tốt quá.)

Vu Nhược Tường: Vốn không có chỗ nào đáng ghét.

Cận: Ông chủ cậu quả thực là rất dịu dàng.

10.

Đầu Gỗ: Cảm thấy đối phương và mình hợp nhau chứ?

Vu Nhược Tường: Có.

Hạ Trần: Không có tốt nhất, chỉ có tốt hơn. Chúng tôi còn rất nhiều thứ có thể thử, từ từ rồi tiếp...

Cận: (nhìn nụ cười 'ngây thơ' của Hạ Tiểu Trần) Vì sao tôi cũng sinh ra loại ảo giác rằng Hạ Trần mới là công... , khí thế của ông chủ cậu yếu hơn một chút, hôm nào để An Khang dạy cậu mấy chiêu đi.

Tiểu Quang: Quên đi. Lưu manh vừa xuất hiện thì ai tranh được, vẫn là đừng để tên khốn kiếp đó ra ngoài gây họa cho người khác.

11.

Đầu Gỗ: Xưng hô với đối phương như thế nào?

Vu Nhược Tường: Hạ Trần.

Hạ Trần: Bác sĩ Vu (cọ cọ cọ)

Đầu Gỗ: (toát mồ hôi) Chơi... trò... tình... thú... sao...

Hạ Trần: (nheo mắt cười) Rất sướng đó, về nhà cũng thử với Trâu Tử Bùi nhà cậu xem.

Đầu Gỗ: Thôi, thôi đi...

Cận: An Khang, cậu và Tiểu Quang có chơi vậy không?

An Khang khổ não: Cậu ấy không thích đâu, tôi cũng không muốn bị cậu ấy đá xuống khỏi giường.

12.

Đầu Gỗ: Hy vọng được đối phương xưng hô như thế nào?

Vu Nhược Tường: Gọi thẳng tên là được rồi, không có yêu cầu gì đặc biệt.

Hạ Trần: Nếu như gọi anh là chồng thì anh không thích sao?

Vu Nhược Tường: ...

Hạ Trần: Ai nha nha, không thích thì thôi đi.

Vu Nhược Tường:... Việc này chúng ta về nhà bàn tiếp.

Hạ Trăn: (thần nhiên) Được, vừa làm vừa bàn.

Đầu Gỗ:... (qua chủ đề khác phỏng vấn hai vị khách mời) Hai vị bên này thì sao?

Tiểu Quang: Cứ gọi Tiểu Quang là tốt rồi...

An Khang ôm lấy Tiểu Quang: Vì sao em không thể gọi vài tiếng chồng yêu cho anh nghe thử nhỉ?

Tiểu Quang: Anh mơ đi. Đừng có lằng nhằng, bằng không lúc về sẽ kêu Ken cắn chết anh.

Cận: Ồ ồ, Ken vẫn khỏe chứ? Thay mặt các chị em cho gửi lời hỏi thăm nó nhé

~13.

Đầu Gỗ: Nếu như lấy động vật làm ví dụ thì bạn cảm thấy đối phương là?

Hạ Trăn: Một con chó bự.

Vu Nhược Tường: Yêu nghiệt.

Đầu Gỗ: Yêu nghiệt không phải là động vật...

14.

Đầu Gỗ: Nếu như muốn tặng quà cho đối phương thì bạn sẽ tặng gì?

Hạ Trăn: Bánh quy hạnh nhân không bị nướng cháy.

Vu Nhược Tường: Sao em cứ nhớ mãi chuyện này nhỉ...

Hạ Trăn: Sau khi biết xấu hổ thì phải trở nên dững cảm, hừm hừm. Em chắc chắn sẽ thành công!!!

Vu Nhược Tường vỗ về cận: Ngoan... Nếu tặng quà cho cận ấy thì có lẽ chỉ có nước hoa thôi.

Thế giới nội tâm của Đầu Gỗ: Còn từng bởi vì trên người Trâu Tử Bùi có mùi hương Light Blue mà ghen tuông. =///=

An Khang: Mẹ nó vì sao các người đều hạnh phúc như thế? Vì sao tôi với Tiểu Quang luôn phải bay khắp các nơi, có những lúc ngay cả ngày sinh nhật cũng không thể ở bên nhau?

Cận: (tỏ ra bất bình, trấn an) Nhưng có thể tự bay qua, đóng gói bản thân mình lại tặng cho Tiểu Quang. =v=

Tiểu Quang: Tôi không cần, ném vào thùng rác.

An Khang: Em dám!

15.

Đầu Gỗ: Bản thân bạn muốn có món quà như thế nào?

Vu Nhược Tường: Thực ra vị của món bánh quy hạnh nhân cận ấy nướng không tệ...

Cận: Ông chủ, cận thật đúng là người yêu trong mắt biến thành Tây Thi mà.

Hạ Trăn: Muốn Vu Nhược Tường tự tay làm bánh quy ngon lành! Bánh bơ Blueberry! Bánh Soufflé! Bánh tháp hạnh đào! Còn nữa còn nữa...

Đầu Gỗ: Tham quá không tốt đâu, thực sự... Hàng năm Tử Bùi đều tặng tôi một bài thơ đặt trong phong thư màu trắng...

Cận: Việc này rất lãng mạn mà!!

Đầu Gỗ: Nhưng cận ấy viết thơ rất dở... Nhiều năm như vậy rồi vẫn không hề có tiến bộ.

16.

Đầu Gỗ: Bất mãn với đối phương ở điểm nào? Thường là vì chuyện gì?

Hạ Trăn: Quá dịu dàng.

Tiểu Quang: Đang ở trong phúc lại chẳng biết phúc.

Anh Khang: Em đang nói em à?

Cận: Tiểu Quang... Làm người phải nói thật lòng... Tuy rằng An Khang rất lưu manh nhưng lại luôn dịu dàng... Tôi hiểu rất rõ con trai của mình...

Đầu Gỗ: Ông chủ còn chưa trả lời câu hỏi...

Vu Nhược Tường: Lúc nào cũng muốn.

17.

Đầu Gỗ: Khuyết điểm của bạn là?

Hạ Trăn: Có tệ à? Là tội sao? Em không có thì chẳng lẽ Vu Nhược Tường anh chịu được sao?

Vu Nhược Tường:... Ngoan, đừng quậy.

Tiểu Quang:... Ông chủ anh thật thâm.

An Khang: Thâm quái gì? (Có được một thụ ham muốn không thôi như vậy thì thâm quái gì?)

18.

Đầu Gỗ: Khuyết điểm của đối phương là?

Hạ Trăn: Lười trả lời, lật lại câu 16 tìm đáp án đi.

Vu Nhược Tường: Mấy cái kia của cậu ấy cũng không tính là khuyết điểm, nhiều nhất chỉ là thích chơi xấu.

Tiểu Quang xen ngang: Cố An Khang em nói cho anh biết, em không hài lòng với rất nhiều khuyết điểm của anh.

An Khang: A, nói thử anh nghe xem.

Tiểu Quang: Ví dụ như lúc em chạy đi nơi khác biểu diễn thì anh không bao giờ cho Ken ăn cơm đầy đủ!

An Khang:... Nó có đói nữa cũng không chết được.

Tiểu Quang: Còn nữa!

An Khang (nheo mắt): Còn gì?

Tiểu Quang: (đáy lòng cuộn sóng: Anh đừng có mỗi lần không đeo mũ thì đều bắn ở bên trong!!)... Thôi đi, không có gì.

An Khang cười ngầm hiểu, dựa sát vào hôn cậu: Anh chỉ là không nhịn nổi thôi... Mỗi lần như vậy đến cuối cùng em đều kẹp đặc biệt chặt...

Đầu Gỗ: (đỏ mặt xen ngang) Vì sao chủ đề lại bất chợt chuyển từ một con chó lông vàng sang 18+ vậy...

19.

Đầu Gỗ: Đối phương làm chuyện gì sẽ khiến bạn không vui?

Vu Nhược Tường: Không có.

Hạ Trăn: Không có, cơ bản là anh ấy đều khiến tôi cảm thấy rất sướng.

Cận: Vì sao còn chưa đi được một phần tư mà mọi người đã bắt đầu 18+ hết vậy, mấy người thật tà ác ~ (ôm mặt chạy đi)

20.

Đầu Gỗ: Bạn làm chuyện gì sẽ khiến đối phương không thích?

Hạ Trăn: Nếu như nhất định phải nghĩ là một chuyện thì đại khái chính là ép anh ấy làm ở nhà bếp.

Vu Nhược Tường:... Giống như trên.

Hạ Trần: Nhưng tôi lại rất thích, bởi vì mỗi lần làm ở nhà bếp thì anh ấy đều rất mạnh mẽ.

Cận: Bọn nhỏ, các con có thể kiềm chế một chút trước không... Đường còn dài cứ từ từ...

An Khang: Tiểu Quang không thích tôi bắn bên trong, nhưng thực ra cậu ấy cảm thấy rất sướng.

Tiểu Quang: Cố An Khang anh không nói gì thì sẽ chết à?

Cận: An Khang cậu không nghe thấy lời tôi nói sao... Thôi đi, yêu cầu cậu thuần khiết vốn chính là một sai lầm. Orz

21.

Đầu Gỗ: Quan hệ của hai người đã đạt đến mức độ nào rồi?

Vu Nhược Tường: Chính là mức độ ở chung.

Hạ Trần: Anh vòng vo như vậy làm gì, còn không phải là đã đến mức đó đó rồi sao.

Cận: Khụ khụ, chuyện này không là gì, thuận tiện phỏng vấn bí mật trong ngôi nhà nhỏ của An Khang và Tiểu Quang một chút, có từng bị cún cưng bắt được không?

An Khang: Từng có... Nhưng đây là chuyện bất đắc dĩ, chẳng qua bây giờ không chỉ có một chỗ đó.

Đầu Gỗ: Thỏ khôn có ba hang

~Cận: Đầu Gỗ cậu không cần nói người khác, một hang nữa của cậu còn đang ở Paris đó, đúng là quá xa.

22.

Đầu Gỗ: Lần đầu hai bạn hẹn hò ở đâu?

Hạ Trần: Hẹn hò? Trên giường có tính không?

Vu Nhược Tường: Không nhớ rõ...

Cận: Máy người đều không CJ gì hết, nào nào, Đầu Gỗ nói xem.

Đầu Gỗ: A... Chắc là ở trong trường học đi.

Cận: Không còn chỗ nào khác?

Đầu Gỗ: Cũng có, nhưng lần đầu tiên đã bị kéo đi gặp mẹ cậu ấy...

Cận:...

23.

Đầu Gỗ: Khi đó bầu không khí giữa hai người thế nào?

Hạ Trần: Cậu là đang hỏi lần trên giường đó á?

Đầu Gỗ:... Coi như tôi không hỏi.

24.

Đầu Gỗ: Khi đó đã tiến triển đến mức độ nào? Tôi đã hiểu, bỏ qua câu này.

25.

Đầu Gỗ: Bình thường hay hẹn hò ở đâu?

Vu Nhược Tường: Chắc là Hamo. Lúc cậu ấy không có việc gì thì sẽ đến giúp đỡ.

Đầu Gỗ: Đó cũng coi như hẹn hò...

Hạ Trần: Được rồi, nơi hẹn hò tối đa của tôi và anh ấy chắc là Hamo và trên giường.

Cận:... Cái này phải trách tôi...

26.

Đầu Gổ: Sẽ chuẩn bị những thứ gì vào ngày sinh nhật của đối phương?

Hạ Trăn: Vu Nhược Tường, nếu như là em thì em muốn một hình ghép có ba nghìn miếng, anh có ghép cho em không?

Vu Nhược Tường: Có.

Hạ Trăn: Thật à?

Vu Nhược Tường: Thật.

Cận: Hạ Tiểu Trăn cậu trước khi trả lời thì xem câu hỏi một cái có được không... ()b Ngoài ra, không thấy hai vị khách mời đâu...

27.

Đầu Gổ: Là bên nào tỏ tình trước?

Hạ Trăn: Hi hi, đương nhiên là tôi rồi.

Cận: Kiểm tra lại loại thụ quân chủ động tỏ tình tôi từng viết trước nay thì ngoại trừ tên nhóc thối A Trạch ra cũng chỉ còn tên này...

28.

Đầu Gổ: Bạn thích đối phương đến mức nào?

Hạ Trăn: Giống như cậu thích Trâu Tử Bùi vậy.

Đầu Gổ:... (quệt mồ hôi) Vậy ông chủ thì sao?

Vu Nhược Tường:... Giống như Trâu Tử Bùi thích cậu ấy.

Đầu Gổ:...

29.

Đầu Gổ: Vậy thì, bạn yêu đối phương chứ?

Hạ Trăn: Thế cậu có yêu Trâu Tử Bùi không?

Đầu Gổ: Vì sao câu hỏi nào cũng đều kéo người vô tội như tôi vào = =

30.

Đầu Gổ: Đối phương nói điều gì sẽ khiến bạn cảm thấy bó tay?

Hạ Trăn: Cậu nào cũng thế.

Vu Nhược Tường: Dính lên người tôi rồi nói “Vu Nhược Tường, em muốn...” (máu mũi)

Đầu Gổ: Năng lực chống đỡ quá yếu đúng không?

Vu Nhược Tường:... Cậu thử cọ cọ lên người Trâu Tử Bùi nhà cậu rồi nói ‘Trâu Tử Bùi, em muốn...’ xem, chắc chắn cậu ta cũng sẽ chảy máu mũi.

Đầu Gổ:...

Cận: Tiểu công Trâu đi công tác ở Paris xa xôi chắc chắn sẽ rất hối tiếc vì không đến tham gia tiết mục này!

31.

Đầu Gổ: Nếu như cảm thấy trong lòng đối phương có ôm hoài nghi thì bạn sẽ làm như thế nào?

Hai người không hẹn cùng đáp: Tôi tin tưởng anh/em ấy sẽ không.

Bên cạnh truyền đến tiếng nói: Mẹ nó, vậy lập tức kéo về nhà đẻ xuống.

Sau đó lại truyền đến một tiếng nói khác: Cố An Khang anh cảm miệng cho tôi!

Cận: (mệt mỏi) Chào mừng quay về... Lăn lên giường xong có vui không?

An Khang: Rất sướng.

Tiểu Quang:...

32.

Đầu Gỗ: Có thể tha thứ nếu đối phương thay lòng đổi dạ không?

Hạ Trăn: Vậy cậu có tha thứ nếu Trâu Tử Bùi thay lòng đổi dạ không?

Đầu Gỗ:... Tôi không muốn làm việc này nữa... = =

Vu Nhược Tường: Cậu ấy sẽ không.

An Khang: Thay lòng đổi dạ? Kéo về nhà dè xuống rồi nói, cho dù không giữ được tim thì tôi vẫn muốn thân thể.

(Cận chưa xót, An Khang ~ lúc trước khiến cậu chịu khổ... TAT)

Tiểu Quang: An Khang...

An Khang: Ngoan, qua đây anh hôn một cái.

33.

Đầu Gỗ: Nếu như hẹn hò mà đối phương đến trễ một tiếng thì sẽ làm gì?

Vu Nhược Tường: Đợi thôi.

Hạ Trăn: Tôi không thêm đợi, vô mong đi luôn. Nếu anh ấy còn không đúng hẹn nữa... Hừ.

An Khang: Nếu tôi đến trễ thì sẽ gọi điện báo trước cho em ấy.

Tiểu Quang: Tôi thà rằng anh không nói.

Cận: Chính là có nghĩa 'Tắm rửa sạch sẽ lên giường chờ anh sẵn đi'.

34.

Đầu Gỗ: Bạn thích nhất bộ phận nào trên thân thể đối phương?

Vu Nhược Tường: Môi.

Hạ Trăn: Thật à, chẳng lẽ anh không thích sao?

Vu Nhược Tường: , ... Đừng quấy.

35.

Đầu Gỗ: Về mặt khêu gợi của đối phương?

Vu Nhược Tường:... Thực ra lúc nào cậu ấy cũng rất gợi cảm.

Hạ Trăn: Lúc làm bữa sáng ở nhà bếp, rất nghiêm túc, rất quyến rũ.

Tiểu công Trâu ở Paris hồi âm: Mỗi lần Đầu Gỗ có người ngồi trên sofa nghiêm túc đọc sách thì tôi lại muốn đè cậu ấy xuống =. =

Cận: Quả thật đàn ông khi nghiêm túc rất đẹp trai. Về phần hình tượng của Tiểu Quang và An Khang, mọi người có thể tự tưởng tượng. =v=

36.

Đầu Gỗ: Lúc hai người ở cùng nhau thì có khi nào cảm thấy tim bạn đập mạnh không?

Vu Nhược Tường: Khi đang an ổn làm đồ ăn trong nhà bếp thì cậu ấy đột nhiên chạy qua.

Đầu Gõ: Hử?

Cận: (vuốt ve) Đầu Gõ quả nhiên vẫn là đầu gõ... Chắc chắc, Hạ Tiểu Trăn trả lời câu hỏi đi.

Hạ Trăn: (dáng vẻ thản nhiên) A, lúc nào tìm đập nhanh á? Đại khái là lúc biết rõ anh ấy sắp cắm vào.

An Khang: Chuyện này rất bình thường, (quay sang Tiểu Quang) lúc chuẩn bị tiến vào em cũng cảm thấy rất kích thích đúng không?

Cận:... Chỗ này còn có trẻ vị thành niên nào không thì tốt nhất là tránh đi, giờ mới đến câu 36 = = 37.

Đầu Gõ: Bạn có nói dối đối phương không? Bạn giỏi nói dối chứ?

Hạ Trăn: Tôi sẽ không nói dối.

Vu Nhữc Tường: Ừm, sẽ không.

Hạ Trăn: Anh cũng không nói dối nổi đúng không? Thành thật như gì ấy.

38.

Đầu Gõ: Lúc làm việc gì cảm thấy hạnh phúc nhất?

Hạ Trăn: Không thể nghi ngờ là lúc làm việc đó rồi.

Vu Nhữc Tường: Lúc hai người ở cùng nhau, hoặc là lúc làm bánh ngọt.

Cận: Thật sự rất muốn nếm thử bánh ngọt ông chủ làm =~=

Đầu Gõ: Quả thực là ăn rất ngon! Đề cử món chocolate hạt dẻ, bánh bơ Blueberry cũng được. (Đều từng là thứ tiểu công Trâu mang đến làm mật ngọt dụ dỗ đó.)

39.

Đầu Gõ: Đã từng cãi nhau chưa?

Vu Nhữc Tường: Chưa.

Hạ Trăn: Chưa. Tôi cũng muốn thử một lần, nhưng việc này còn phải hỏi tình tiết mẹ ruột đặt ra cho truyện. (buông tay)

An Khang: Sau khi cãi nhau thì mẹ nó tình cảm sẽ thăng hoa, thực sự.

Tiểu Quang: (liếc mắt)... Giỏi thì anh thử nữa xem?

40.

Đầu Gõ: Vì sao lại cãi nhau?

Trăm miệng một lời: Không cãi nhau.

Tiểu Quang:... Bởi vì một ít hiểu lầm.

41.

Đầu Gõ: Sau đó làm hòa thế nào?

Tiếp tục: Không cãi nhau.

Tiểu Quang: Khó nhục kế.

Đầu Gõ: Là sao?

An Khang: (ngậm thuốc cười) Thực ra cũng chỉ là cứ đứng mãi ở bên dưới tòa nhà chờ cậu ấy, ngày đó mưa rất to. Khi ấy toàn thân ông đầy ướt sũng, cậu ấy liền đau lòng.

Tiểu Quang:... Tôi mặc kệ anh ướt hay không ướt ấy. (Thực ra lúc đó là bị một câu 'Anh thật sự chỉ có một mình em' làm cảm động. ^0^)

42.

Đầu Gỗ: Kiếp sau còn hy vọng làm người yêu không?

Vu Nhược Tường: Ừm.

Hạ Trăn: Có, bottom vẫn phải là của tôi.

Cận: Nhận thức muốn làm thụ của cậu ta mạnh mẽ đến mức chắc đã bám hằn vào sinh mệnh rồi... Orz

43.

Đầu Gỗ: Lúc nào sẽ cảm thấy mình được yêu?

Hạ Trăn: Lúc được anh ấy ôm.

Vu Nhược Tường: Lúc cậu ấy thay đổi rất nhiều vì tôi.

Tiểu Quang: Lúc nhuộm tóc cho tôi thì nói muốn ở cùng nhau đến khi bạc đầu.

Anh Khang: Lúc H cậu ấy gọi tên tôi.

Cận: Khụ, phỏng vấn thêm người chủ trì

~~Đầu Gỗ:... Lúc bay từ Paris về nói đã không bảo vệ tôi cẩn thận.

44.

Đầu Gỗ: Phương thức biểu hiện tình yêu của bạn là?

Vu Nhược Tường: Cố gắng hết sức mình đối xử với cậu ấy thật tốt.

Hạ Trăn: Ăn sạch hết những gì anh ấy làm.

Cận: Này chẳng là gì cả... Với tay nghề của ông chủ thì ăn sạch là chuyện đương nhiên.

Tiểu Quang: (nhìn An Khang) Sao đồ ăn anh nấu lại khó ăn vậy?

An Khang: Này, chẳng phải là vẫn có món ăn ngon sao?

Tiểu Quang: Anh nói mỳ ăn liền hả?

An Khang: Mẹ kiếp...

Cận: An Khang, không phải chỉ có mình cậu đâu... Người đang ở Paris xa xôi cũng không biết nấu cơm.

45.

Đầu Gỗ: Lúc nào bạn cảm thấy 'Người ta không còn yêu mình nữa'?

Vu Nhược Tường: Hiện tại vẫn chưa từng cảm thấy như thế.

Hạ Trăn: Giống trên.

An Khang: Lúc Tiểu Quang đối xử với Ken tốt hơn tôi.

Tiểu Quang: Anh nhất định phải ghen tuông với một con chó à...

46.

Đầu Gỗ: Bạn cảm thấy có thể ví đối phương với loại hoa nào?

Toàn bộ đều im lặng.

Đầu Gỗ:... Mọi người phối hợp thật đều. Được rồi, bỏ qua câu này.

47.

Đầu Gỗ: Hai người đã từng giấu diếm nhau chuyện gì chưa?

Hạ Trăn: Lén học làm bánh quy sau lưng anh ấy có tính không?

Đầu Gỗ: Không tính.

Hạ Trăn: Vậy thì không có

~Vu Nhược Tường: Ừm, không có.

48.

Đầu Gỗ: Cảm giác tự ti của bạn đến từ...?

Hạ Trăn: Cảm giác tự ti là gì, có ăn được không?

Vu Nhược Tường: Không có sự nghiệp lớn, cũng không có tham vọng gì.

Hạ Trăn: Đồ ngốc, anh như bây giờ là rất tốt rồi, em thích những món anh làm.

Đầu Gỗ: Tôi cũng thích ~ =///=

Tiểu Quang: Ngon vậy sao, nói rồi tôi cũng muốn ăn.

An Khang: Hôm nào anh đi mua cho em.

Cận: Bởi vì tình nhân ghé thăm nhiều lần, vậy nên Hamo liền hồng... Orz

49.

Đầu Gỗ: Quan hệ của hai người là công khai hay bí mật?

Vu Nhược Tường: Công khai.

Hạ Trăn: Người trên Trái đất đều biết hết

~50.

Đầu Gỗ: Bạn cảm thấy tình yêu dành cho đối phương có thể kéo dài vĩnh viễn không?

Cận: Đó là câu hỏi cực kỳ không có chất lượng, các vị hàng hiệu đều lười không muốn trả lời = =

— To be continued —

Kịch trường ngày 100 câu hỏi

– Hạ –

Nhân vật lên sân khấu: Vu Nhược Tường, Hạ Trăn.

Khách mời chủ trì: Thịnh Minh.

Khách mời đặc biệt: Cố An Khang, Lục Tự Quang.

51.

Đầu Gỗ: Xin hỏi bạn là bên công hay bên thụ?

Hạ Trăn: Tôi là thụ, chắc chắn

~Vu Nhược Tường: Ừm, tôi là công.

Đầu Gỗ: Có từng phản công không?

Vu Nhược Tường: Cậu ấy không thích...

Hạ Trăn: Đầu Gỗ cậu từng làm chưa? Oa, Trâu Tử Bùi thương cậu như thế, nếu cậu nói muốn thì cậu ta nhất định sẽ đồng ý đúng không?

Đầu Gỗ:...

Cận: Câu hỏi này đến lượt người ta thì vẫn còn chưa nghĩ đến đâu, ai kêu người ta là Đầu Gỗ chứ = =

Hạ Trăn: (độc miệng) Ai nha, chẳng qua thấy cậu ấy ngơ ngác quá, có biết phải cầm vào chỗ nào không đấy?

Đầu Gỗ: (đỏ mặt) Cái này sao có thể không biết được?!

Tiểu Quang (vắt chân lạnh nhạt): Có An Khang anh còn thiếu tôi mười bốn lần, mẹ nó anh nhớ kỹ cho tôi.

An Khang (cười giả ngu): Cái gì, cái gì?

52.

Đầu Gỗ: Vì sao lại quyết định như vậy?

Vu Nhược Tường: Đây là chuyện không có cách nào cả, quyết định dựa vào thuộc tính thôi...

Hạ Trăn: Đúng, chính là do tôi quyết định.

Tiểu Quang (tiếp tục ném ánh mắt khinh thường về phía An Khang): Anh bớt giả ngu cho tôi.

An Khang: Em nói gì thế, mười bốn lần cái gì, anh không hiểu đâu...

Tiểu Quang: Ít giờ trò lưu manh, anh đã đồng ý để cho tôi đề.

An Khang (nhỏ mồm hơi lạnh): Em đúng là tính kỹ từng lần một...

53.

Đầu Gỗ: Bạn có vừa ý với tình trạng bây giờ không?

Vu Nhược Tường: Hiện giờ rất tốt, vừa ý.

Hạ Trăn: Rất vừa ý

~54.

Đầu Gỗ: Nơi H đầu tiên?

Vu Nhược Tường: Trong nhà, trên giường.

Hạ Trăn: Giống trên

~Tiểu Quang: Chúng tôi ở khách sạn.

An Khang: Khi đó là 419 mà, đương nhiên tùy tiện tìm một khách sạn nào đó để giải quyết thôi. Khi đó anh còn chưa thực sự muốn chơi em đâu.

Tiểu Quang:...

Đầu Gỗ: (nhỏ giọng) Trong nhà, trên sàn nhà trong phòng khách, bia vẫn còn đầy trên mặt đất...

55.

Đầu Gỗ: Cảm giác lúc đó?

Hạ Trăn: Sung sướng. Bình thường trông anh ấy lúc nào cũng thành thật ngốc nghếch, nhưng lúc làm thì lại thực sự rất được.

Cận: Nói nhảm mà, bằng không tính phúc của cậu đến từ đâu

Vu Nhược Tường: Ừm, rất kích thích.

Cận: Bởi vì trước giờ đều chưa từng phóng túng như thế =,=

56.

Đầu Gỗ: Dáng vẻ của đối phương lúc đó?

Vu Nhược Tường: Chính là bộ dáng khiến người ta rất muốn phun máu mũi, tự mình bò đến quỳ rũ tôi.

Cận: JMS xin hãy tưởng tượng tự do...

Hạ Trăn: Dịu dàng. Thực ra khi đó tôi rất cảm động.

Cận: Trước đó chẳng lẽ là cậu bị làm thô bạo đến quen rồi...

An Khang: Tiểu Quang như thế nào vào lần đầu tiên á? Hình như cậu ấy bị tôi làm rất đau, còn quệt nước mắt nước mũi tèm lem nữa.

Tiểu Quang: Nào có?!

An Khang: (bình thần): Khi đó tôi nghe thấy cậu ấy kêu "An", còn cho rằng cậu ấy là đang gọi tôi cho nên càng hưng phấn...

Cận: Có vẻ như đã nhắc đến chuyện đau lòng ==

Tiểu Quang: (kéo An Khang) Đây... Chuyện từ năm nào rồi, còn nhắc đến nữa.

57.

Đầu Gỗ: Câu nói đầu tiên của bạn vào buổi sáng sau đêm đầu tiên là?

Vu Nhược Tường: Không nhớ.

Hạ Trăn: Nhớ cái này làm gì...

Tiểu Quang: Tôi cũng không nhớ...

An Khang: Em còn chả thèm đánh rắm đã đi mất rồi mà.

Đầu Gỗ: Sao lại đều không nhớ rõ thế ==

Hạ Trăn: Sau khi Trâu Tử Bùi ấy với cậu xong, đã nói gì đầu tiên vào buổi sáng?

Đầu Gỗ:... A, cậu ấy hỏi tôi: "Tỉnh rồi?"

An Khang: F*ck, cái đó mà cũng nhớ rõ ==b

Hạ Trăn: Tiếp đó thì sao?

Đầu Gỗ: (cố gắng nhớ) Sau đó á... Cậu ấy nói "Chào buổi sáng".

Hạ Trăn: (chớp mắt) Sau đó nữa thì sao?

Đầu Gỗ: Sau đó cậu ấy cười nhìn tôi, nói: "Chỉ có con nít mới mặc quần áo như vậy".

Hạ Trăn: (vỗ vai) Trí nhớ của Đầu Gỗ cậu thật tốt!

Cận: Chắc chắn, nhớ kỹ từng câu nói, nếu để Trâu Tử Bùi biết còn không vui chết...

58.

Đầu Gỗ: Số lần H mỗi tuần?

Vu Nhược Tường: Chưa từng tính, chắc khoảng năm lần đi?

Hạ Trăn: Hử? Chỉ có năm lần á?

Cận: Hạ Tiểu Trăn cậu muốn thận hư sao... Lại còn "Chỉ có năm lần", chịu không nổi đâu.

An Khang: F*ck, khoe khoang công khai trước mặt ông đây sao? Tôi cũng muốn năm lần!!! Gào

~Cận:... Cậu và Tiểu Quang là do nguyên nhân công việc, không thể nào luôn ở bên nhau từng phút từng giây được.

Tiểu Quang: (biu môi) Với kiểu làm này của anh ta, cũng không cách khoảng một tuần năm lần xa lắm đâu...

Cận: Gào gào, chúng tôi đã hiểu, đã hiểu! Oa ha ha

~59.

Đầu Gỗ: Cảm thấy mỗi tuần mấy lần là lý tưởng nhất?

Vu Nhược Tường: Thuận theo tự nhiên.

Hạ Trăn: Dựa vào tình thú để quyết định.

60.

Đầu Gỗ: Lúc H là như thế nào?

Vu Nhược Tường: Chắc là khá truyền thống...

Hạ Trăn: H kiểu anh sướng em cũng sướng.

Cận: Ông chủ, tôi không cảm thấy H cùng yêu nghiệt sẽ còn truyền thống được như thế nào = = Hỏi nhỏ một câu, có từng chơi trò gì BT không?

Vu Nhược Tường:... Khụ, có lẽ là không.

Hạ Trăn: Nhưng thỉnh thoảng cũng muốn tăng thêm tình thú mà

~~Cận: (mắt sáng rực) Ví dụ?

Vu Nhược Tường:... Thả thêm miếng đá vào.

Cận: (ôm mặt) Tôi không có viết như thế, là các người tự muốn!

An Khang: Chậc, hôm nay về nhà thử xem.

Tiểu Quang: Anh cút!

61.

Đầu Gỗ: Nơi mãn cảm nhất của bản thân?

Hạ Trăn: Không biết... Vu Nhược Tường, chỗ mãn cảm của em ở đâu?

Vu Nhược Tường: (bình tĩnh) Liếm chỗ nào em cũng kêu. Orz

62.

Đầu Gỗ: Nơi mãn cảm nhất của đối phương?

Vu Nhược Tường: Như câu trên.

Hạ Trăn: Ừm, đại khái là cậu nhỏ của anh ấy đi.

An Khang: Ha, Tiểu Quang cực kỳ thích được liếm cổ và lưng lúc làm. Cậu ấy cực kỳ sướng nếu được tiến vào từ phía sau.

Vu Nhược Tường: Hạ Trăn không thích bị tiến vào từ phía sau nhất... Có lẽ là bởi vì quá bị động.

Cận: Vậy cậu ấy thích loại nào?

Vu Nhược Tường: = =+ cái này còn phải hỏi chắc?

Đầu Gỗ:... Là tư thế cưỡi?

Vu Nhược Tường: Cô xem, Đầu Gỗ còn hiểu được này.

Đầu Gỗ: Tôi không phải là đầu gỗ >

Từ Paris có tiếng hò hét truyền đến: Chỉ có tôi được gọi em ấy là Đầu Gỗ!!

63.

Đầu Gỗ: Dùng một câu nói để hình dung khi H thì đối phương...?

Vu Nhược Tường: Lẽ nào muốn tôi nói là ướt át sao...

Hạ Trăn: Lúc H anh ấy đặc biệt ít nói...

Tiểu Quang: Lúc H anh ta nói cực kỳ nhiều... lại còn toàn là mấy lời hạ lưu.

An Khang: Nhưng em lại thích nghe.

Tiểu Quang: Thối lắm!

64.

Đầu Gỗ: Nói thẳng ra thì bạn thích H không?

Hạ Trăn: Thích chứ.

Vu Nhược Tường: Thích.

65.

Đầu Gỗ: Nơi H phổ biến?

Vu Nhược Tường: Giường.

Hạ Trăn: Nhà bếp, nhà bếp, tôi muốn nhà bếp! (bị đánh)

Vu Nhược Tường:... Em yên lặng chút cho anh.

Tiểu Quang: Trên giường.

Anh Khang: Nhưng cũng từng có chỗ khác, trong xe này, trên sân thượng cũng có nữa...

Cận: Tôi không có viết trên sân thượng, mấy người đứng là kỳ lạ ==

66.

Đầu Gỗ: Địa điểm H bạn muốn thử?

Hạ Trăn: Nhà bếp, nhà bếp!

Vu Nhược Tường: Không phải em đã sớm thử qua rồi sao...

Hạ Trăn: Còn muốn ở nhà bếp...

An Khang: Thực ra tôi khá muốn thử ở hậu trường phía sau sân live của cậu ấy lần này... Mẹ kiếp, khẳng định là cực kỳ kích thích.

Tiểu Quang: Anh đủ rồi...

67.

Đầu Gỗ: Tắm trước khi H hay là sau khi H?

Vu Nhược Tường: Trước sau đều có.

Hạ Trăn: Em cho rằng là anh đợi không kịp, oa ha ha

~Tiểu Quang: Tắm lúc nào cũng là việc vô ích nhất.

Cận: Bởi vì tắm xong sẽ làm, làm xong lại tắm, tắm xong làm tiếp đúng không?

Tiểu Quang: (im lặng)...

68.

Đầu Gỗ: Trước khi H có giao hẹn gì không?

Vu Nhược Tường: Không có.

Hạ Trăn: Tôi chỉ có sau khi xong một lần thì muốn anh ấy làm tiếp lần nữa.

69.

Đầu Gỗ: Bạn và người yêu có từng phát sinh quan hệ *** với người khác ngoài người yêu chưa?

Vu Nhược Tường: Trước đây từng làm với bạn trai cũ.

Hạ Trăn: Giống như trên.

Cận: Hạ Tiểu Trăn cậu và ông chủ không ở cùng một đẳng cấp, cuộc sống của cậu lúc trước quả thực là vô cùng thối nát được không...

Tiểu Quang: Tôi chưa từng có.

Cận: (vuốt ve) Tiểu Quang chính là bé ngoan.

Đầu Gỗ: Tôi cũng chưa từng có...

Cận: Đầu Gỗ cũng là một bé ngoan.

70.

Đầu Gỗ: Đối với quan niệm "Nếu như không chiếm được con tim thì ít nhất cũng có được thân thể", bạn giữ thái độ tán thành hay là phản đối?

Vu Nhược Tường: Không đồng ý.

Hạ Trăn: Không đồng ý. Tôi muốn cả thân thể lẫn con tim.

An Khang: Đồng ý.

Tiểu Quang: Không có khí phách!

An Khang: Anh không cần khí phách, anh chỉ muốn em...

Tiểu Quang: (gạt phẳng móng vuốt của người nào đó vừa duỗi sang) Đừng có dính qua đây!

71.

Đầu Gỗ: Nếu như đối phương bị tên côn đồ OO, bạn sẽ làm thế nào?

Vu Nhược Tường: Việc đó không có khả năng...

Hạ Trăn: Tôi cũng cảm thấy việc này không thể nào, chắc luôn.

An Khang: Cậu ấy là của tôi, kẻ khác đừng hòng chạm vào.

72.

Đầu Gỗ: Bạn sẽ cảm thấy xấu hổ trước hay sau khi H?

Vu Nhược Tường: Không.

Hạ Trăn: Thấy xấu hổ? Sao có thể...

An Khang: đương nhiên là không.

Tiểu Quang: Ừm, không đâu.

An Khang: Trước đây thì em có.

Cận: Gào ~ mấy người đều thật thản nhiên. Nhưng Đầu Gỗ vẫn sẽ có chút xấu hổ... Đúng không Đầu Gỗ?

Đầu Gỗ:...

73.

Đầu Gỗ: Nếu như một người bạn tốt của bạn nói "Tôi rất cô đơn, cho nên chỉ có đêm nay thôi, làm ơn..." rồi mong H, bạn sẽ...?

Vu Nhược Tường: Từ chối, hơn nữa tôi cũng không có loại bạn như thế.

Hạ Trăn: Ông đây đã rửa tay gác kiếm, sẽ không có kẻ nào đến tìm tôi.

74.

Đầu Gỗ: Bạn cảm thấy mình rất am hiểu H không?

Vu Nhược Tường: Tạm được.

Hạ Trần: A ha ha ha, đây quả thực có thể viết vào một trong những sở trường đặc biệt của tôi.

Cận: Các đồng chí nhớ kỹ, sở trường đặc biệt của Hạ Tiểu Trần là lăn lên giường. = =

75.

Đầu Gỗ: Vậy đối phương thì sao?

Vu Nhược Tường: Khỏi phải nói.

Hạ Trần: Anh ấy rất được...

Tiểu Quang: Anh ta là tay già dặn.

An Khang: Tuyệt đối là loại càng ngày càng giỏi.

76.

Đầu Gỗ: Khi H thì hy vọng đối phương sẽ nói gì?

Hạ Trần: Anh ấy vốn không cần phải nói gì cả, lúc ít nói càng có vẻ đẹp trai hơn.

Vu Nhược Tường: Tôi thích nghe cậu ấy gọi tên tôi, rất quyến rũ.

An Khang: Rất nhiều đó, ví dụ như nói tôi đâm cậu ấy rất sướng, tôi muốn khiến cậu ấy thành thật nói nhiều lời một chút.

Cận: Con trai, cậu lại đùa giỡn lưu manh... Orz

77.

Đầu Gỗ: Cậu thích biểu cảm nào của đối phương lúc H nhất?

Hạ Trần: Loại nào của Vu Nhược Tường tôi cũng thích!

Vu Nhược Tường: Đại khái là lúc đỏ mặt.

Đầu Gỗ: Hạ Trần cũng sẽ đỏ mặt sao...

Cận: Đầu Gỗ, người ta khác cậu, người ta là sướng đến đỏ mặt.

An Khang: Tôi thích thấy cậu ấy vì sướng mà nhúu mày, sướng đến mức không nhịn được phải kêu lên.

Cận: Cậu vừa mở miệng thì chắc chắn chính là 18+... Đây là gì, Tiểu Quang tôi biết rõ cậu thích nhất là lúc An Khang hôn lên trán cậu, không cần quá xấu hổ mà.

78.

Đầu Gỗ: Bạn cảm thấy có thể H với người ngoài người yêu chứ?

Trăm miệng một lời: Không thể.

79.

Đầu Gỗ: Bạn có hứng thú với SM không?

Hạ Trần: Cũng được... Nếu như anh ấy thích thì tôi sẽ cân nhắc một chút.

Vu Nhược Tường: Tôi không quen thuộc về mặt đó...

An Khang: Tiểu Quang không thích nên không thể làm được.

Cận: An Khang cậu thật nghe lời. = =

An Khang:... Sẽ bị cậu ấy đá xuống giường đó.

80.

Đầu Gỗ: Nếu như đối phương đột nhiên không đòi hỏi thân thể của bạn nữa, bạn sẽ...?

Vu Nhược Tường: Chuyện này vĩnh viễn không thể nào...

Hạ Trăn: Vậy thì chủ động đòi hỏi anh ấy đi

~Cận: Việc này cậu đã làm nhiều rồi, chúng tôi hiểu.

Tiểu Quang: Việc đó là không thể.

Cận: Tiểu Quang thật tự tin. Orz

Tiểu Quang: Không thì cô nghĩ kể mới hai ngày không gặp đã giống như sói đói nhào lên người khác là ai hả?

81.

Đầu Gỗ: Quan điểm của bạn về ngoại tình?

Hạ Trăn: Vô sỉ.

Vu Nhược Tường: Như trên.

An Khang: Tùy đối tượng.

Đầu Gỗ: Tại sao?

An Khang: Nếu như chỉ thuần túy là chơi bời trước khi là người yêu thì tôi hoàn toàn không bận tâm.

Tiểu Quang: Anh không cần phải ôm loại suy nghĩ mang tính huyền tưởng này, tôi sẽ không phối hợp với anh.

82.

Đầu Gỗ: Chuyện đau khổ trong khi H là?

Hạ Trăn: Chưa từng cảm thấy đau khổ.

Vu Nhược Tường: Dục vọng của cậu ấy luôn là không đáy...

83.

Đầu Gỗ: Cho đến giờ, nơi khiến bạn cảm thấy hưng phấn nhất, lo lắng nhất trong khi H là?

Hạ Trăn: Nhà bếp, nhà bếp

~~Vu Nhược Tường: Ừm, quả thực là nhà bếp...

Hạ Trăn: Ai u

~84.

Đầu Gỗ: Bên thụ từng chủ động làm chuyện quyến rũ chưa?

Vu Nhược Tường: Rất nhiều rồi.

Hạ Trăn: Gì, đây không phải là rất bình thường sao?

An Khang: Có đôi khi cậu ấy không hề tự nhận ra là bản thân đang quyến rũ tôi.

Tiểu Quang: F*ck! Lúc nào?

An Khang: Rất nhiều lần...

85.

Đầu Gỗ: Khi đó biểu hiện của bên công ra sao?

Hạ Trăn: Rất bình thản. Bởi vì số lần tôi chủ động quá nhiều, anh ấy đã quen. = =

Tiểu Quang: Thực ra lúc nào về mặt của anh ta cũng là vừa lưu manh vừa hạ lưu, tôi cũng quen rồi.

Cận:... Ba vị thụ quân nên giao lưu cảm tưởng một chút.

86.

Đầu Gỗ: Công từng có hành vi thô bạo chưa?

Vu Nhược Tường: Chưa từng.

Hạ Trăn: Đó là bởi vì anh dịu dàng mà.

Đầu Gỗ: Ủm, Tử Bùi cũng chưa từng. Nói không muốn là không, còn không cả cứng lên nữa.

Tiểu Quang: Tốt tốt. Cuộc sống của hai người thật rất hạnh phúc.

An Khang: Bớt vậy đi, lúc anh thô bạo rõ ràng em cũng hưng phấn hơn không ít đâu.

Tiểu Quang: =+= Cố An Khang tôi nhắc lại một lần nữa, anh câm miệng. Đừng quên anh còn thiếu tôi mười bốn lần.

87.

Đầu Gỗ: Lúc đó phản ứng của bên thụ?

An Khang: Dáng vẻ rất từ chối, thực ra là rất sướng.

Tiểu Quang: Mười bốn lần.

An Khang:...

88.

Đầu Gỗ: Đối với bạn thì "đối tượng H" lý tưởng là?

Vu Nhược Tường: Chính là như hiện tại.

Hạ Tiểu Trăn gật đầu.

89.

Đầu Gỗ: Đối phương hiện tại phù hợp với lý tưởng của bạn không?

Hạ Trăn: Phù hợp. Vu Nhược Tường em yêu anh! ^0^

Vu Nhược Tường: A... Sao em lại đột nhiên bày tỏ...

Hạ Trăn: Bày tỏ tình cảm ~ thích thì cứ nói đi, anh không thích?

Vu Nhược Tường:... Không, không phải là không thích. =//=

90.

Đầu Gỗ: Trong H có từng sử dụng qua loại đạo cụ nào không?

Vu Nhược Tường: Miếng đá lạnh... Có tính không?

Đầu Gỗ: đương nhiên là tính...

Vu Nhược Tường: Thuốc bôi trơn.

Đầu Gỗ: Cũng có thể coi là vậy.

Hạ Trăn: Còn từng có rượu đỏ!

Vu Nhược Tường: A? Em, em nói là lần đó...

Cận: Lần này... Các người không CJ.

Đầu Gỗ: Không phải là nói "Nơi có dụ thụ là không có CJ" sao?

Cận: Câu này rất hay!

91.

Đầu Gỗ: Lần đầu tiên của bạn là lúc nào?

Vu Nhược Tường: Không nhớ rõ.

Hạ Trăn: Không nhớ rõ, dù sao thì cũng là quá khứ rồi.

Tiểu Quang: Chính là lần đầu tiên làm với Khang An.

92.

Đầu Gỗ: Đối tượng khi đó có phải là người yêu bây giờ không?

Vu Nhược Tường & Hạ Trăn: Không phải.

An Khang: Không phải.

Tiểu Quang: Là anh ta.

An Khang: Dù sao ông đây cũng phải có chút kinh nghiệm chứ, bằng không thì đề em kiểu gì.

Cận:... Lý do thật thối nát. = =

93.

Đầu Gỗ: Bạn thích được hôn chỗ nào nhất?

Hạ Trăn: Chỗ nào cũng được, chỉ cần là Hạ Trăn.

Vu Nhược Tường: Ừm, có lẽ là bên dưới...

Cận: Là đàn ông thì đều thích chỗ đó được không.

Tiểu Quang: Môi.

An Khang: Không phải chứ? Rõ ràng em thích anh liếm chỗ đó của em nhất.

Cận:...

94.

Đầu Gỗ: Bạn thích hôn chỗ nào của đối phương nhất?

Hạ Trăn: Cổ, gặm gặm gặm.

Vu Nhược Tường: Bên dưới, cậu ấy thích.

Tiểu Quang: Môi.

An Khang: Chính là chỗ mà cậu ấy thích nhất đó.

Cận: (khẽ khàng) Chỗ nào chỗ nào?

An Khang: (nhỏ giọng): Chính là chỗ tôi muốn cắm vào ấy.

=///=

95.

Đầu Gỗ: Trong khi H thì việc có thể lấy lòng đối phương là?

Hạ Trăn: Có lẽ là hôn môi?

Vu Nhược Tường: Dùng tư thế cười để làm, cậu ấy sẽ rất high.

Tiểu Quang: KJ (khẩu giao) cho anh ấy.

An Khang: Liếm chỗ đó của cậu ấy.

Cận: Sao cậu lúc nào cũng có thể bình tĩnh mà nói ra như vậy... = =

96.

Đầu Gổ: Lúc H bạn sẽ nghĩ gì?

Vu Nhược Tường: Không nghĩ đến những chuyện khác.

Hạ Trăn: Ừm, giống vậy.

An Khang: Phải làm thế nào để sướng nhất, nhưng có đôi lúc cũng không nhận được mà cố ý trêu cậu ấy một chút.

97.

Đầu Gổ: Số lần H một đêm là?

Vu Nhược Tường: Không cố định, theo tình huống mà làm.

Hạ Trăn: Hai đến ba lần cũng rất sướng.

An Khang: Hình như chúng ta từng có bốn lần?

Tiểu Quang: (hung dữ) Sao anh vẫn chưa làm chết tôi vậy?

98.

Đầu Gổ: Khi H thì quần áo là tự cậu cởi hay do đối phương cởi giúp cậu?

Hạ Trăn: Thỉnh thoảng là tôi cởi của anh ấy, anh ấy cởi cho tôi.

Đầu Gổ: Tình cảm hai người không tồi... = =

An Khang: Là tôi cởi.

Tiểu Quang: Anh không phải là cởi, là lột ra được không.

Cận: Gào gào, An Khang thật là quá thô bạo >

99.

Đầu Gổ: Đối với bạn thì H là?

Vu Nhược Tường: Sự thân mật giữa những người yêu nhau.

Hạ Trăn: H chính là cơ sở cho cuộc sống tốt đẹp! -v-

100.

Đầu Gổ: Xin hãy nói một câu với người yêu. (Tử Bùi cậu nhanh nhanh về đây đi ><>

Vu Nhược Tường: Đây, ở cùng nhau mãi mãi nhé!

Hạ Trăn: Meo ~ (nhào lên)

An Khang: Ít đi quảng bá, ít đi luyện tập, ít đi biểu diễn, ít chăm sóc Ken một chút đi, tốt xấu gì cũng đừng khiến anh phải quá cô đơn.

Tiểu Quang: (hôn)

An Khang: Chỉ vậy thôi sao?... Mẹ nó, lại đây cho anh hôn một cái...

— Ngụy kịch trường – End —

24. Chương 23: Phiên Ngoại 2: Thô Bạo Và Dịu Dàng

Nếu như không phải là anh

Hạ Trần tựa trong lòng Vu Nhược Tường ngồi giữa làn nước ấm áp trong bồn tắm lớn. Bị người khác dùng tốc độ khiến đáy lòng run lên liếp liếp phía sau gáy, Hạ Trần cũng cảm thấy sáng khoái, nhin không được run rẩy rên hai tiếng.

“Quay qua đây.”

Người đàn ông mạnh mẽ mở miệng.

Cậu nghe lời xoay người qua. Hai người đối diện nhau, cậu ôm lấy Vu Nhược Tường. Đầu vú đưa đến bên miệng lập tức được Vu Nhược Tường ngậm lấy, chậm rãi được liếm láp, cậu nhắm mắt lại ôm cổ Vu Nhược Tường hưởng thụ.

Hôm nay anh dường như không còn dịu dàng nữa, sau khi liếm láp hai cái liền bắt đầu gặm cắn, Hạ Trần cảm thấy đau nên chặc một tiếng mở mắt ra nhìn anh. Mái tóc ướt sũng của Vu Nhược Tường dán trên trán, hơi nước ướt đầm thậm chí còn đọng trên lông mi của anh. Một bàn tay lần xuống bên dưới nắm chặt phân thân đã có phản ứng, Vu Nhược Tường vừa để lại ấn ký thuộc về mình lên làn da trắng nõn của Hạ Trần, vừa vỗ về an ủi thứ ở bên dưới của cậu.

“Ừm... A, a ha...”

Hôm nay anh hình như đặc biệt mạnh mẽ hơn bình thường, Hạ Trần ôm lấy Vu Nhược Tường bắt đầu thở hổn hển.

Khoái cảm ở phía trước bắt đầu dâng lên từng chút từng chút một, cùng lúc đó, một ngón tay chen vào cửa huyệt còn chưa hoàn toàn mở ra phía sau. Đầu ngón tay thon dài chìm trong dòng nước bắt đầu đẩy vào thăm dò bên trong, chờ đợi phía sau dần dần thích ứng. Chốc lát sau ngón tay liền bắt chước tần suất giống như lúc làm tình, từ từ cắm vào rút ra.

“Vu, Vu Nhược Tường...! A, a, anh nhanh lên chút... Làm nhanh lên một chút...”

Tốc độ ma sát quả đúng là trở nên nhanh hơn đúng như mình mong muốn, nhưng đến lúc máu chốt lại dừng lại không động nữa, khiêu khích tận cùng khiến Hạ Trần nhin không được giãy dụa.

“Ừm... Anh đừng ngừng mà...”

Vu Nhược Tường nghiêng mặt đến ngậm lấy vành tai Hạ Trần, giống như mê hoặc mà hỏi cậu:

“... Có muốn bắn không?”

Chẳng biết hôm nay anh đã ăn nhầm thuốc gì rồi, Hạ Trần nhú mày không kịp suy nghĩ.

“... Ha a... Để em bắn... Nhanh lên chút...”

Vu Nhược Tường nắm chặt dục vọng sắp bùng nổ của cậu, không cho cậu được như ý muốn. Không chỉ như vậy, ngón tay đâm vào phía sau lại ma sát rất chậm rãi. Khoái cảm tích tụ tầng tầng cùng một chỗ, trái lại đằng trước không được thả ra, loại cảm giác này tệ hại đến mức khiến người ta mất đi lý trí. Mà sau khi ngón tay rời khỏi thì, cảm giác phía sau đột ngột trống rỗng càng khiến người ta phát cuồng.

Hạ Trần tìm được đôi môi của Vu Nhược Tường liền hôn lên, đầu lưỡi quăn quít giao nhau, tận hết mọi khả năng lấy lòng anh:

“... Cho em, nhanh lên chút, tiến vào... Cắm vào đi...”

Anh lại bật cười trầm thấp.

“Rốt cuộc là muốn bắn, hay là kêu anh đi vào?”

Hôm nay anh rốt cuộc bị làm sao thế này?

Hạ Trần cảm thấy mình sắp bị dẫn vật đến chết mất.

“Đừng đùa... Em không chịu nổi nữa, tiến, tiến vào...”

“Vậy thì tự mình làm đi.”

Vu Nhược Tường vươn tay qua nách Hạ Trần ôm cậu qua đây.

“... Không phải là em thích làm như vậy nhất sao, tự mình cắm vào đi.”

Đã bất chấp tất cả rồi, Hạ Trần ngồi khóa trên người Vu Nhược Tường, dùng tư thế bản thân luôn quen thuộc chậm rãi nuốt thứ đã cứng rắn của Vu Nhược Tường vào. Sau khi toàn bộ đã tiến vào, cậu ngẩng đầu rên rỉ một tiếng.

“Cử động xem nào.”

Vừa nghe nói như vậy, Hạ Trần lập tức tự mình cử động. Dục vọng không thể giải phóng khiến hai chân như nhũn ra, hơn nữa trong bồn đầy nước khiến động tác lên xuống vô cùng bất tiện, cậu tựa trên vai Vu Nhược Tường.

“Ừm... Vu Nhược Tường, không được... Anh thả ra... Em không có sức, cho em bắn đi...”

Vu Nhược Tường không nghe lời cậu mà vươn tay nhắc nắp thoát nước trong bồn tẩ lên, để nước chậm rãi rút hết đi.

“Được rồi, như thế này thì cử động sẽ không bất tiện nữa.”

Anh vừa nói vừa dùng ngón cái vuốt ve cái lỗ nhỏ phía trên dục vọng ở đằng trước, nhìn nó rỉ ra niêm dịch cực kỳ *** mỹ. Nhưng cho dù như vậy, anh ngược lại vẫn cố chấp không cho cậu giải phóng. Lúc này cậu đã bị khoái cảm chọc giận, cũng không biết rốt cuộc hôm nay Vu Nhược Tường bị làm sao mà dường như trở nên không giống lúc thường nữa, Hạ Trần gần như bật khóc.

“... A a... Vu Nhược Tường, Vu...”

Vu Nhược Tường chợt đẩy mạnh một cái vào bên trong, hỏi:

“Làm chậm không thoải mái sao?”

Hạ Trần bị anh dần vật chỉ có thể há miệng ra thở dốc.

“... A ha... Ừm... Thoải mái...”

Vươn tay muốn kéo bàn tay đang trói buộc mình ra, lại bị Vu Nhược Tường gạt đi.

“Đừng nhúc nhích.”

Tốc độ dần dần nhanh hơn khiến Hạ Trần bắt đầu phải cầu xin tha thứ:

“Không cần... Cho em bắn... Không, không được... Anh đừng làm em như vậy... A...”

Eo bị nắm lấy rất chắc, mỗi lần đều gần như rút ra hoàn toàn rồi lại đâm mạnh vào trong.

“Có thích thế này không, hửm?”

“Đừng, đừng đâm... Muốn chết, sắp chết...”

Hạ Trần không còn chút sức lực nhưng đáy lòng lại buồn thương vô hạn: Vu Nhược Tường anh bị làm sao vậy? Giống như thay đổi thành một người khác. Nếu như không phải anh, vậy thì không muốn làm tình cùng với hắn, thật giống như bị kẻ khác chạm vào, sẽ cảm thấy chán ghét. Anh như bây giờ không khỏi khiến người khác cảm thấy có chút sợ hãi.

Vu Nhược Tường, rốt cuộc có phải là anh hay không?

Lúc Hạ Trần chợt tỉnh lại thì trời đã sáng. Nghiêng mặt qua nhìn, Vu Nhược Tường hãy còn an an ổn ổn nằm ngủ bên cạnh mình.

Là mơ, còn là một giấc mơ xuân khiến người ta phát run.

Cậu nghiêng người tựa sát vào trong lòng Vu Nhược Tường, động tác như vậy không khỏi khiến người dịu dàng bên cạnh giật mình tỉnh giấc.

“Ừm... Sao lại?”

Anh vẫn còn ngái ngủ hỏi người đang vui trong lòng mình. Hạ Trần không trả lời, im lặng nghiêng người qua, chen chân vào ôm lấy Vu Nhược Tường.

“Muốn làm.”

Vu Nhược Tường cảm thấy thứ ở bên dưới của cậu đã bắt đầu phản ứng, đáng vẻ ép người khác không có cách nào xoay người đi. Sáng sớm, hai người bùng phát tính dục lẫn qua lộn lại trên giường nửa tiếng đồng hồ rồi mới dậy.

Hạ Trăn ngây ngô cười hì hì hai tiếng, Vu Nhược Tường vẫn là Vu Nhược Tường dịu dàng là tốt nhất.

— Toàn bộ truyện – End —

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/yeu-o-hamo>